

පාර්ලිමේන්තු විවාද

(හැන්සාඩ්)

නියෝජිත මන්ත්‍රී මණ්ඩලයේ

නිල වාර්තාව

අත්තිකාරම ප්‍රධාන කරුණු

රජයේ ගිණුම් කාරක සභාවේ වාර්තාව [නි. 309]

ප්‍රශ්නවලට වාචික පිළිතුරු [නි. 310]

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත (1969-70) : [දෙවන වෙන් කළ
දිනය] [නි. 319]

විවාදය කල් තබන ලදී.

කල් තැබීමේ යෝජනාව [නි. 513]

பாராளுமன்ற விவாதங்கள்

(ஹன்சார்ட்)

பிரதிநிதிகள் சபை

அதிகார அறிக்கை

பிரதான உள்ளடக்கம்

அரசாங்கக் கணக்குக் குழு அறிக்கை [ப. 309]

வினாக்களுக்கு வாய்மூல விடைகள் [ப. 310]

ஒதுக்கீட்டு மசோதா (1969-70) [ஒதுக்கப்பட்ட இரண்டாம் நாள்] [ப. 319]

இரண்டாம் மதிக்கு—விவாதம் ஒத்திவைக்கப்பட்டது

ஒத்திவைப்புப் பிரேரணை [ப. 513]

Volume 86
No. 3

Wednesday
13th August 1969

PARLIAMENTARY DEBATES

(HANSARD)

HOUSE OF REPRESENTATIVES

OFFICIAL REPORT

PRINCIPAL CONTENTS

PUBLIC ACCOUNTS COMMITTEE REPORT [Col. 309]

ORAL ANSWERS TO QUESTIONS [Col. 310]

APPROPRIATION BILL (1969-70) [Second Allotted Day] [Col. 319] :
Second Reading—Debate adjourned

ADJOURNMENT MOTION [Col. 513]

රජයේ ගිණුම් කාරක සභාවේ වාර්තාව

වාචික පිළිතුරු

නියෝජිත මන්ත්‍රී මණ්ඩලය

பிரதிநிதிகள் சபை

House of Representatives

1969 අගෝස්තු 13 වන බදාදා

புதன்கிழமை, 13 ஓகஸ்ட் 1969

Wednesday, 13th August 1969

ප්‍ර. සා. 10 ට මන්ත්‍රී මණ්ඩලය රැස් විය.
කළානායකතුමා [රු. එස්. සී. ෂර්ලි කොරියා]
මූලාසනාරූපි විය.

சபை, மு. ப. 10 மணிக்குக் கூடியது. சபாநாயகர் அவர்கள் [கௌரவ எஸ். சி. ஷேளி கொறயா] தலைமை தாங்கினார்கள்.

The House met at 10 A.M., MR. SPEAKER [THE HON. S. C. SHIRLEY COREA] in the Chair.

රජයේ ගිණුම්

කාරක සභාවේ වාර්තාව

அரசாங்கக் கணக்குக் குழு அறிக்கை

PUBLIC ACCOUNTS COMMITTEE REPORT

එම්. පී. ද්‍ර. සොයිසා සිරිවර්ධන මයා.
(මිනුවන්ගොඩ)

(திரு. எம். பி. டி. சொய்சா சிறிவர்தன—மினுவாங்கொட)

(Mr. M. P. de Zoysa Siriwardena—Minuwangoda)

On behalf of the Chairman of the Public Accounts Committee, I present the First Report from the Public Accounts Committee on the Accounts of the Government of Ceylon for the Financial Year 1967-68 and the Second and Third Instalments of the Report of the Auditor-General thereon together with the Proceedings of the Committee and the Minutes of Evidence.

රු. ජේ. ආර්. ජයවර්ධන (රාජ්‍ය ඇමති සහ අග්‍රාමාත්‍යතුමාගේත් ආරක්ෂක හා විදේශ කටයුතු පිළිබඳ ඇමතිගේත් පාර්ලිමේන්තු ලේකම්)

(கௌரவ ஜே. ஆர். ஜயவர்தன—இராஜாங்க அமைச்சரும் பிரதம அமைச்சராகும் பாதுகாப்பு, வெளிவிவகார அமைச்சராகும் பாராளுமன்றக் காரியதரிசியும்)

(The Hon. J. R. Jayewardene—Minister of State and Parliamentary Secretary to the Prime Minister and Minister of Defence & External Affairs)

I move,

“That the First Report from the Public Accounts Committee on the Accounts of the Government of Ceylon for the Financial Year 1967-68 and the Second and Third Instalments of the Report of the Auditor-General thereon together with the Proceedings of the Committee and the Minutes of Evidence, be printed.”

ප්‍රශ්නය විමසන ලදීත්, සහ සම්මත විය.

வினா விடுக்கப்பட்டு, ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.

Question put, and agreed to.

වාර්තාව මුද්‍රණය කළ යුතු යයි නියෝග කරන ලදී.

அறிக்கை அச்சிடப்படக் கட்டளையிடப்பட்டது.

Ordered that the Report be printed.

ප්‍රශ්නවලට වාචික පිළිතුරු

வினாக்களுக்கு வாய்மூல விடைகள்

ORAL ANSWERS TO QUESTIONS

තර්මපුරම් උප තැපැල් කාර්යාලයට තැපැල් පිසුන්වරු

தருமபுரம் உபதபால் நிலையத்துக்கு தபாற் சேவகர்

POSTAL PEONS FOR THARMAPURAM SUB-POST OFFICE

6. කා. පො. ඉරත්තිනම් මයා. (කිලිනොච්චි)

(திரு. கா. பொ. இரத்தினம்—கிளிநொச்சி) (Mr. K. P. Ratnam—Kilinochchi)

රජයේ වැඩ, තැපැල් සහ විදුලි සංදේශ ඇමතිගෙන් ඇසූ ප්‍රශ්නය: (අ) 1967 අගෝස්තු මාසයේදී එතුමා කිලිනොච්චි ඡන්ද කොට්ඨාශයට පැමිණි අවසානවේ දී 1967.8.19 වැනි දින එතුමා පිළිගැනීමට තර්මපුරම් හි පැවැති මහජන රැස්වීමක දී

சேவக சங்கம் அமைக்கப்பட்டுள்ளதில் பி. ம. க. யின் பரிந்துரைகளை ஏற்றுக்கொள்ளும் முறை என்ன? (அ) பி. ம. க. யின் பரிந்துரைகளை ஏற்றுக்கொள்ளும் முறை என்ன? (ஆ) பி. ம. க. யின் பரிந்துரைகளை ஏற்றுக்கொள்ளும் முறை என்ன? (இ) பி. ம. க. யின் பரிந்துரைகளை ஏற்றுக்கொள்ளும் முறை என்ன? (ஈ) பி. ம. க. யின் பரிந்துரைகளை ஏற்றுக்கொள்ளும் முறை என்ன? (ஊ) பி. ம. க. யின் பரிந்துரைகளை ஏற்றுக்கொள்ளும் முறை என்ன?

அரசாங்கக் கட்டுவலை, தபால், தந்திப் போக்குவரத்து அமைச்சரைக் கேட்ட வினா :
(அ) பி. டி. 5/68 எம்பி எனும் எண்ணையும் 11.3.68 ஆம் தேதியையும் கொண்ட கடிதத்தில் அஞ்சல் அதிபர் நாயகம் குறைநிரப்பு மதிப்பீடு அங்கீகரிக்கப்படும்பொழுது தருமபுரம் உப தபால் நிலையத்துக்கும் வேரவில் உப தபால் நிலையத்துக்கும் தபாற் சேவகர்களை நியமிப்பது கவனிக்கப்படுமென்று எனக்கு அறிவித்ததை அவர் அறிவாரா? (ஆ) அமைச்சர் கேட்டுக்கொண்ட மேலதிக ஊழியர்கள் அங்கீகரிக்கப்படும் பொழுது தருமபுரம் உப தபால் நிலையத்துக்கும் வேரவில் உப தபால் நிலையத்துக்கும் தபாற் சேவகர்களை நியமிக்க நடவடிக்கை எடுக்கப்படுமென 84/சிபி/65 எனும் எண்ணையும் 18.4.68 ஆம் தேதியையும் கொண்ட கடிதத்தில் அவருடைய பாராளுமன்றச் செயலாளர் எனக்கு அறிவித்தார் என்பதை அவர் அறிவாரா? (இ) மேலதிக ஊழியர்கள் அங்கீகரிக்கப்பட்ட பின்னரும் அமைச்சருடைய வாக்குறுதியும், அஞ்சல் அதிபர் நாயகத்தின் உரையும், பாராளுமன்றச் செயலாளரின் கூற்றும் நிறைவேற்றப்படவில்லையென்பதை அவர் அறிவாரா? (ஈ) இச்சூழ்நிலையில் இந்த இரு தபால் நிலையங்களுக்கும் எப்பொழுது தபாற் சேவகர்கள் நியமிக்கப்படுவார்கள் என்பதை அவர் கூறுவாரா? அன்றேல் ஏன்?

asked the Minister of Public Works, Posts and Telecommunications: (a) Is he aware that the P. M. G. by his letter P.T. 5/68 M.P. dated 11.3.68 conveyed to the M.P. for Kilinochchi his intention to appoint postal peons to the Tharmapuram Sub-Post Office and the Veravil Sub-Post Office when the Supplementary Estimates were passed? (b) Is he also aware that by letter 84/CP/65 dated 18.4.68

his Parliamentary Secretary informed the Member that the Tharmapuram Sub-Post Office and the Veravil Sub-Post Office would have postal peons appointed to them when the additional staff requested by the Ministry is approved? (c) Is he further aware that even after the approval of the additional staff the promise of the Minister, the P.M.G's intention and the Parliamentary Secretary's assurance remain unfulfilled? (d) In these circumstances will he state when postal peons will be appointed to these two sub-post offices? If not, why?

சுரு மொன்டேகு பீயுவிக்கரம்

(கௌரவ மொண்டேகு ஜயவிக்ரம்)

(The Hon. Montague Jayewickreme)

(a) Yes, when financial provision was available. (b) Yes. (c) The additional staff asked for has not been allowed in full. Out of 325 additional postmen asked for, only 40 have been allowed. (d) One additional postman has already been appointed to the Tharmapuram Sub-Post Office. No additional postman can be appointed to the Veravil Sub-Post Office due to the reasons stated at (c) above.

கலாநாயகர் அவர்கள்

(சபாநாயகர் அவர்கள்)

(Mr. Speaker)

Question No. 8.

சுரு மொன்டேகு பீயுவிக்கரம்

(கௌரவ மொண்டேகு ஜயவிக்ரம்)

(The Hon. Montague Jayewickreme)

I ask for time to answer the question.

புள்ளி மறு தீர்மானம் ஒத்திடுவது கிரிமல் திஸ்டீஷன் கரன் டீ.

வினாவை மற்றொரு தினத்துக்குச் சமர்ப்பிக்கக் கட்டளையிடப்பட்டது.

Question ordered to stand down.

கலாநாயகர் அவர்கள்

(சபாநாயகர் அவர்கள்)

(Mr. Speaker)

Question No. 1.

லாவிக பிழிதூர்

லாவிக பிழிதூர்

ஓர் ஈலாயஸீ லிபிவி. டஹநாயக (ஈலதேல
கலயூதூ பிழிபிடி ஈமநி)

சே. லீ. டெய்லர்ன் மஹா

திரு. ஜே. ஏ. ஹேப்வர்த்

MR. J. A. HEPWORTH

(கெளரவ கலாநிதி டபிள்யூ. தகநாயக்க—
உளநாட்டு விவகார அமைச்சர்)

(The Hon. Dr. W. Dahanayake—
Minister of Home Affairs)

மேல பூனயல பிழிதூர் ஈபகிம பிணீஈ
மஈயக் கலீ லிம டேந லேஈ பூலஹன்
ஈமநிதூம லேநுலேந் கர்ணுலேந்
ஓலீ லநல.

3. ட ஙுஈஈஈ ஈரிவர்டன மஈ. (ஈலாரீய
லீந். லீ. பரேர்—யலீயந்நை—
லேநுலல)

(திரு. டி சலய்லா ஈநிவர்தன—கலாநிதி
என். எம். பரேரா—யட்டியாந்தோட்டை—
சார்பாக)

(Mr. de Zoysa Siriwardena—on behalf
of Dr. N. M. Perera—Yatiyantota)

பூனய மஹ டினகடி ஓடிபன கிரிமல நியோக
கர்ந லே.

வினாவை மற்ரெரு தினத்துக்குச் சமர்ப்பிக்கக்
கட்டளையிட்டது.

மூடல ஈமநிதேந் ஈஈ பூனய: (ஈ)
சே. லீ. டெய்லர்ன் மஹா லுமலல
மூலீந் ஈபிணீயே கலரடா ட? (ஈ)
லுமலலல பில வி கியே கலரடா ட? (ஓ)
லுமலலல ஈநு ணை மூடல பூமணய
கூமக் ட? (ஓ) பிலரல ஈலீமல ஈநுல ஈல
ஈர டி நலினை மூடல பூமணயந் கல
லே ட?

நிதி அமைச்சரைக் கேட்ட வினா: (அ)
திரு. ஜே. ஏ. ஹேப்வர்த் முதலாவதாக இலங்
கைக்கு வந்தது எப்போது? (ஆ) இலங்கை
யில் இருந்து வெளியேறிப்போனது எப்
போது? (இ) இலங்கைக்கு அவர் கொண்டு
வந்த பணத்தொகை எவ்வளவு? (ஈ) வெளி
நாட்டுக்கு அனுப்ப அன்றாருக்கு அனுமதித்
துள்ள பணத்தொகை எவ்வளவு?

Question ordered to stand down.

கலாயகதூம

(சபாநாயகர் அவர்கள்)

(Mr. Speaker)

Question No. 2.

ஓர் லிபிவி ஈனாயக (ஈலுமநய,
ஈர்ணக ஈ லிடேல கலயூதூ பிழிபிடி ஈமநி
ஈஈ கூம ஈலியடக ஈ ஈரீபிக கலயூதூ
பிழிபிடி ஈமநி)

(கெளரவ டட்ளி சேனாநாயக்க—பிரதம
அமைச்சரும் பாதுகாப்பு, வெளிவிவகார
அமைச்சரும் திட்ட அமைப்பு, பொருளா
தார விவகார அமைச்சரும்)

(The Hon. Dudley Senanayake—Prime
Minister, Minister of Defence & External
Affairs and Minister of Planning &
Economic Affairs)

I want one month's time to answer
the Question.

பூனய மஹ டினகடி ஓடிபன கிரிமல நியோக
கர்ந லே.

வினாவை மற்ரெரு தினத்துக்குச் சமர்ப்பிக்கக்
கட்டளையிடப்பட்டது.

Question ordered to stand down.

asked the Minister of Finance: (a)
When did Mr. J. A. Hepworth first
come to Ceylon? (b) When did he
leave? (c) How much money did
he bring to Ceylon? (d) What are
his permitted remittances abroad?

ஓர். ஈ. லி. லநீநியக (மூடல
ஈமநி)

(கெளரவ யூ. பி. வன்னிநாயக்க—நிதி
அமைச்சர்)

(The Hon. U. B. Wanninayake—
Minister of Finance)

(a) He came to Ceylon on employ-
ment in October 1951. (He was earlier
in Ceylon for a period of 5 years
between May 1928 and March 1933).
(b) He has not left Ceylon for good,
but went on furlough on 3rd April
1969. (c) No records are available in
this connection. (d) (i) £50 a month
for his mother who is dependent on

ඒ දෙදෙනා කථා කළේ පොදු ප්‍රශ්න ගැන නොව ඒ පක්ෂ දෙක අතර ඇති පරස්පර විරෝධී ප්‍රතිපත්ති පිළිබඳවයි. මේ පක්ෂ දෙකම කුලහීන ජනතාවක් වශයෙන් සලකන යාපනය ප්‍රදේශයේ ඒ දුප් පත් ගොවි ජනතාව හා දුප්පත් කම්කරු ජනතාව ගැන වචනයක්වත් කථා නොකර ධනපති පන්තියට පමණක් අදාළ වන ප්‍රශ්නවලට ඔවුන්ගේ කථා සීමා කිරීම යාපනය ප්‍රදේශයේ ජීවත්වන අහිංසක ජනතාවට කරන ලද බලවත් වරදක් වශයෙනුයි මා සලකන්නේ. පෙබරල් පක්ෂයේ ක්‍රියා මාර්ගය ගැනත්, ද්‍රවිඩ සංගමයේ ක්‍රියා මාර්ගය ගැනත් මේ රටේ සිටින කවුරුන්ද දන්නවා. ලාංකිකයන් වශයෙන්, එසේ නැත්නම් සිංහලයන් වශයෙන් අප මේ පක්ෂ දෙක ගෙන යන වැඩ පිළිවෙළ ගැන ලොකු සැලකිල්ලකින් පසු වෙනවා. මේ අවස්ථාවේදී මා එක කාරණයක් මතක් කරන්නට කැමතියි. පෙබරල් පක්ෂයන් ද්‍රවිඩ සංගමයන් විශේෂයෙන්ම මැතිවරණ ආසන්න කාල සීමාවලදී ජාතිවාදී ප්‍රශ්න මතු කරගෙන යනවා. මේ රට දෙකට බෙදිය යුතු යයි පෙබරල් පක්ෂයේ ඇතැම් අය කල්පනා කරනවා. එහෙත් එය දවල් පේන සීනයක් පමණක් බව කිව යුතුයි. මේ රටේ මහ ජාතිය වශයෙන් සලකන අප සිංහල වර්ගයා මේ රටේ සිටින තුරු, අප අතර මොන මොන දේශපාලන මතභේද තිබුණත්, ආගම් වශයෙන් හෝ දේශ පාලන ක්‍රියා මාර්ග අතින් හෝ වෙනත් අංශවලින් හෝ මොන මොන වෙනස්කම් තිබුණත්, අවස්ථාවක් එළඹුණහොත් ඒ සියලුම හේද අමතක කර දමා රට දෙකට කැඩීමේ ජාති ද්‍රෝහී දේශ ද්‍රෝහී ක්‍රියා මාගී යට විරුද්ධව එකා මෙත් සටන් කරන්නට අප සූදානම් බව පෙබරල් පක්ෂයේ මන්ත්‍රී වරුන්ට මතක් කර දෙන්නට කැමතියි. උතුරු පළාතයි, නැගෙනහිර පළාතයි වෙන් කර ගැනීමට පෙබරල් පක්ෂය උත්සාහ කරන අවස්ථාවක් ආවොත් අප අතර තිබෙන හේද අමතක කර දමා අප එකා මෙත් නැඟී සිට ඊට විරුද්ධව සටන් කර ජය ගන්නවා.

ගරු කථානායකතුමනි, මට පෙර විරුද්ධ පාර්ශ්වය වෙනුවෙන් මෙම අයවැය විවාද යට සහභාගි වූ ගරු මන්ත්‍රීවරුන් අපේ

ආර්ථික තත්ත්වයේ තිබෙන්නා වූ අඩුපාඩු කම් ගැන සැහෙන විස්තරයක් කළ නිසා මා ඒ ගැන කියන්නට වෙහෙසෙන්නේ නැහැ. එහෙත් එක් අතකින් ආර්ථික පදනමට අදාළ වන මේ රටේ යම් යම් අවස්ථාවන්හිදී ඇති වන ජාතික ප්‍රශ්න සම්බන්ධයෙන් වචනයක් දෙකක් කථා කිරීම කාලෝචිත යයි මා කල්පනා කරනවා. ඇත්තෙන්ම පෙබරල් පක්ෂය ගෙන යන්නා වූ දුර්දාන්ත, අසාධාරණ, අයුත්තිසහගත, දේශද්‍රෝහී වැඩ පිළිවෙළ ගැන සෑම අවස්ථාවකදීම අප කල්පනා වෙන් සිටිනවා පමණක් නොව අවස්ථාවක් ආවොත් අප සියලු දෙනාම එකා මෙත් නැඟී සිට පෙබරල් පක්ෂයේ ක්‍රියා මාර්ග යට විරුද්ධව සටන් කරනවා. අපේ මාතෘ භූමිය දෙකට නොකඩා රැක ගැනීම, එය ආරක්ෂා කර ගැනීම, සෑම ලාංකිකයකු ගේම, සෑම සිංහලයකුගේම, සෑම මුස්ලිම් සහෝදරයකුගේම, රටට ආදරයක් ඇති සෑම ද්‍රවිඩ සහෝදරයකුගේම යුතුකමක් බව මේ අවස්ථාවේදී මතක් කරන්නට කැමතියි.

ගරු කථානායකතුමනි, මේ රටේ ප්‍රධාන ජාතිය වන සිංහලයන් නොයෙකුත් විධියේ අයුතුකම් අසාධාරණකම් කරනවාය කියා පත්‍ර මාර්ගයෙන්, එමෙන්ම රැස්වීම් මාර්ගයෙන්, විශාල ප්‍රචාරයක් ඒපෙබරල් පක්ෂයේ මන්ත්‍රීවරුන් විසින් ගෙන යන බව ඒ සමගම මා මතක් කරන්න කැමතියි. සිංහලයන් වශයෙන් අප එවැනි ප්‍රකාශයන්ට එක වරම කිපෙන්නේ නැහැ. අප බොහෝම ඉවසීමෙන් කටයුතු කරන ජාතියක්. නමුත් ඉවසීමේත් සීමාවක් තිබෙනවා. ඒපෙබරල් පක්ෂයේ ඇතැම් මන්ත්‍රී වරුන් කරන ප්‍රකාශයන් ගැන කල්පනා කර බැලුවාම තත්ත්වය ඉතාමත්ම හයාන කයි. අපේ ගම්වල සාමාන්‍ය කථාවක් තිබෙනවා, කැලැවේ ඉන්න කොටි අවුස්සනවාය කියා. ඒපෙබරල් පක්ෂයේ මන්ත්‍රීවරුන් එබඳු දුර්දාන්ත ප්‍රකාශයන් කරන විට සිංහලයන් කොයි තරම් ඉවසීමෙන් හා කරුණාවෙන් ඒ අය සමග ජීවත් වන්න උත්සාහ කළත්, එම ඉවසීමේ සීමාව ඉක්මවා යන්නට පුළුවන් බව මතක් කරන්න කැමතියි.

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

[හෙවිට්චර්ට්ස් මහා.]

ගරු කථානායකතුමනි, අපේ ප්‍රදේශවල සිටින ද්‍රවිඩ නිලධාරී මහත්වරුන්, එසේම වතුපිටි අරගෙන සිටින ද්‍රවිඩ මහත්වරුන්, ඉතාමත් සන්තෝෂයෙන් අපේ ගම් වාසීන් සමග සහයෝගීව කටයුතු කරන බව තමුන් තාන්සේ දන් නවා ඇති. ඒ වාගේම ගම්වාසීන් සෑම සහයෝගයක්ම, සෑම උපකාරයක්ම ඒ ද්‍රවිඩ උදවියට දෙනවා. නමුත් අපේ සිංහල අය යාපනය ප්‍රදේශයට ගියාම එබඳු සහයෝගයක්, එබඳු ආධාරයක් ඔවුන්ට ලැබෙන්නේ නැහැ. මේ රටේ ප්‍රධාන ජාතිය වන සිංහලයන් අප්‍රමාණ ඉවසීමෙන් යුක්තව කටයුතු කළත්, රටේ උතුරු සහ නැගෙනහිර පළාත් රටින් වෙන් කරවා ගන්නා ඒපඩරල් පක්ෂයේ මන්ත්‍රීවරුන් බලාපොරොත්තු වෙනවා නම්, ප්‍රධාන ජාතිය වන සිංහලයන්ගෙන් එක් අයෙකුටත් ඊට ඉඩ දෙන්නේ නැති බව මතක් කර දෙන්න කැමතියි. අප අතර කොයිතරම් වාදනේද තිබුණත්, එබඳු අවස්ථාවක් ඇති වුණොත් අප සියලු දෙනාම එකතුව රට බේරා ගැනීමේ කාර්යයෙහි යෙදෙනවාට, එය හරියාකාර ඉටු කරනවාට, කිසිම සැකයක් නැහැ. අප සිංහලයන් වශයෙන් දැනගෙන සිටින්න ඕනෑ, අපේ දරුවන්ට උගන්වා තබන්න ඕනෑ, මෙබඳු අනතුරු ඉදිරි කාලයේ දී කොයි මොහොතේදී වුව ඇති වන්නට පුළුවන් බව. අපේ පැරණි ඉතිහාසය දෙස බලන විට අවුරුදු විසිපහකට තිහකට හෝ පණහකට වරක් මෙරටට පැමිණි ද්‍රවිඩ නායකයන්, අපේ වැව් පොකුණු කඩා බිඳ දමා මේ රට කොල්ල කා ගෙන ගිය බව පෙනී යනවා. එම නිසා ඇති විය හැකි අනතුරු පිළිබඳව අපේ දරුවන්ට කියා දීම අපේ බලවත් යුතුකමක්.

ගරු කථානායකතුමනි, උඩරට වතුවල සිටින ඉන්දියානු කම්කරුවන්ගේ ප්‍රශ්නය සම්බන්ධයෙන් වචනයක් කියන්න කැමතියි. ඇත්ත වශයෙන්ම අපේ ආර්ථික පදනමට විශාල ලෙස බලපාන ප්‍රශ්නයක් තමයි ඉන්දියානු වතුකම්කරු ප්‍රශ්නය. පසුගිය මාස දෙක තුනක කාලය තුළ ප්‍රවෘත්ති පත්‍ර මාගීයෙන් අපට සැහෙන ආරංචියක් දැන ගන්නට නොලැබුණත්, වතුකරයේ යම් යම් ප්‍රදේශවල නොයෙක් ආකාරයේ සුළු සුළු සටන් ඇති වන බව දැන ගන්නට ලැබී තිබෙනවා. මේ රටේ ඇතැම් දේශ

පාලන පක්ෂ—විශේෂයෙන්ම ඒපඩරල් පක්ෂය—වැයම් කරනවා, මේ ඉන්දියානු කම්කරු පන්තියත් මේ රටේ ලාංකිකයන් වශයෙන් සැලකිය යුතු කොටසක් හැටියට පිළිගැන්වීමට. ගරු කථානායකතුමනි, උතුරෙන් නැගෙනහිරෙන් සිටින ද්‍රවිඩ මහත්වරුන් අපේ රටේ අය වශයෙන්—ලාංකිකයන් වශයෙන්—අපි පිළිගන්නවා. එහෙත් වතුකරයේ සිටින ඒ ඉන්දියානු කම්කරුවන් ලාංකික ද්‍රවිඩ කම්කරු පන්තියක් වශයෙන් සැලකීමට අපට කොහෙන්ම පුළුවන් කමක් නැහැ. ඔවුන්, අධිරාජ්‍යවාදීන්ගේ යුගයේදී අඩු පඩියට වැඩ කරවා ගැනීම සඳහා ඒ අධිරාජ්‍යවාදීන් විසින් ඉන්දියාවෙන් ගෙන්වා ගන්නා ලද කම්කරු පිරිසක්. මොන ආණ්ඩුව බලයට පත් වුණත් ඔවුන් පිළිබඳ ප්‍රශ්නය විශාල හිසරදයක් බවට පත් වෙනවා. ඒ ඉන්දියානු කම්කරු පන්තිය මේ රටට තිබෙන්නාවූ පිළිලයක් හැටියට හඳුන්වන්නට පුළුවන්. ඒපඩරල් පක්ෂය තමන්ගේ දේශපාලන අභිමතාර්ථයන් මුදුන් පත් කර ගැනීම සඳහා ඒ කම්කරු පන්තිය ඇදා ගන්නට උත්සාහ කරනවා. අප ඊට ඉඩ දිය යුතු නැහැ. ඊට ඉඩ දෙන්නට අපට කිසිම හේතුවක් නැහැ.

ගරු කථානායකතුමනි සිරිමා-ශාස්ත්‍රී ගිවිසුම අනුව ඉන්දියානු කම්කරු ප්‍රශ්නය විසඳන්නට පසුගිය ආණ්ඩුව මහත්සි ගත්තා. ඊට පසු දැනට තිබෙන ජාතික ආණ්ඩුවත්, අප බලාපොරොත්තු වුණ විගස නැති වුණත්, නොයෙකුත් වැඩ පිළිවෙළවල් ඉදිරිපත් කර මේ ප්‍රශ්නය විසඳීම සඳහා තරමක් දුරට ක්‍රියා කරගෙන යන බව සලකන්නට පුළුවන්. මොන ආණ්ඩුවක් බලයට පත් වුණත් මෙම ප්‍රශ්නය නිරාකරණය කර ගන්නට ඕනෑ. එසේ නිරාකරණය කර නොගත්තොත් බලයට පත් වන හැම ආණ්ඩුවකටම මේ හිසරදය වඩාත් උග්‍ර වෙලා, වඩාත් හයානක තත්ත්වයකින් ඉදිරිපත් වෙනවා.

ගරු කථානායකතුමනි, මා රාජාසන කථා විවාදයට සහභාගි වන අවස්ථාවේදී, ඇමෙරිකානු අජ්වාකාශගාමීන් දෙදෙනෙකු හඳු මත පය ගසා කළ වික්‍රමය ගැන වචන ස්වල්පයක් කථා කරන්නට මට පුළුවන් වුණා. අප කොයි කවරුත් සමගියෙන් කටයුතු කරනවා නම් අපේ පුංචි ලංකාවේ නොයෙකුත් හපන්කම් කරන්නට

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

පුළුවන් බව මා ඒ අවස්ථාවේදී කීවා. එක් තරු පුවත්පතක්—මට මතක හැටියට “ජනතා” පුවත්පත—මගේ ඒ කථාව විකෘත කොට, හිටපු මාක්ස්වාදියකු ඇමෙරිකාව කළ වික්‍රමය නැති කරන්නට හදනවාය, ඇමෙරිකාවට දොස් කියනවාය කියා පළ කර තිබුණා. අනික් සෑම පත්‍රය කින්ම මගේ කථාව පිළිබඳ විස්තර නියම අන්දමින් දී තිබුණා.

මා ඒ අවස්ථාවේදී කියා හිටියේ ඒ ජයග්‍රහණය අමෙරිකාව කළත් එය අමෙරිකාවේ තනි උත්සාහයෙන් කළ දෙයක් නොවෙයි, ලෝකයේ නොයෙකුත් රටවල සිටින විශේෂඥයින් ගේ ආධාර ඇතිවයි එය සාර්ථක කර ගන්නට අමෙරිකන් ජාතිකයින්ට පුළුවන් වුණේ, එහි ගෞරවය ඒ අයට හිමි වෙනවා කියලයි. මා කීවේ ඒ අන්දමට මිස එම ජයග්‍රහණය අමෙරිකන්කාරයින් නොකළාය කියා මා කීවේ නැහැ. එමෙන්ම ගරු කථානායකතුමනි, අපේ රටේ තිබෙන ප්‍රශ්න ගැන කල්පනා කරන විටත් මට එක්තරා කරුණක් පෙනී යනවා. තමන් ගැන හෝ තම පක්ෂය ගැන පමණක් කල්පනා නොකර පොදුවේ රට ගැන කල්පනා කර, අවංකව සෘජුව රටට හිතැතිව කල්පනා කර, අපි සමගිව කටයුතු කරනවා නම් අපේ දේශපාලන ප්‍රශ්න සමථයකට පත් කර අපේ ප්‍රශ්න බොහෝ මයක්ම විසඳා ගන්නට අපට පුළුවන් වෙනවා.

මා මේ අවස්ථාවේදී අපේ රටට බලපාන ප්‍රශ්නයක් දෙකක් සම්බන්ධව මතක් කරන්න කැමතියි. අපේ ඉඩම් ඇමතිතුමා සතු රාජකාරි කටයුත්තක් ගැන වචනයක් දෙකක් කියන්නට කැමතියි. එය මා හොඳට දන්නා දෙයක්. වරක් මා පාර්ලිමේන්තු මැතිවරණයකින් පරාජය වූ අවස්ථාවක කැලෑ දෙපාර්තමේන්තුවේ රජයේ කොන්ත්‍රාත්කරුවකු වශයෙන් ලියාපදිංචි වී අවුරුදු ගණනා වක්ම කටයුතු කරගෙන ගියා. අපේ ගරු ඉඩම් ඇමතිතුමා මොන විධියේ දක්ෂයෙක් වුවත් එතුමා යටතේ වැඩ කරන ඇතැම් නිලධාරීන් තමන්ගේ බලය අයුතු විධියට පාවිච්චි කර නොයෙක් අන්දමේ දූෂණ කරනවා. එවැනි දූෂණකම් කරන අමාත්‍යාංශයක් තිබෙනවා නම් ඒ ඉඩම් අමාත්‍යාංශයයි කියා මා කියනවා.

ගරු කථානායකතුමනි, විශේෂයෙන්ම කැලෑ දෙපාර්තමේන්තුවෙන් අපේ රටට විදේශ විනිමය ලබා ගන්නට පුළුවන්කම තිබෙනවා. බුරුත වැනි අගනා ලී වර්ග පිටරට පටවනවා නම් අපට විදේශ විනිමය ලබා ගන්නට පුළුවන්. ඒ නිසා ඒ ලී වර්ග ගිනි තබා පුළුවා දැමීම ලොකු අපරාධයක්. වලවේ සංවර්ධන ව්‍යාපාරය ආරම්භ කළ කාලයේදී අක්කර සිය දහස් ගණනක් එළි කර ඒවායේ තිබුණු බුරුත, හල්මිල්ල, මිල්ල ආදී වටිනා ගස් වර්ග යන්ත්‍ර මගින් උගුල්ලා ඉඩම සුද්ධ කර ඒ ලී දඩු පුළුස්සා දැමුවා. ඒ තාක්ෂණය මට ඉවසා ඉන්නට නොහැකි තැන එවකට සිටි ඉඩම් උප ඇමති රක්වානේ පාර්ලිමේන්තු මන්ත්‍රී වී. ටී. ජී. කරුණාරත්න මහත්මයා වලවට කැඳවා ගෙන ගොස් ඒ අපරාධය මා ඔහුට පෙන්වුවා. මොකක්ද මේ අපරාධය? පරාලයක් ලබා ගන්නට බලාපොරොත්තු වන අපේ ගැමියන්ට ඒ සඳහා අවශ්‍ය අවසර පත්‍රයක් ගැනීමට සී. ආර්. ඔ. කන්තෝරුවට ගියත් දවස් තුන හතරක් යනතුරු එය ලැබෙන්නේ නැහැ. වටිනා දැව වර්ග පිටරට පටවා විදේශ විනිමය පවා වැඩි කර ගන්නටත් පුළුවන් මාර්ග තිබියදී ඒ ගැන නොසලකා ලී පුළුස්සා දමන්නේ මන්දැයි ඒ සමගම ප්‍රශ්න කළා. ගරු මන්ත්‍රීතුමා ඒ කාරණය ගරු ඉඩම් ඇමතිතුමාට පෙන්වා දී ඒ කටයුත්ත නැවැත්වුවා. ඉන් පසු වලවේ සංවර්ධනය සඳහා එළි කරන්නට තිබුණු කැලෑ ඉඩම් අක්කර දහස් ගණනක් කොන්ත්‍රාත්කරුවන්ට දී ශුද්ධ කිරීමෙන් රජයටත් විශාල ආදායමක් ලබා ගත්තා. ඒ කොයි හැටි වෙතත් පසු ගිය කාලයේදී රාජාංගන, පොළොන්නරු, අනුරාධපුර, මහියංගන, වලවේ, ඇඹිලිපිටිය ආදී ප්‍රදේශ වල කැලෑ එළි කිරීමේදී ලී පුළුස්සා දැමීම නිසා කොපමණ විශාල ධන සම්භාරයක් ආණ්ඩුවට අහිමි වී ගියාද? ඒවායේ වටිනාකම ගැන සැලකුවේ නැහැ. ගරු ඉඩම් ඇමතිතුමා කථා කරන්නට පටන් ගත්තාම පැය ගණනක් කථා කරන නමුත් එතුමාගේ අමාත්‍යාංශයේ එතුමා යටතේ සිටින ඇතැම් නිලධාරීන්ගේ දූෂණ ක්‍රියාවන් ගැන එතුමා වුවමනා තරම් සැලකිල්ල යොමු නොකිරීම මේ රටට බලවත් පාඩුවක් බව නොකියා බැහැ.

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

--දෙවන වර කියවීම

[හෙට්ටිආරච්චි මහ.]

ගරු තැපැල් ඇමතිතුමා දැන් මෙහි සිටින නිසා තැපැල් අමාත්‍යාංශය ගැනත් වචන යක් දෙකක් කියන්නට කැමතියි. තැපැල් දෙපාර්තමේන්තුව හා සම්බන්ධ අපේ ප්‍රශ්නයක් ගැන සාකච්ඡා කරන්නට ගරු ඇමතිතුමා වෙත අප යන කිසිම අවස්ථා වක එතුමා අප හමුවන්නට බැහැ කියන්නේ නැහැ. අපේ ඉල්ලීම් ඉටු කරන්නට බැරියයි එතුමා කවදාවත් කියන්නේ නැහැ. එහෙත් ගරු ඇමතිතුමා යටතේ සිටින නිලධාරීන්ගේ අකටයුතු ක්‍රියාවන් ගැන අපේ කනගාටුව ප්‍රකාශ කරන්නට ඕනෑ. ගරු ඇමතිතුමාත් ඒවා ගැන හොඳා කාර දන්නවා. සැහෙන තරම් දුරට ඒවා හරිගස්සන්නට ගරු ඇමතිතුමා ක්‍රියා කර ගෙන යන බව අපට පුවත්පත් මගින් දැන ගන්නට ලැබී තිබෙනවා. ඕවර්සියර් ක්‍රමය නැති කරන තුරු ගරු ඇමතිතුමා බලාපොරොත්තු වන අවංක සේවය රටට ලබා දෙන්නට කිසිසේත් ඉඩක් ලැබෙන්නේ නැහැ. මා ඒ ගැන මේ විධියට සඳහන් කෙළේ හුඟක් දුරට ඒ ගැන කරුණු සොයා බලා තේරුම්ගෙන සිටින නිසයි. එහෙත් ඒවා දීර්ඝ වශයෙන් ඉදිරිපත් කරන්නට මේ අවස්ථාවේ මා බලාපොරොත්තු වන්නේ නැහැ.

ටෙලිපෝන් සේවය ගැනත් වචනයක් දෙකක් කියන්නට ඕනෑ. අද ටෙලිපෝන් සේවය සඳහා රජය යම් මුදල් ප්‍රමාණයක් අය කර ගන්නවා. එසේ වුවත් දුර කථන යෙන් කථා කිරීම සඳහා පැය තුන, හතර, පහ, හය ආදී වශයෙන් දීර්ඝ වේලාවක් බලාසිටින්නට මහජනයාට බොහෝ විට සිදු වෙනවා. ටෙලිපෝන් ඇමතුමක් ලබා ගැනීම ඒ තරම් අසීරු දෙයක් වී තිබෙනවා. නිලධාරීන් වුවමනාවෙන්ම ඒ ඇමතුම් ප්‍රමාද කරන බව අපට හොඳාකාර පෙනී ගොස් තිබෙනවා. ඒ සම්බන්ධවත් විකක් කල්පනාවෙන් ඉන්නවා නම් හොඳයි.

මේ ආණ්ඩුව අවුරුදු පහක් මේ රට පාලනය කිරීමෙන් වාර්තාවක් ඇති කළා. එමෙන්ම 5 වැනි වතාවටත් අයවැය ලේඛනයක් ඉදිරිපත් කරමින් මුදල් ඇමති තුමන් වාර්තාවක් පිහිටුවා තිබෙනවා. ඒ සම්බන්ධයෙන් මුදල් ඇමති තුමාට අපේ ප්‍රශංසාව හිමි වෙනවා. එහෙත් පස් වැනි වරට ඉදිරිපත් කළ මේ අයවැය ලේඛනයෙන්වත් රැකිරක්ෂා හිඟය, සිසු

යෙන් ඉහළ යන ජීවන වියදම ආදී කරුණු නිසා මේ රටේ සාමාන්‍ය මහජනතාව තුළ ඇති වී තිබෙන දුක නිවන යෝජනා ඉදිරිපත් වී නැති වීම ගැන අප කණගාටු වෙනවා. ජීවන වියදම සරුංගලයක් මෙන් ඉහළ යද්දී ඒ සරුංගලය ලස්සණ කිරීමක් පමණයි, මේ අයවැය ලේඛනයෙන් කර තිබෙන්නේ. එම නිසා බැඳු බැල්මට නම් මෙය ලස්සණ අයවැය ලේඛනයක්. එහෙත් මේ රටේ දුප්පත් මහජනතාවට මෙයින් වන සැපත මොකක්ද? බඩු මිල පහත බස්සන බවට, රැකිරක්ෂා ප්‍රශ්නය විසඳන බවට ඇමති වරුන් දෙන ප්‍රතිඥා හා ඉදිරිපත් කරන යෝජනා නම් ප්‍රවෘත්ති පත්‍ර මාර්ගයෙන් දිනපතාම දැනගන්නට පුළුවනි. එහෙත් තවත් අවුරුදු 5 ක් පාලන බලයේ සිටීම සඳහා මහජන ඡන්දය ලබා ගන්නට යන්නේ මෙවැනි අයවැය ලේඛනයක් ඉදිරිපත් කරලාද? මට නම් පුදුමයි.

එහෙත් එකක් කියන්නම්. ලබන වාරයේදීත් අගමැතිකම ලබා ගන්නට, පාලන බලය ලබා ගන්නට පුළුවන් යයි අගමැති තුමා නම් විශ්වාස කරන බවක් පෙනෙනවා. එවැනි විශ්වාසයක් අගමැතිතුමා තුළ පහළ වී ඇත්තේ මේ අයවැය ලේඛනය නිසාවත්, රජය පසුගිය කාලය තුළ කළ කටයුතු නිසාවත් නොවන බව මා විශ්වාස කරනවා. මේ රටේ ඇති උග්‍ර ප්‍රශ්න විසඳීමට මේ රජයට බැරි වුණු නිසා එවැනි විශ්වාසයක් අගමැතිතුමා තුළ ඇති වන්නට බැහැ. එහෙත් ලබන මැතිවරණයට ඉදිරිපත් වන දේශපාලන පක්ෂ අතර තිබෙන නොයෙකුත් සවිටන, පරස්පර විරෝධී හැඟීම් උපයෝගී කරගෙන, එමගින් යළිත් වරක් අගමැතිකම ලබා ගන්නට පුළුවන් යයි අගමැතිතුමා තුළ විශ්වාසයක් තිබෙනවා වන්නට පුළුවනි. ඒ මිස, මේ රටේ ප්‍රශ්න කිසිවක් විසඳා නැති නිසා මහජන කැමැත්ත උඩ නම් යළිත් වරක් බලය ලබා ගැනීමේ, අගමැති වීමේ බලාපොරොත්තුවක් එතුමා තුළ ඇති වන්නට බැරි බව ස්ඵරවම කියන්නට පුළුවනි.

සමහර විට තව මාස දෙක තුනක් ඇතුළත අගමැතිතුමා මොස්කව් නුවරට යන්නට පුළුවනි. අගමැතිතුමා එසේ මොස්කව් ගොස් ආවාට පසුව මේ රටේ දේශපාලන පක්ෂ තුළ තවත් නොයෙකුත්

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

වෙනස්වීම් ඇති වන්නට පුළුවනි. ඒ ගමනේ හේතුවෙන් මේ රටේ දේශ පාලන ස්වරූපය පවා වෙනස් වන්නට පුළුවනි. ඒ ගැන මා පුදුම වන්නේ නැහැ. යළිත් වරක් මේ රටේ අගමැති වන්නට පුළුවන් යයි අගමැති තුමා හිතන්නේ ඒ උඩ වන්නට ඇති. එහෙම නැතිව, මේ රටේ කිසිම ආර්ථික ප්‍රශ්නයක් විසඳා නැති එතුමාට එවැනි බලාපොරොත්තුවක් ඇති කර ගන්නට කොහෙත්ම පුළුවන් කමක් නැහැ.

අද මහජනතාව දුක් විඳිනවා. රජයේ සේවකයන් කටවහගෙන දැඩි වේදනාව කිනුයි, සේවය කරන්නේ. ඔවුන් නිහඬව ඉන්නේ සතුටකින් නොවෙයි. ඔවුන් කපා කරන්නට පවා බියෙනුයි ඉන්නේ. රජය කියන හැම දෙයකටම ඔවුන් වනමින් නිශ්චලව ඉන්නේ, කපා කළෙන් මාරු කරයි, දඬුවම් කරයි යන බිය නිසායි. එම නිසා, රටේ ප්‍රශ්න විසඳී ඇති නිසා ඔවුන් නිශ්චලව ඉන්නවා යයි වරදවා වටහා ගන්න එපා. මහජනතාව කැ නොගහන්නේ ඔවුන්ගේ ප්‍රශ්න විසඳී ඇති නිසා යයි යමෙක් හිතනවා නම් මා එකක් කියන්න කැමැතියි. මේ රජයේ ඇතැම් ඇමතිවරුන්ගේ තරමක් අසාධාරණ කටයුතු නිසා ඔවුන් බියෙන් සිටියත්, පාර්ලිමේන්තුව හෙට විසුරුවා හැරියොත් අනිද්දා වන විට ඔවුන් මේ රජයට විරුද්ධව පාරට බහින බව මතක් කරන්නට කැමැතියි. එම නිසා මේවා ගැනත් ටිකක් කල්පනාවට ගෙන ක්‍රියා කරන හැටියට මතක් කරනවා. මේ රටට යහ පනක් වේවායයි කවුරුත් ප්‍රාර්ථනය කරනවා. එහෙත් මෙවැනි වැඩ පිළිවෙළකින් එවැන්නක් සිදු වේයයි සිතන්නට බැහැ. එසේ හෙයින් මෙම අයවැය ලේඛනයට පක්ෂව මගේ ඡන්දය කුමන අන්දමකින්වත් පාවිච්චි කරන්නට බැරි බව මතක් කරමින් මෙම කෙටි කතාව අවසාන කරනවා.

ප්‍ර. හා. 10.40

ගරු ජේ. ආර්. ජයවර්ධන

(கௌரவ ஜே. ஆர். ஜயவர்தன)
(The Hon. J. R. Jayewardene)

Mr. Speaker, the Budget Debate should normally be a very serious one

because the Hon. Minister of Finance in his speech not only speaks of past achievements but also deals with what should be done in the present, and he outlines a programme for the immediate future. The opening speech of the hon. Member for Kolonnawa (Mr. Ilangaratne), during three and a half hours, dealt very slightly with the Budget proposals. He spoke of mammoties and Muslim marriages and I should like, therefore, before I begin dealing with the Budget, to dispose of those two matters immediately, because they might leave a wrong impression in the minds of the public.

He said that mammoties were imported in such large quantities that the State Hardware Corporation had to dismiss a large number of its employees and also that mammoties were stacked up in the godowns. What happened was, some months ago the government agents reported to the Hon. Minister of Agriculture and Food that there was going to be a scarcity of mammoties and that unless mammoties were available the agricultural programme would be very seriously impeded. The State Hardware Corporation was not able to produce the required quantity. So, the Cabinet Planning Committee, of which the Hon. Prime Minister is the Chairman and the Hon. Minister of Agriculture, the Hon. Minister of Industries and I are Members, allocated a sum of foreign exchange for the import of mammoties. That foreign exchange was given to the Controller of Imports and he allocated it to the normal importers of mammoities according to their previous quotas. The names of those importers were not known to any Minister and I myself, under whom the function of imports comes, was unaware of the names until the hon. Member for Kolonnawa asked a Question in this House and the names were disclosed. He said they were from Colombo South—I hope they were, because they will now be voting for me! But at that time we did not know who they were, and the simple Answer to

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

[ශ්‍රී ජේ. ආර්. ජයවර්ධන]

the Question was—as the Hon. Minister of Agriculture would explain more fully—there was going to be a scarcity of mammoties on the reports of the government agents—which have now proved to be wrong because the State Hardware Corporation has got a large quantity of mammoties unused,—and therefore this licence to import mammoties was given.

The second Question he raised was about the Muslim Marriages and Divorce (Amendment) Bill. That Bill will come up for debate in this House and the Hon. Minister of Home Affairs who has introduced the Bill will explain it more fully. But the hon. Member for Kolonnawa, on behalf of his client, the man who is to be divorced, who is a brother of the hon. Member's landlady—I hope I am correct—and also the landlady of Mr. Badiuddin Mahmud—

ආචාර්ය එන්. එම්. පෙරේරා (යටියන්තොට)

(කලාநிති என். எம். பெரேரா—யட்டியாந் தோட்டை)

(Dr. N. M. Perera—Yatiantota)

Why do you say his client?

ශ්‍රී ජේ. ආර්. ජයවර්ධන

(கௌரவ ஜே. ஆர். ஜயவர்தன)

(The Hon. J. R. Jayewardene)

Because he was pleading on his behalf!

ආචාර්ය එන්. එම්. පෙරේරා

(கலாநிதி என். எம். பெரேரா)

(Dr. N. M. Perera)

That is not fair.

ශ්‍රී ජේ. ආර්. ජයවර්ධන

(கௌரவ ஜே. ஆர். ஜயவர்தன)

(The Hon. J. R. Jayewardene)

Not necessarily for a fee!

ආචාර්ය එන්. එම්. පෙරේරා

(கலாநிதி என். எம். பெரேரா)

(Dr. N. M. Perera)

That is the implication.

ශ්‍රී ජේ. ආර්. ජයවර්ධන

(கௌரவ ஜே. ஆர். ஜயவர்தன)

(The Hon. J. R. Jayewardene)

Well, he made many implications himself. His landlady's brother was married in 1961 to a young girl of 22 years of age. Within six months he left her. They tried to get him back but they could not. Now, for six long years this young lady was trying to get a divorce. The hon. Member for Kolonnawa knows the blessings of a happy married life. If a happy married life is not available, surely, the two parties should divorce. For six long years she tried to get a divorce but this gentleman was blocking it in various ways, not due to any question of fact but due to a defect in the law. You may remember the Act No. 1 of 1965 passed in this House where we had to legislate for a decision of the Privy Council which said that Quazis should be appointed by the Judicial Service Commission. We passed that Act and Quazis are now appointed by the Judicial Service Commission. Before that Quazis were appointed by somebody else and the Privy Council said that the appointments were wrong. That Act left various loopholes and this husband is taking advantage of those loopholes. One is on how special Quazis should be appointed.

The Amending Bill that is now before the House seeks to set right those loopholes in the Act of 1965. It has nothing to do with the facts of the case. For six long years this lady is trying to divorce her husband, and, as you know, Muslim law permits very easy divorce, like the Kandyan Law which applies to the hon. Member for Kolonnawa Mr. T. B. Ilangaratne's own marriage. Binna marriage under the Kandyan Law, they say, is contracted with a wink and dissolved with a kick. It is so easily done. The Muslim Law is the same. You utter certain words before the Quazi and you are divorced. But owing to defects in the law, not only the case of this lady but more than 41 other cases also

are held up and the Hon. Minister of Home Affairs is bringing an amendment to that Act.

All the implications that the hon. Member for Kolonnawa made about relations of Members of this House, of Parliamentary Secretaries interfering with Quazis, are entirely wrong and when the amending Bill comes and we debate it you will be able to get more particulars about it. Therefore, these two were completely irrelevant matters which the hon. Member for Kolonnawa, after his recent success in an election petition, in the exuberance of his own verbosity, thought he might include in this budget speech, which, I think, I have been able to dispose of in three and a half minutes.

The Budget for this year, as I have said for a few years, really contains four budgets. I am speaking with some experience because I have been in the State Council and this House during the debates on 23 budgets, 14 of which were on the Government side—seven of them as Minister of Finance in which I made two speeches each—five of them in the Opposition and four of them in the State Council. I would just like to refer to my Budget Speech of 1947 a Budget which had a revenue of Rs. 441.5 million. The 1969 Budget has a revenue of Rs. 2,528 million. The first State Council Budget in 1931, introduced by Sir D. B. Jayatilleke had an appropriation Bill revenue of Rs. 83 million and the Governor, I understand, reported to the Secretary of State for the Colonies that “the revenue is Rs. 83 million, the expenditure is Rs. 80 million and the natives are happy and contented.” But according to the speech of the hon. Member for Nivitigala (Mr. Hettiarachchi), the natives are not happy and contented in spite of the Rs. 2,528 million current revenue which the Hon. Minister of Finance is hoping to spend this year.

Why I said that there are really four budgets was because there is

today the current revenue and expenditure budget which one would call a rupee budget. It is really that budget which this House debates fully—in the estimates that come before the House in the details of expenditure which are considered in the Committee stage—as we have done for so many years since 1931 and more so since we gained freedom. We go into every detail of the rupee expenditure. We discuss items of increases in respect to cadre. I remember, when the Hon. Prime Minister was the then Minister of Agriculture, how he used to prepare for the Committee stage. So many detailed questions were asked. For instance, questions were asked in regard to the amount of money spent on uniforms of certain officers, and Ministers had to come prepared to answer those questions. Still there is a close and considered scrutiny of the rupee budget.

Then there are three other budgets which, owing to modern necessities, this main Budget includes. Firstly, there is now a detailed foreign exchange budget. I remember, in 1948, for the first time in my Budget Speech, I referred to a certain amount of control on foreign exchange. It was in a very limited way. But today the foreign exchange budget is as big or as important as a rupee budget.

Take, for example, the earnings on foreign exchange mentioned by the Hon. Minister of Finance in this Budget. They amount to Rs. 2,030 million. What are we to do with those earnings? How much of those earnings is to be spent? How is the deficit to be financed? A deficit of Rs. 970 million in the foreign exchange budget has to be financed? These are all matters which this House should also consider.

But I am afraid this House does not consider these in a foreign exchange budget as fully as in a rupee budget. Due to no fault of this House or the Government, things have so happened that the foreign exchange budget has become as important as the rupee

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

[ගරු ජේ. ආර්. ජයවර්ධන]

budget, but there is no provision whereby such a budget can be considered as closely as a rupee budget.

Take, for example, the reference by the Hon. Minister of Finance to the foreign exchange budget. He says that the foreign exchange budget for 1969 will be tabled shortly. He says that there is a deficit of Rs. 970 million in this Budget. And he says in very bald language how that Rs. 970 million is to be financed :

	<i>Rs. million</i>
Commodity aid ..	423
Suppliers credits ..	279
Project aid ..	136
I.M.F. drawings ..	77
Other credits ..	55
	<hr/> 970 <hr/>

There is a certain argument to which I wish to address myself at the end of this. Just now I am referring to the four budgets which are now part and parcel of the budgetary procedure of this Government. That is, the foreign exchange budget is several times bigger than the entire Budgets introduced by the first three Governments. We have then, in addition to the foreign exchange budget, the foreign aid budget. The foreign aid has been negotiated between 1965 and 1968, and the sum we have received during that period is Rs. 1,200 million. In March 1969, we were pledged another Rs. 900 million. Of this, we utilized a sum of Rs. 780 million. Now, the foreign aid budget is much larger than the original rupee budget of ours a few years ago. But what does the House know? How far does the House go into the foreign aid budget? You make wild statements about the World Bank, the International Monetary Fund and so on, but as to the details of how that money is to be spent, this House has not got a proper opportunity.

Then, you come to the deficit in the Budget. The deficit today is larger than the whole of our Budgets a few years ago. The deficit this year is in the region of Rs. 1,067 million. How is that deficit to be financed?

Ten or 15 years age orthodox budgeting was to finance the deficit without creating money. But today, not only in Ceylon but throughout the developing world, deficit budgeting is financed in various ways, and there are no limits to the deficits that can be included in a budget. How is this deficit to be financed? Domestic non-bank sources, Rs. 375 million; Commodity aid, Rs. 325 million; Project aid, Rs. 177 million; and bank borrowings, Rs. 84 million.

How far, I ask, judging from the speeches made in this House up to now, is this House in control, or does the House look into, how this deficit is arrived at and how it is to be financed? I do not know whether it is possible now, at this late stage of this Government to do so, but I put the blame on hon. Members of the Opposition for not co-operating with us in seeking an amendment of the Constitution.

How is it possible for the House to have a greater control, greater ability, to look into the various budgets that now comprise the normal Budget of this country—what is called the rupee budget, the foreign aid budget, the foreign exchange budget and the deficit budget. It is very necessary in a growing democracy that the representatives of the people should pay much more closer attention to all aspects of a budget just as much as they go in detail into the rupees budget.

We have today so many nationalized ventures. The entire port cargo handling is nationalized; the textile industry, insurance, the transport system—all these come within the purview of the Government. How far does the House go into the income and expenditure of the nationalized ventures?

We have the Rs. 300 million Tullihiriya textile project. You in this House, even Members of the Cabinet—I do not know whether even the Hon. Minister in charge knows the details—become aware of the expenditure and income of this project only after

the annual report, which comes out a year or two late, is presented in this House and placed before you.

Those are matters which the House must consider in detail. If we provide the money, if we propose to go in for more and more nationalization some day or the other, the question of how this House is going to deal with the nationalized projects should be very carefully considered. By merely uttering a few remarks when the annual report is presented to this House—normally late by two years—you cannot, I think, exercise control through a democratically elected administration.

So, these four budgets are now before us, and they have increased to a vast extent. For instance, in this year's Budget the current revenue is Rs. 2,528 million, the current expenditure is Rs. 2,493 million, the gross capital expenditure over and above that is Rs. 1,117 million. Astronomical figures! And it is still said that this expenditure of money does not bring sufficient income and revenue and advantages to the people.

The theme of this Budget, as has been the theme of all Budgets introduced by this Government from 1965, has been development: how is this country to develop, the public sector and the private sector; what are the measures that a State must take either by capital investment in the public sector or by inducements given to the private sector to raise the national income and to develop the economy of this country?

When we took over in 1965 our first task was to undertake a holding operation because the situation economically had become so very desperate. Few people seem to realize that. Our entire transport system was breaking down, the roads were un-repaired because there were no steam rollers or they had gone out of commission. The telephone system is still far away from what it should be because of the neglect of several years.

The hon. Member for Kolonnawa said "We hoped to meet the difficulties that faced us by more and more nationalization." They nationalized the harbour, they nationalized the buses, they nationalized the insurance, they nationalized oil. But what did the hon. Member for Yatiyantota (Dr. N. M. Perera) say when he became Minister of Finance at the end of this long period of nationalization? He said that we needed massive foreign aid. Not only did he say that, but before we were able to settle down to a period of development he tried to secure the foreign aid which was denied to us because we nationalized the oil companies and did not pay compensation or did not take meaningful steps to pay compensation. He and we disagreed about the compensation that should be paid. I said there was only a difference of Rs. 5 million. But he took all steps necessary. After he became Minister of Finance he met the oil companies in Ceylon, he met them in the United Kingdom, he was coming back to discuss the difference between him and the oil companies with regard to the compensation to be paid and to settle it once and for all, but unfortunately he fell ill and when he came back the Government was defeated. We took over from where he stopped and we settled it in a few months. Once we settled it foreign aid began to flow into this country. I shall come to the question of foreign aid later.

What I am trying to say is that he appeared to be possibly the only fit man to hold the Finance Ministry in the previous Government—the hon. Member for Yatiyantota—the capable man to hold the Finance Ministry with his past experience of this country and with his academic qualifications. Though he is a Marxist, he said we needed massive foreign aid before we can think of future development. He was quite right. If we consider the position we were in then with our sterling assets dropped to the very minimum, with foreign exchange earnings going down every year, due to no fault of the Government, if your tea prices dropped, if your rubber prices dropped, if you

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

[ශ්‍රී ජේ. ආර්. ජයවර්ධන]

cannot sell your coconuts, if you cannot get the foreign exchange, how can you get the money to import even the food we need?

We faced the same difficulties after we received foreign aid. In the year 1966 there was practically a total collapse of our trade. Tea flopped as it has flopped today, rubber disappeared and we had a loss of almost Rs. 400 to Rs. 500 million in one year on our foreign exchange. Nationalization is not going to help. The only help you can get at such a time, the only help other developing countries can get at such a time, even developed countries like the United Kingdom, is aid from international organizations created after the last World War to meet situations like this, particularly the International Monetary Fund. And I see today's radio announcement that the International Monetary Fund has given just now a further stand-by of £8 million to meet a temporary loss in our foreign earnings.

The hon. Member for Yatiyantota saw that as was see it and as many of you possibly see it but do not say it, that the only way in which this country can live and eat and progress further is to get some aid from some foreign source. We cannot make foreign exchange here. We cannot print foreign exchange money here. You can print rupees but you cannot print a single rouble or a single pound or a single Indian rupee. You cannot do it. You have to get it either by earning, by exporting more or by aid from other countries. So the hon. Member for Yatiyantota said quite correctly that this country needs a large dose or a massive dose—I forget his exact words; he is not contradicting it—a massive dose of foreign aid.

ආචාර්ය එන්. එම්. පෙරේරා

(කලාநிதி என். எம். பெரேரா)

(Dr. N. M. Perera)

Quote my words. Do not put words into my mouth. I talked of foreign aid but I do not think I talked of massive aid. Anyway I will quote that for you afterwards.

—දෙවන වර කියවීම

ශ්‍රී ජේ. ආර්. ජයවර්ධන

(கௌரவ ஜே. ஆர். ஜயவர்தன)

(The Hon. J. R. Jayewardene)

Anyway he wanted to settle the petrol dispute for that purpose and he went very far in that.

Therefore we were faced with that situation when we took office in 1965, a situation whereby we did not have enough foreign exchange to import our essential food at that time. I do not know what you would have done if you won the elections. You could not have done anything different from what we did to import our rice, to import our flour, and so on. The Hon. Prime Minister had to send the Governor of the Central Bank post-haste by aeroplane to the U. K. to ask a stand-by credit from the banks there until we settled the petroleum dispute and we were able to get sufficient foreign aid to import our essential requirements like rice, flour and other foodstuffs which we import from abroad.

That was the situation we were faced with in 1965. Well, we obtained that foreign aid. Let me tell you, just for a moment, what that foreign aid has been. As I said earlier, we were pledged Rs. 1,200 million foreign aid by the Consortium that now has been appointed to look after the interests of Ceylon, of which we have used Rs. 780 million. We have been promised another Rs. 900 million in March 1969. In addition to that, the International Monetary Fund has given us stand-by help to the tune of Rs. 425 million. I do not know whether the present £ 8 million is included in that, but I understand that £ 8 million has been given as a stand-by. This aid will be set out in detail in the form of a booklet which will come to you. This is project aid and commodity aid.

For the first time we have been given commodity aid to buy food and various other commodities we need. That is how we were able to import tractors, we were able to import vehicles, we were able to import steam-rollers, we were able to again

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

put back into use the transport system—in other words, make this economy come to life. For the first two or three years after 1965, just as much as a dying patient sometimes needs oxygen before you can give him the other necessary drugs, we had to give “oxygen” to this patient, lift him from his bed, look after him carefully, give him essential chicken broth to drink, and eat, before we were able to say, “Now, walk. Look at us in the face and walk”.

That was the position we were faced with in 1965. Foreign aid does not come to us without any conditions. That is admitted throughout the world. I shall now read a letter of intent which might help hon. Members to realize what this foreign aid is :

“Dear Mr. Schweitzer,

The Government of the United Kingdom requests of the International Monetary Fund a stand-by arrangement for a period of one year.....

The purpose of this stand-by is to support the Government's economic objectives and policies. It will facilitate the repayments of external debt now falling due.....

As I said in my Budget speech, it is the Government policy to do everything necessary to put the United Kingdom balance of payments on a secure and healthy basis, as an essential means to sustain growth and prosperity.

The Government attaches the greatest importance to monetary policy which provides an essential support to fiscal policy.

The Government will therefore watch closely the development of domestic credit expansion during the year.

The Government will consult the Fund from time to time, in accordance with the regular policies of the Fund on such consultation, about the course of the United Kingdom economy and any further measures affecting the balance of payments that may be appropriate.

Yours sincerely,

ROY JENKINS.”

22nd May, 1969.

Not Ukku Banda Wanninayake—
Roy Jenkins, Chancellor of the Exchequer of the third or fourth most

powerful country in the world—a country which governed an empire on which the sun never set.

ආචාර්ය එන්. එම්. පෙරේරා

(කලාநிති என். எம். பெரேரா)

(Dr. N. M. Perera)

Formerly.

ශ්‍රී ජේ. ආර්. ජයවර්ධන

(கௌரவ ஜே. ஆர். ஜயவர்தன)

(The Hon. J. R. Jayewardene)

Formerly, but still, militarily the third most powerful in the world, and economically possibly the fourth or the fifth. This is the Chancellor of the Exchequer of the United Kingdom giving a letter of intent to Mr. Schweitzer in the same way that the Hon. Minister of Finance writes in May 1969. What I want to show is that this is the common way in which nations big and small, nations developed and developing, today take advantage of the international monetary system and international institutions to deal, firstly, with momentary and sudden falls in their balance of payments due to no fault of their own, and, secondly, to help them to plan out a programme of economic development. It is nothing new although the hon. Member for Kolonnawa shouts and screams that we have mortgaged the country to the United States of America. We are doing it together with other countries in the world. I do not know whether the United States of America gets money from the International Monetary Fund—

ශ්‍රී වන්නිනායක

(கௌரவ வன்னிநாயக்க)

(The Hon. Wanninayake)

They got.

ශ්‍රී ජේ. ආර්. ජයවර්ධන

(கௌரவ ஜே. ஆர். ஜயவர்தன)

(The Hon. J. R. Jayewardene)

—but countries in the capitalist world, such as the United Kingdom, do it. Roy Jenkins, Chancellor of the Exchequer, has done it. Countries

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

in the socialist world, such as, for example, Yugoslavia, a country which, I think, is closely followed by hon. Members of the L.S.S.P., is doing it. Hungary today is building Inter-Continental hotels with American money. When we want to do it, arms are raised in horror : "Oh, you are pledging, you are mortgaging the country to the United States of America." Today, Yugoslavia is building two hotels, Inter-Continental hotels, one at Zegreb and the other somewhere else. An Inter-Continental hotel is coming up here. It is an undertaking of an American firm. They do not want to put in money unless they are able to take back the profits, the dividends. They are not prepared to invest money unless they are allowed to do so as a private institution.

ආචාර්ය එන්. එම්. පෙරේරා

(කලාநிති என். எம். பெரேரா)

(Dr. N. M. Perera)

Do you know the conditions under which Hungary was granted the money?

ශ්‍රී ජේ. ආර්. ජයවර්ධන

(கௌரவ ஜே. ஆர். ஜயவர்தன)

(The Hon. J. R. Jayewardene)

I do not know ; the conditions may be different, but the principle is the same. So, there is now an opening and a dent in the Iron Curtain—in Hungary, in Yugoslavia, and in Rumania. President Nixon has been invited. They are fighting against one thing : the new theory of the Soviet Union that there is a limited sovereignty to nations.

I am glad that the hon. Member for Yatiyantota and his party have recently—if the newspapers are correct—stated that they are for democracy and that they feel that the Communist parties pledged to the International Communist Party of the Soviet Union do not permit democracy. They are fighting for democracy ; we are also for democracy in the way they mean it—the people having the right to elect a government and to throw out a government. The idea of the multiple

party system is now growing. It is that idea which has prompted these countries like Hungary and Yugoslavia. And may I, in the words of Abou Ben Adhem, say, "May their tribe increase." They are now joining hands with other countries in the world. Let each country, have its own economic system, but they must have complete sovereignty as far as their political systems are concerned.

When we get a stand-by from the International Monetary Fund, when we get massive aid from the international bank, the World Bank, of which, I am proud to say, our Minister of Finance was the chairman, a most distinguished chairman, the hon. Member says that the Hon. Minister of Finance is mortgaging Ceylon to his own institution. We are only following what is happening in the world today, from which happenings we cannot stand aloof. It was said that we were getting more and more into debt. Here is another extract from the "London Times" of 10th July :

"Lever calls for debt funding: no prospect for early repayment,.....Mr. Harold Lever, Financial Secretary to the Treasury, said yesterday in a speech urging that a 'very substantial part' of these short-term debts to the International Monetary Fund and central banks should be funded."

He has also said :

"There was no prospect of Britain repaying its short-term debts on schedule,"

I am not saying that our Minister of Finance should follow this speech.

"'It is no use pretending', he said, 'that we have the money in our coffer at the moment to pay the short-term debt we are required to pay.' This was recognized in the rolling-over of Britain's debts, but this 'masquerade' was damaging the lending powers of the I. M. F., the Bundesbank and other creditors.

Put simply, funding means that these short-term debts would be converted into long term ones with a repayment schedule spread over a much longer period of time and Mr. Lever suggested that this would help remove the damaging impression at home and abroad caused by unrealistic debt obligations."

So, can it not remove the damaging impression caused by unrealistic debt obligations created in the minds of the hon. Member for Kolonnawa and other Members of the Opposition?

Here is an important official of the Government of England saying that they must consider debt funding as there is no prospect of early repayment.

So, this question of the national debt, this question of borrowing from the IMF and the World Bank are matters which we unfortunately have in common with so many other countries including the developed nations, and this is a phenomenon arising out of the second World War.

I would like to refer to the organization called UNCTAD which was inaugurated in the time of the previous Government, and I think the hon. Member for Medawachchiya (Mr. Maithripala Senanayake) as Minister in charge of certain functions attended the first conference in Geneva, and I attended the second one.

According to the UN Statistical Book for the year 1968, world exports in 1968 reached an all-time record of 238,000 million dollars, an increase of 11 per cent over the previous year. This was also the greatest annual increase in the past 15 years. Of this, the market economies of developed countries accounted for 211,000 million dollars. The share of developing countries in this was a mere 4,300 million dollars, developing countries of which we are one. There are about 60 developing countries to about 10 to 11 developed countries. The share of developing countries in this was a mere 4,300 million dollars, the rest of 168,000 million dollars being the figure for developed countries. In fact, the developed market economy countries expanded their share from 67 per cent of world export trade to 70 per cent in 1967, while the share of developing countries got reduced by 3 per cent in the same period.

In other words, countries like Ceylon, India and Pakistan, all of us, in the context of world trade today are getting poorer and the developed countries are getting richer. That is one of the reasons why we are in this precarious foreign exchange position.

So development was the answer to the foreign exchange scarcity from which this country suffered, together with so many other countries, during the last 10 to 15 years. How was the foreign exchange scarcity to be met? We had to improve our export earnings. We had to earn more. Whatever possible is being done to improve our export earnings. I think all Governments have adopted the policy of rehabilitation of the tea industry, of the rubber industry, and of the coconut industry. Recently by means of the FEEC scheme, the non-traditional exports like cocoa, cinnamon, and cardamom, have been able to earn more. So, all agree that the export economy must be helped, must be rehabilitated.

Rubber is fetching good prices, and the Rubber Rehabilitation Scheme with the aid of the Chinese Agreement, I think everybody agrees, is working well. We have recently inaugurated the Coconut Rehabilitation Scheme, which the Hon. Minister of Agriculture and Food will explain. For some time we have given fertilizer and other help to the coconut smallholders. The tea industry has rehabilitated so much that there is over-production which has been the cause of the fall in the price of tea.

Therefore, as far as earning more is concerned, all we can do is to increase the volume of exports. We cannot fix the prices at which our exports will sell. We have done our best and the volume of exports has increased considerably.

The second step that can be taken is to cut down our expenditure of foreign exchange, to cut down our

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

[ශ්‍රී ජේ. ආර්. ජයවර්ධන]

imports. That was begun in 1960 by the then Minister of Finance, the hon. Member for Dompe (Mr. F. R. Dias Bandaranaike). It was a very serious inroad into our imports. Let us continue it. Year after year more and more items are not being imported. Licences are not given and whenever possible the policy of this Government has been that we must produce what we can produce in this country and that we must manufacture what we can in this country. Let us not import even to the value of one rupee more than what is necessary. On that, again, I think all will agree.

The third step to be taken was on the question of self-sufficiency. If we can produce all the food that we eat, the rice and the non-traditional crops, the subsidiary foodstuffs, let us do that. I think in no time in our history has there been such a tremendous drive in the field of agricultural production as in the last four or five years, and I shall explain what we have done in a short while.

The other step was foreign aid, or rather the getting of foreign aid, which I have just explained.

The fifth step is, as the hon. Member for Kolonnawa pointed out, nationalization. He says, "Nationalize". Certainly I agree, if we can solve our foreign exchange problem by nationalization, we should do so tomorrow. But what is there left to nationalize?

I think the Coalition Government—I am not talking purely of the Marxist section of the Coalition Government—has never been in favour of the nationalization of land, of tea, of rubber, of coconut, and house property.

Coconut is 80 per cent owned by smallholders. Rubber is 70 per cent owned by smallholders. Tea of course is still largely held by foreign investors. Paddy is 90 per cent by smallholders. So, I do not see how our foreign exchange problem will in any way be improved by the nationalization of land. On the contrary you will have to pay the foreign owners in foreign exchange

for their interests here. Otherwise all the foreign aid you get will immediately be frozen.

So, nationalization of land which is one of the few means of production which has to be State-owned in this country is not going to solve the foreign exchange problem.

We have nationalized—when I say we, I mean the Governments of this country—the harbour, bus transport, insurance, the import and distribution of petrol and oil, and we have nationalized large sections of the import trade from the time of the late Rt. Hon. D. S. Senanayake, which were always held by private people who imported millions and millions rupees worth of goods.

Today the C. W. E. itself imports about Rs. 800 million worth of foodstuffs and other material into this country on behalf of the State.

We have nationalized the textile imports and distribution. So, what is left now, apart from land is possibly the export trade. How nationalization of the export trade is going to help us except in a very small way to cure our foreign exchange problem, I cannot guess. So, the steps we have taken have been to earn more by producing more of our export commodities; to spend less by cutting down our imports to the minimum, except in the spheres where we do not produce our essential needs and seeking to attain self sufficiency by the securing of foreign aid, where necessary, without infringing our democratic freedoms. Nationalize the means of production, as we think, would help—[*Interruption.*]

ආචාර්ය කොල්වින් ආර්. ඩී. සිල්වා
(අගලවත්ත)

(கலாநிதி கொல்விள் ஆர். டி. சில்வா—
அகலவத்த)

(Dr. Colvin R. de Silva—Agalawatta)

What is that qualification? We would like some explanation of the qualification.

ශ්‍රී ජේ. ආර්. ජයවර්ධන

(கௌரவ ஜே. ஆர். ஜயவர்தன)

(The Hon. J. R. Jayewardene)

There is a difference between us.

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

ආචාර්ය කොල්වින් ආර්. ද සිල්වා

(கலாநிகு கொல்வின் ஆர். டி சில்வா)

(Dr. Colvin R. de Silva)

There is a difference between us in that we did not contemplate the 1000 odd days of Emergency. But how does nationalization affect democratic freedoms?

ශ්‍රී ජේ. ආර්. ජයවර්ධන

(கௌரவ ஜே. ஆர். ஜயவர்தன)

(The Hon. J. R. Jayewardene)

To explain, I would have to give a lecture on that.

ආචාර්ය කොල්වින් ආර්. ද සිල්වා

(கலாநிகு கொல்வின் ஆர். டி சில்வா)

(Dr. Colvin R. de Silva)

I would not mind that.

ශ්‍රී ජේ. ආර්. ජයවර්ධන

(கௌரவ ஜே. ஆர். ஜயவர்தன)

(The Hon. J. R. Jayewardene)

We come to development on the public and agricultural sectors. The Hon. Minister of Finance produced a book on "Economic and Social Progress, 1965-1969, as a supplement to the Budget Speech, 1969. If hon. Members look at page 36 of that book they would find a reference to the development in the industrial sector. It says:

"At the end of the financial year 1964-65 total capital contributions by Government to industrial corporations under the Ministry of Industries had amounted to only Rs. 323 million. At the end of the financial year 1967-68 total contributions to these corporations had risen to Rs. 704 million, and by the end of the current year, contributions would have increased to approximately Rs. 900 million—an increase of 200 per cent since 1965."

I need not go into details because I am sure the Hon. Minister of Industries would deal with them in his speech. He is speaking in this Debate. However, the Government contributions to industrial corporations have increased by 200 per cent since 1965. All that goes into the factories producing our cloth, our cement, our salt and various other fields where goods

were imported up to date. We are seeking to attain self-sufficiency as quickly as possible through the public sector where contributions from the State has increased by 200 per cent since 1965.

Then, look at the progress shown in the agricultural sector. At page 19 of this book you will find the increase in production of various items of subsidiary foodstuffs—kurakkan, maize, meneri, gingely, dhal, groundnuts, sorgham, green-gram, cowpea, manioc, sweet potatoes, mustard, ginger, turmeric, pepper, cardamoms, cotton.

Most of these items have gone up in production. It is true that some have gone down in production, but most of them have gone up in production. Take, for instance, manioc. It shows an increase of one million cwt. over 1967. To whose hands does the money go? Does it go into the hands of the big capitalists or the big landowners? No. It goes into the hands of the peasant. We are giving an increased guaranteed price for maize, Toor dhal, cotton grade I, mustard, chillies (dried) grades I and II, green-grams grades I and II, and turmeric. The guaranteed price has been increased by Rs. 3, Rs. 4 and Rs. 5 per cwt. To whom does that money go? Is it to the big landowners or to the big estate owners? It really goes into the hands of the peasants of this country.

Therefore, in the fields of subsidiary foodstuffs, in the sphere of guaranteed prices, in the alienation of land, the provision of fertilizers cheap, of water, according to this book, the money which has been allocated by this Government, the aid that has been allocated for the attainment of self-sufficiency, has gone into the hands of the peasants of this country. Take potatoes, for instance. Page 15 of this booklet refers to potatoes. It says,

"The very attractive prices fetched by potatoes in the market, almost throughout the year, afforded sufficient incentive for the increased production of this crop."

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

[ගරු ජේ. ආර්. ජයවර්ධන]

Today we are self-sufficient in potatoes. Rs. 20 million was sent out of this country yearly for the import of potatoes.

ආචාර්ය කොල්වින් ආර්. ද සිල්වා

(කලාநிති කොල්වින් ආර්. ඩී. සිල්වා)

(Dr. Colvin R. de Silva)

Did you read J. L. M. Fernando's letter this morning about potatoes?

ගරු ජේ. ආර්. ජයවර්ධන

(කෙළරව ජේ. ආර්. ජයවර්ධන)

(The Hon. J. R. Jayewardene)

There may be plagues and diseases. What happened in Ireland? The potato crops failed there. These things happen. Crops are affected by drought and also by virus.

ද සොයිසා සිරිවර්ධන මයා.

(ති.රු. ඩී. සොය්ලා සිරිවර්ධන)

(Mr. de Zoysa Siriwardena)

What about the price?

ගරු ජේ. ආර්. ජයවර්ධන

(කෙළරව ජේ. ආර්. ජයවර්ධන)

(The Hon. J. R. Jayewardene)

I shall come to the price later. Let us go step by step.

ආචාර්ය එන්. එම්. පෙරේරා

(කලාநிති එන්. එම්. පෙරේරා)

(Dr. N. M. Perera)

You do not import any potatoes now?

ගරු ජේ. ආර්. ජයවර්ධන

(කෙළරව ජේ. ආර්. ජයවර්ධන)

(The Hon. J. R. Jayewardene)

Not now.

ගරු මන්ත්‍රීවරයෙක්

(කෙළරව අභ්‍යන්තර මන්ත්‍රීවරයෙක්)

(An hon. Member)

Only seed potato.

ආචාර්ය කොල්වින් ආර්. ද සිල්වා

(කලාநிති කොල්වින් ආර්. ඩී. සිල්වා)

(Dr. Colvin R. de Silva)

You call it seed potato but it is something otherwise.

ගරු ජේ. ආර්. ජයවර්ධන

(කෙළරව ජේ. ආර්. ජයවර්ධන)

(The Hon. J. R. Jayewardene)

The profits are in the hands of the people—the peasants of Welimada, the peasants of Jaffna and the peasants all over the country. They are not in the hands of the rich man but the small man.

ආචාර්ය කොල්වින් ආර්. ද සිල්වා

(කලාநிති කොල්වින් ආර්. ඩී. සිල්වා)

(Dr. Colvin R. de Silva)

Mr. J. L. M. Fernando produced potatoes on his estate on a large scale. That is why I asked you whether you did not read Mr. Fernando's letter this morning.

ගරු ජේ. ආර්. ජයවර්ධන

(කෙළරව ජේ. ආර්. ජයවර්ධන)

(The Hon. J. R. Jayewardene)

Large scale is not large compared to this.

The total production of red onion is the same—it is the small man who is producing it. It may be a J. L. M. Fernando is also producing red onion. He is one among millions.

ආචාර්ය කොල්වින් ආර්. ද සිල්වා

(කලාநிති කොල්වින් ආර්. ඩී. සිල්වා)

(Dr. Colvin R. de Silva)

He is producing red employees.

කථානායකතුමා

(ආරාධනාකරු)

(Mr. Speaker)

But is he red?

ගරු ජේ. ආර්. ජයවර්ධන

(කෙළරව ජේ. ආර්. ජයවර්ධන)

(The Hon. J. R. Jayewardene)

We have producers of onions and chillies in your ranks also—in your front row. The booklet says this about chillies:

“The progressive expansion in the production of chillies during this period has taken Ceylon nearer self-sufficiency in this commodity.”

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

So, Sir, the point I am stressing is in regard to economic and social progress in the agricultural field, in subsidiary foodstuffs, in chillies, in onions, in milk—milk production has been stepped up from 40,000 pints per day in 1965 to 100,000 pints per day now. No one can take away the share the cow has in that, neither a J. L. M. Fernando nor anybody else.

ආචාර්ය කොල්වින් ආර්. ද සිල්වා

(කලාநிති කොල්වින් ආර්. ඩී. සිල්වා)

(Dr. Colvin R. de Silva)

If you state that in ounces it will appear even more!

රු. ජේ. ආර්. ජයවර්ධන

(කෙළරව ජේ. ආර්. ජයවර්ධන)

(The Hon. J. R. Jayewardene)

The point I am stressing is that apart from the development of our country's economy in the agricultural sphere, as far as subsidiary foodstuffs are concerned the Government has taken various measures. Firstly, the giving of land—highland and lowland—suitable for these crops, and then giving of all incentives by way of increased guaranteed purchase schemes, cheap fertilizer, agricultural loans, formation of co-operative societies, marketing, banning of imports and everything else you can think of.

I am not going into statistics about agriculture. The income derived from the development of agriculture has gone into the hands of the peasants of this country. That is the important factor to consider when you come to the question of the cost of living also. Potatoes, red onions, chillies, paddy, milk, cocoa, cardamom, cinnamon, citronella are all produced by the small man. In addition to that the small holder also produces a good percentage of the major crops, that is coconut 80 per cent, rubber 70 per cent, and tea 30 per cent. I shall not deal with the progress made in paddy cultivation as the Hon. Minister of Agriculture, I am sure, will deal with that more fully when he speaks.

So, Sir, agriculturally and industrially this Government has through its various Budget Speeches taken every step possible—it may not have met with all the success we expected—

ආචාර්ය කොල්වින් ආර්. ද සිල්වා

(කලාநிති කොල්වින් ආර්. ඩී. සිල්වා)

(Dr. Colvin R. de Silva)

Excuse me, may I interrupt you. That is a very accurate statement, "through its various Budget Speeches".

රු. ජේ. ආර්. ජයවර්ධන

(කෙළරව ජේ. ආර්. ජයවර්ධන)

(The Hon. J. R. Jayewardene)

In its Budget Speeches and in its Budgets—all steps have been taken to develop our economy.

It is asked, "Where are we where employment is concerned, where cost of living is concerned, where housing is concerned?"

I just want to cite you one extract, which, I think, would apply to various other spheres, from the Soviet Union. You are always blaming our country and saying that the Soviet Union is the heaven where everything is sound and where you have food, employment and housing in plenty. Back in 1957 Nikita Khrushchev, then in ascendancy as leader of the Soviet State, declared:

"We know that we have an acute shortage of housing.... The program for the development of housing in the U. S. S. R. sets the task of insuring a considerable increase in available houses, with the aim of ending the housing shortage in the next 10 to 12 years."

That was Nikita Khrushchev speaking in 1957.

Here you have the present Prime Minister of the Soviet Union speaking six years later. Aleksei Kosygin, in setting forth the goals of the latest five-year plan, stated:

"One of the greatest social problems is the housing problem The projected program of housing construction for 1966-1970 will allow the

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

[ශ්‍රී ජේ. ආර්. ජයවර්ධන]

improvement of living conditions or the provision of new homes for about 65 million people, in comparison to 54 million people in the previous five-year period However, the housing problem still will not be wholly solved."

So what Khrushchhev predicted has not come right. And Aleksei Kosygin is predicting something in respect of which his successor six years later will be saying, "The housing problem is not solved in the Soviet Union." So there is no difference between the Soviet Union and Ceylon—

ද සොයිසා සිරිවර්ධන මයා.

(*திரு. டி. சொய்சா சிறிவர்தன*)

(Mr. de Zoysa Siriwardena)

Or the U. N. P. Government!

ශ්‍රී ජේ. ආර්. ජයවර්ධන

(*கௌரவ ஜே. ஆர். ஜயவர்தன*)

(The Hon. J. R. Jayewardene)

—or the U. N. P. Government, as far as human endeavour and human goals are concerned. Man proposes, but, I think—

ආචාර්ය කොල්වින් ආර්. ද සිල්වා

(*கலாநிதி கொல்வின் ஆர். டி. சில்வா*)

(Dr. Colvin R. de Silva)

God disposes!

ශ්‍රී ජේ. ආර්. ජයවර්ධන

(*கௌரவ ஜே. ஆர். ஜயவர்தன*)

(The Hon. J. R. Jayewardene)

—I do not want to cite the name of God in this House—somebody else disposes. We have our plans for the future. Every country, every government, every Finance Minister, has a programme. I have been here in this House for 23 Budgets, and the Government side have always spoken as we have spoken and the Opposition have always spoken as they have spoken; and when the Opposition are on the Government side they speak as the Government speak and when we are in the Opposition we speak as the Opposition speak, but the country goes on.

I shall now come to the questions of the cost of living and unemployment which are the two matters with which not only this Government but every other Government have been flogged. I see that the cost of living was the main theme in my Budget Speech of 1947, when rice was sold at 36 cents a measure. Today one measure of rice is given free. When rice was sold at 36 cents a measure nobody groused. We used to raise the price of a measure of rice from 25 cents to 36 cents and from 36 cents to 40 cents. We used to buy at 62 cents and sell at 36 cents. Today we buy at 80 cents and give it for nothing. Still there is grousing. Even if you give rice with a subsidy there will be this grousing.

The hon. Member for Kolonnawa, who was the Minister of Trade in 1960, appointed a committee with Mr. Mahadeva, who is now the Permanent Secretary to the Ministry of Agriculture and Food, as chairman to consider certain aspects of the problem of the cost of living in Ceylon. In 1961 this committee submitted a very valuable report which is available in the Government Publications Bureau. This committee dealt with the question of rising prices, a world-wide problem, and showed the prices that had risen in Asian countries and non-Asian countries in 1953-59. They showed so many other details, facts and figures, and said that they would deal really with four or five items of common consumption in Ceylon because the rest did not enter into the cost of living for the average family in Ceylon. They excluded rice, wheat, flour and sugar because those commodities were imported and distributed by the State, and they dealt with potatoes, dhal, onions, chillies, dried fish, coconut and coconut oil

Now, let me take these items separately. Rice is state imported and state distributed, and one measure is given free. Wheat flour is state imported and state distributed at a fixed price. We do not make a profit on it. Sugar is State

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

imported and state distributed and we make a blackmarket profit. All previous Governments have made a profit on sugar and no Government is prepared to give up that profit because with that profit we finance the importation of rice and other goods.

With regard to pulses we have followed the recommendations of the Mahadeva Committee. They have suggested that that should be imported by the State. They are now being imported by the Food Commissioner and by the C. W. E., and they are being distributed according to a fixed ration.

Potatoes—we have banned the import of potatoes. They are now produced in Ceylon.

Onions and chillies are today being produced in Ceylon. They are not being imported by the State except in time of scarcity. Dried fish is being imported by the State. Coconut and coconut oil are local products. Every measure suggested by the Mahadeva Committee, which the other Government did not implement, we have implemented.

ශ්‍රී ජී. ඩී. එච්. ජයවර්ධන (විද්‍යාත්මක පර්යේෂණ හා නිවාස ඇමති)

(கௌரவ எம். டி. எச். ஜயவர்தன—விஞ்ஞான ஆய்வு, வீடமைப்பு அமைச்சர்)

(The Hon. M. D. H. Jayawardena—Minister of Scientific Research and Housing)

Quite true.

ශ්‍රී වන්නිනායක

(கௌரவ வன்னிநாயக்க)

(The Hon. Wanninayake)

They are prepared to plan.

ශ්‍රී ජේ. ආර්. ජයවර්ධන

(கௌரவ ஜே. ஆர். ஜயவர்தன)

(The Hon. J. R. Jayewardene)

They deal with the price of rice, bread, sugar, dhal, kerosene oil, dried fish, potatoes, coconuts and onions. Over a period of thirty

years, from 1938 to 1960, the world prices of some of these items have risen three hundred per cent, four hundred per cent and five hundred per cent. If we are importing them, we must buy at the price quoted in the world market. When we sell we must either sell them at that price or we must subsidize them.

Sir, as far as the cost of living is concerned, I would like to say that we in Ceylon today import through the Food Commissioner rice which is rationed, flour, sugar, maldive fish which is rationed, milk powder and condensed milk. Those are the main items that go into the food packets of the vast majority of the people. Through the C.W.E. we import dried fish, canned fish, chillies which are rationed, dhal which is rationed, coriander which is rationed, cummin seed, onions. What more can we control? We always talk about meat. Meat is available in Ceylon. We talk about vegetables, which is a Ceylon product. The hon. Member for Minuwangoda asked, what is the price of potatoes?

You are, therefore, faced with a serious problem when you begin to attain self-sufficiency. When you ban the import of certain goods which are produced in Ceylon, the price of the product in Ceylon is possibly higher than what you would pay when you import it. When the late Mr. D. S. Senanayake banned the import of eggs, eggs cost more in Ceylon than in India. You can import eggs at ten cents, but the Ceylon egg costs more. You can import chillies and onions much cheaper and sell them here. You can import rice much cheaper than the guaranteed price of a bushel of paddy which comes to 80 cents a measure of rice. In Ceylon you produce rice at 90 cents, but in the world market, it is cheaper. Are you advocating that we give up entirely our system of developing our economy, producing the food that we can produce in Ceylon because it is more expensive, and import potatoes from Holland, rice

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

[ශ්‍රී ලංකා ජනරජයේ සභාවේ සාමාජිකයෙක්]

from Burma, chillies from India and various other items from various parts of the world, pay out money to the peasant farmers and workmen there, and not to our people? I remember at a meeting at Kamburupitiya where the hon. Member for Devinuwara (Mr. de Mel) and I were present, this question arose and I explained to them and posed this question, "Are you prepared to pay more for potatoes when that money goes into the pockets of the peasants of Ceylon or do you want to quash the entire production of potatoes in Ceylon and pay less money for your potatoes but send it to Holland and Ireland?" Now, put that question to the people of Ceylon and they will vote for self-sufficiency in potatoes in Ceylon though it costs more. If you are going to produce in Ceylon what can be produced either in manufactured goods or agricultural products our people will have to pay more for them but that money will be retained in the hands of our people.

Then, we import cement, apart from what is produced here. Our Ceylon cement is more expensive. What do you want us to do? Are we to close down the Kankesanturai Cement Factory and the one at Puttalam and import cement from India? We produce textiles which are more expensive; we can import them cheaper.

As far as price control is concerned, we have appointed a Committee of the Cabinet. We have divided up about 12-14 articles manufactured in Ceylon among the various Ministries. We are calling for statements of account from these manufacturers because we discovered only recently that we can call for these statements of accounts under the Price Control Act, and within a month or two—this cannot be done hurriedly; we cannot fix prices out of all proportion to the

cost of production—we hope to, if we can, bring down the prices of some of these manufactured goods if their cost of production is far below the prices at which they sell.

The complaint, then, is always about locally produced goods: about meat, eggs, fish, vegetables, and now about potatoes. That is, as far as the man of the lower income group is concerned. I am not talking of the refrigerators, the expensive sarees and other manufactured goods on which the higher income groups spend money; I am talking of the lower income group. We are seeking, as far as we can, to import those articles to sell them at a price within the imported prices, with the minimum of profit. If there is a profit—as in the C.W.E. where we made a profit last year of Rs. 20 million—what do we do with the profit? You say, "Reduce the price." I think we have done far better. We have given the entire profit to the Hon. Minister of Finance: to the Consolidated Fund. It is a gift. The hon. Member for Yatiyantota is shaking his head! You want us to reduce the prices? With that we are reducing the prices—we are subsidizing the rice. Rs. 20 million has been gifted to the Hon. Minister of Finance. The entire profit for 1968 has been given to balance the Budget and we intend to do that in the future. After paying import duties, all customs charges, income tax, turnover tax and whatever other taxes you could conceive of, the C.W.E. made a profit of Rs. 20 million and that Rs. 20 million has been handed on a platter to the Hon. Minister of Finance.

ශ්‍රී ලංකා ජනරජයේ

(කෙළරාව වන්නිනායක)

(The Hon. Wanninayake)

Voluntary nationalization!

ආචාර්ය එන්. එම්. පෙරේරා

(කලාநிති என். எம். பெரேரா)

(Dr. N. M. Perera)

No fear!

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

ශ්‍රී ජේ. ආර්. ජයවර්ධන

(கௌரவ ஜே. ஆர். ஜயவர்தன)

(The Hon. J. R. Jayewardene)

When we make profits also you blame us! So, I still cannot see anything in what the Opposition has stated. If they would follow what I have outlined carefully they will see that we cannot bring down the cost of rice, of flour—sugar, of course, we can but then we have to finance rice in some other way—maldive fish, milk powder, condensed milk—in the next year all our milk powder will be packeted here and our condensed milk will be produced here; dried fish, canned fish, chillies, coriander, cummin seed, dhal, onions, garlic, cement, textiles—shoes are made in Ceylon—potatoes, and so on. What do they want us to do? To reduce their prices? I still cannot follow them.

Why are the prices of these things going up? There is a reason for it. The hon. Member for Yatiyantota knows better than anybody else. When you have a large budget deficit there is inflation. When the wages of either the employees in the public sector or the private sector are increased, there is inflation. By how much have we increased the wages of public servants? By Rs. 250 million! What did the S.L.F.P. Government do? They appointed the Wilmot Perera Commission during the late Mr. Bandaranaike's time. That commission made its recommendations during Mr. Bandaranaike's time. Not one cent's increase was made to the salaries of public servants by them during a period of six or seven years. Government servants had the Wilmot Perera Commission Report dangling before them like a carrot. "We will implement it; we will implement it," they said; but nothing was done.

When the famous Galle Face meeting was held and when that big Front, the United Left Front, was formed, one promise they held out was, "We will increase the salaries of public servants." But when the hon. Member

for Yatiyantota came here and sat in this seat, something happened to him and he said, "We cannot increase the salaries of public servants until we set the country right and times become better." Have times become better? We have given three times the amount. Rs. 250 million is the increase in the salaries of public servants that this Government has given before it lays down the reins of office and goes to the country.

And that money flows throughout the country putting up the cost of living. The moment you increase the salaries of employees, they spend it on goods produced locally and on imported goods. The latter are imported under restrictions. So there is more and more money chasing less and less goods. Goods produced here are not sufficient as yet to meet the demand. So there is more and more money chasing less and less goods, and the cost of living is bound to go up.

With every rise in the salaries of public servants, with every rise in the price of paddy purchased under the Guaranteed Price Scheme, there is more money in the pockets of the people. There has been an increase of Rs. 2 per bushel of paddy bought under the Guaranteed Price Scheme. Can you calculate what that means in the hands of the peasant? He is not going to put that money in a till or a bucket and bury it? He is going to spend it. How much is the increase in the guaranteed price of all the articles I mentioned? How much more money came into the hands of the peasants when we banned the import of potatoes and they began growing it? How much is the increase in the salaries of employees in the private sector when we saw to it that they were given the devaluation allowance?

If you take all those into consideration, possibly in the last three years, with the increase of Rs. 250 million in the salaries of public servants, with the increase in the guaranteed price, under the Guaranteed Price Scheme,

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

[හැරු ජේ. ආර්. ජයවර්ධන]

of rice and other subsidiary food-stuffs, with the increase in the salaries of employees in the private sector by Emergency legislation, not less than Rs. 500 million has gone into the pockets of our people.

If this money remains in their pockets, there will not be an increase in the cost of living. If it is spent, there will be an increase in the cost of living, you cannot help it. You can see from the consumption of rice, flour and textiles, specially during the Sinhalese New Year, how our people have been spending money ; how they were in a position to spend money in the villages because they had the money. The more money they earn the more money will they spend ; and the more money they spend the higher will go the cost of living.

The cost of living cannot be brought down. In any developing country prices go up and the cost of living goes up. If you read the "Scala" magazine which I have here, you will see this trend. The article I refer to deals with the development of the European Common Market countries. It shows how the cost of living has gone up in every country coming within the European Common Market because they are developing so fast. Between 1958 and 1968 the cost of living in Luxembourg had risen from 98 to 120 ; in the Federal Republic of Germany, from 93 to 117 ; in Belgium, from 96 to 124 ; in Italy, from 92 to 129 ; in the Netherlands, from 92 to 132 ; and in France, from 84 to 127. With that increase, wages had also increased equally or more.

The only solution I can think of in our country is to equalize the rise in wages with the rise in the cost of living. But that has also its necessary evil consequences, as the hon. Member for Yatiyantota knows. While the IMF is insisting that in England they freeze wages the Chancellor of the Exchequer has given the promise that he will freeze wages if he gets his stand-by from the International Monetary Fund.

So there are no clear-cut solutions to this problem of the rise in the cost of living and of the rise in wages in a developing economy. This country has—I am not saying during our period alone but since freedom—developed in so many ways that I feel that the remedies we are seeking to apply are completely inadequate compared to how it is growing.

Look at our Budget. As I said, it is not one budget but four budgets that we are considering today, the deficit equal to a budget of 10 to 15 years ago, the Foreign Exchange Budget equal to a budget of 10 to 15 years ago, and so also the Foreign Aid Budget which in my time we kept out of the Budget altogether. We did not put foreign aid into the Budget. In the first place we did not want foreign aid in our time. Subsequently, the then Minister of Finance, Mr. F. R. Dias Bandaranaike, said he would include foreign aid in the Budget. Very gingerly, he included it in the Budget. Today it is as big as a budget. Very soon I think it will outgrow the Rupee Budget altogether, it may be so large.

These are problems that occur daily, yearly, with the progressing economy. How are we are to meet them ? It is not possible for us to mouth the shibboleths of Marxism or capitalism or democratic socialism and think, "Ah, this the solution to all the evils that face us." When you come to the stage of applying the solution you find that the disease has aggravated beyond what the solution was meant for.

I would like to throw out the suggestion to the Opposition that, if not now, at least after the new Government is formed, we should sit round a table—whether you be here or there it does not matter ; we shall co-operate with you if you are here—and consider how our Constitution and budgetary system should be changed, should be amended, in the consideration of revenue and expenditure on the whole question of the approach of a government. Even Members of the Cabinet do not know

many of these items until they come up before this House. As somebody said, this is a government of government servants in some spheres. It is becoming so. It is a government of certain corporations. We do not know what is happening in the corporations until we see an annual report.

It is not possible for one Minister to deal with so many problems. I see that in the Soviet Union they have about 30 to 40 Ministers. They may not all be in the Cabinet. I am recommending that to the new Government—that we should have 30 to 40 Ministers, each one in charge of some subject. Let us take textiles—the import of textiles and the production of textiles. Today it is almost a 300 to 400 million rupee industry in this country, dealing with it particularly. In the Soviet Union they have a Minister in charge of textile production. Then they have a Minister in charge of petrol production. There may be a Minister in charge of something else. They may not be all Members of the Cabinet but they are responsible to their Parliament. They are elected by the people and they deal particularly with a particular subject. We have outgrown the clothing which we wore when we became free. We have outgrown that.

So Ceylon, which is today an adult democracy, is an example to the whole of Asia. We had the jury system in 1820, before any other country in Asia. We had the first elected municipal councils in Asia in Colombo, Kandy and Galle in 1865. We were the first country with the vote in 1911, the first country with universal franchise in Asia in 1931. For 38 years we have exercised that vote. So this is a democracy which can be an example to the whole of Asia. While maintaining that democratic freedom let us see whether we cannot change our Constitution and our ways of budgetary thinking in the new context of nationalization, of the necessity for obtaining foreign aid, of the new types of budget that we have to present to this House so that the best benefits can accrue to our

people through a proper and careful examination by elected representatives of the Government and elected representatives of the Opposition sitting in this House together.

දවල් 12

ආර්. ජේ. ජී. ද මැල් මයා. (දෙවිනුවර)
(திரு. ஆர். ஜே. ஜி. டி. மெல்—தெவிநுவரா)
(Mr. R. J. G. de Mel—Devinuwara)

ගරු කථානායකතුමනි, ගරු රාජ්‍ය ඇමතිතුමගේ කථාවට පසුව කථාවක් පැවැත්වීමට මටත් අවස්ථාවක් ලැබීම ගැන මා සන්තෝෂ වෙතවා. ගරු රාජ්‍ය ඇමතිතුමාගේ කථාවට ඇහුම්කන් දුන් මට එක්තරා කියමනක් මතක් වුණා. ඡේක්ස් පියර්තුමාගේ එක්තරා කියමනක් තිබෙනවා, “Words, words, mere words; no matter from the heart” කියා. අන්න ඒ කියමන මට මතක් වුණා.

ඇත්ත වශයෙන්ම ගරු රාජ්‍ය ඇමතිතුමා ඉතාමත් වැදගත් අදහස් රාශියක් ඉදිරිපත් කළා. Budgetary control—මුදල් පාලනය—අයවැය පාලනය—ජාතික ප්‍රශ්නයක් වශයෙන් සලකා එක්තරා පියවරක් ගන්නවා නම් අනාගතයේදී මේ රටේ නිලධාරී වදය නැතත්ම bureaucratic control එක අඩු කර මහජන නියෝජිතයන්ටම අයවැය පාලනය—මුදල් පාලනය—කිරීමට පුළුවන් වේය කියන ඉතාමත් වැදගත් අදහස එතුමා විසින් ප්‍රකාශ කරන්න යෙදුණා. විපක්ෂය වෙනුවෙන් නොවෙයි. මා පුද්ගලික වශයෙන් ඒ අදහසට සම්පූර්ණයෙන්ම එකඟ වෙතවා. මේ රටේ ජාතික ප්‍රශ්න රාශියක් තිබෙනවා. අයවැය ලේඛන පාලනය පමණක් නොව, මුදල් පාලනය පමණක් නොව ආහාර වශාවත් ඒ වගේම තේ ප්‍රශ්නයත් ජාතික ප්‍රශ්න වශයෙන් සලකන්න ඕනෑ. ඒ වගේම ආණ්ඩු ක්‍රම සංස්ථාවත් ජාතික ප්‍රශ්නයක්. ඔය වගේ ජාතික ප්‍රශ්න රාශියක් තිබෙනවා. ඔය ජාතික ප්‍රශ්නවලදී ආණ්ඩු පක්ෂයත් විපක්ෂයත් එකතුව වැඩ කළොත්, මේ රටට අනාගතයේදී මිට වඩා විශාල ප්‍රයෝජනයන් ලැබේවිය යන්න මගේ පුද්ගලික බලාපොරොත්තු වයි. එය මගේ පුද්ගලික හැඟීමයි. ඒ නිසා ගරු රාජ්‍ය ඇමතිතුමා ඉදිරිපත් කළ අදහසට මා එකඟ වෙතවා. මුදල් පාලනය—අයවැය පාලනය—නැත්තම් ආණ්ඩු

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

[ද මැල් මයා.]

ක්‍රම ව්‍යවස්ථා වෙනස් කිරීම පිළිබඳව අපට අනිකුත් පාර්ලිමේන්තුවලින් ආදර්ශ ගන්න පුළුවන් වෙනවා. අද House of Commons එකේ පවා ස්ථාවර කොමිටි මාගී යෙන් මුදල් පාලනය කර ගෙන යනවා. පොදු රාජ්‍ය මණ්ඩලයට අයත් රටවල පමණක් නොව, පොදු රාජ්‍ය මණ්ඩලයෙන් පිටස්තර වූ රටවල පාර්ලිමේන්තු වලත් ඒ ක්‍රමය ක්‍රියාත්මක කර ගෙන යනවා. නමුත් අපි තවමත් වික්ටෝරියා රැජිනගේ කාලයේ තිබුණ—ගනවර්ෂ ගණනාවකට පෙර තිබුණ—ක්‍රමයන් අනුගමනය කරනවා. ඒ ක්‍රමවලින් අපට සම්පූර්ණ මුදල් පාලනය කිරීමේ කටයුතු කර ගෙන යන්නට බැරි බව මම පිළිගන්නවා.

ඇත්තවශයෙන් ගරු කථානායකතුමනි, මේ අයවැය ලේඛනය ගැන කල්පනා කරන විට අපට පෙනී යනවා, මේ අයවැය ලේඛනයෙන් රටේ තිබෙන උග්‍ර ප්‍රශ්න වලට කිසිම පිළිතුරක් දී නැති බව. රටේ පත්තුවෙමින් යන දේශපාලන හෝ ආර්ථික ප්‍රශ්න රාශියක් තිබෙනවා. රැකීරක්ෂා නොමැතිකම, විශේෂයෙන්ම උපාධිධාරීන්ට රක්ෂා නොමැතිකම, ජ්‍යෙෂ්ඨ සමතුන්ට රක්ෂා නොමැතිකම විශාල ප්‍රශ්නයක්ව තිබෙනවා. ජීවන වියදම් අංකය අසතුටුදායකයි. ගෙවුම් ශේෂය ඉතාමත් අසතුටුදායකයි. වෙළඳ ශේෂයත් ඒ ආකාරයි. ඉසිලිය නොහැකි විදේශ ණය ප්‍රශ්නයත් තිබෙනවා. ඊළඟට අපේ තේ ප්‍රශ්නය තිබෙනවා. ඔය වගේ ප්‍රශ්න රාශියක් තිබෙනවා. මේ උග්‍ර ප්‍රශ්නවලට මේ අයවැය ලේඛනයෙන් කිසිම පිළිතුරක් ලැබී නැති බව මා මුලින් ම මේ ගරු සභාවට ප්‍රකාශ කරන්න ඕනෑ.

අද මේ රටේ මහජනතාව ආහාර ද්‍රව්‍ය, රැකීරක්ෂා, නිවාස සම්බන්ධයෙන් යම් යම් ඉල්ලීම් කරන විට ඔවුන්ගේ ඉල්ලීම් වලට පිළිතුරු ලැබෙන්නේ වචනවලින් පමණයි. සංඛ්‍යා ලේඛනවලින් පමණයි. අයවැය ලේඛනයක් රජයක එක්තරා අන්දමක දේශපාලන දර්ශනයක් විය යුතුයි; එක්තරා අන්දමක සංවර්ධන දර්ශනයක් විය යුතුයි.; එක්තරා අන්දමක ආර්ථික සහ දේශපාලන උපකරණයක් විය යුතුයි. එහෙත් මෙම අයවැය ලේඛනය

ගැන නම් කියන්නට තිබෙන්නේ මෙය නිකම්ම නිකම් බජ්ටි එකක් බවයි. මේ සංවර්ධනය පිළිබඳ දර්ශනයක් පෙන්වුම් කරන්නේ නැතුවාක් මෙන්ම රටේ පැන නැගී තිබෙන ආර්ථික ප්‍රශ්නවලට පිළිතුරක් සැපයෙන්නේත් නැහැ. මෙය පණ අදින ආණ්ඩුවක පණ අදින අයවැය ලේඛනයක් හැටියට සලකන්නට පුළුවනි. මරණාසන්න ආණ්ඩුවක මරණාසන්න අයවැය ලේඛනයක් හැටියට සලකන්නට පුළුවනි. මේ ගරු මුදල් ඇමතිතුමට අප සුඛ පතනවා, අවුරුදු පහක්ම අයවැය වාර්තා ඉදිරිපත් කරන්නට එතුමාට පුළුවන්කම ලැබීම ගැන. සෑම අවස්ථාවකදීම තමුන් තාත්සේගේ ගමනේ එක්තරා ලක්ෂණයක් පෙනෙන්නට තිබෙනවා. එක්තරා අවංක භාවයක් පෙනෙන්නට තිබෙනවා. එම නිසා විපක්ෂය වෙනුවෙන් ම නැවත වරක් ගරු මුදල් ඇමතිතුමාට සුඛ පතනවා. ඒ තමුන් තාත්සේට මා කරන පුද්ගලික සැලකීමක්. එහෙත් තමුන් තාත්සේ ලාගේ ආණ්ඩුවේ පසුගිය අවුරුදු පහේ කාලසීමාව ගැන කල්පනා කර බලන විට නොයෙකුත් අන්දමේ අදක්ෂතාවයන් රාශියක් අපට පේනවා. අවාසනාවන්ත තත්ත්වයන් රාශියක් අපට පේනවා. මෝඩකම් රාශියක් අපට පේනවා.

මේ රට කිරෙන් පැණියෙන් උතුරවනවා යැයි 1965 දී කිව්වා. [බාධා කිරීමක්] උත්සාහ කරනවායැයි කී බවක් ප්‍රකාශ කරනවා. හොඳයි අපි එය පිළිගනිමු. එහෙත් මෙම අයවැය ලේඛනය ගැන සහ මෙම හිස් ආසන ගැන කල්පනා කර බලන විටත් තමුන් තාත්සේලාගේ මුහුණු දෙස බලන විටත් මට වන්ද භූමිය ගැන—moonscape—කල්පනාවට එනවා. එහි තිබෙන ක්‍රියා විරහිත ගිණිකඳු ගැන—extinct volcanoes—කල්පනාවට එනවා. දූන් තිබෙන්නේ pock-marked craters. එදා නම් කිව්වේ කිරෙන් පැණියෙන් උතුරවන බවයි. අද උදව් තිබෙන්නේ එවැනි තත්ත්වයක්ද? අද මේ රටේ පැනනැගී තිබෙන ඉතා උග්‍ර ප්‍රශ්නයක් වන රැකීරක්ෂා ප්‍රශ්නය පිළිබඳව ගරු රාජ්‍ය ඇමතිතුමා එකම වචනයක්වත් කතා නොකිරීම ගැන මා ඉතා කනගාටු වෙනවා. මා ලඟ තිබෙනවා සංඛ්‍යා ලේඛන කිහිපයක්. මා ඒවා ඉදිරිපත් කරන්නට වැඩි වේලාවක් ගත

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

--දෙවන වර කියවීම

කරන්නේ නැහැ. 1965 මාර්තු වලදී 1 ලක්ෂ 66 දාහක් දෙනා රැකිරීම් කාර්යාලවල ලියාපදිංචි වී සිටියා. 1969 පෙබරවාරි වන විට 2 ලක්ෂ 84 දහසක් දක්වා එම සංඛ්‍යාව ඉහළ නැංගා. 1968දී කී දෙනකුට රැකිරීම් සපයා දී තිබෙනවාද යන්න මහ බැංකු වාර්තාවේ 244 වන පිටුවෙන් පෙනෙනවා. රැකී රක්ෂා සපයා දී තිබෙන අයගේ සංඛ්‍යාව 5,729 යි. [බාධා කිරීමක්] මා කතා කරන්නේ රැකිරීම් කාර්යාල වල ලියාපදිංචි වී සිටින අය ගැන පමණයි. එහි 244 වන පිටුවෙහි සඳහන් වෙනවා, 5,729 දෙනකුට රැකිරීම් සපයා දී තිබෙන වාස කියා. මෙම ප්‍රශ්නය පිළිබඳව අයවැය ලේඛන කථාවෙන් එක්තරා පිළිතුරක් දී තිබෙනවා. ඒ මෙසේයි :

“In interpreting these figures it should be remembered that the registrants at employment exchanges include persons who were employed on a full-time or part-time basis but wanted better employment”—[OFFICIAL REPORT, 2nd August 1969 ; Vol. 86, c. 36.]

කෙසේ වෙතත් අපි එය පිළිගනිමු. එහෙත් අන්ත කුමක්දැයි කල්පනා කර බැලුවොත් පෙනීයන තත්ත්වය කුමක්ද? රැකී රක්ෂා කාර්යාලවල රැකියා බලාපොරොත්තුව පිට ලියාපදිංචිව සිටින උදව් යගේ සංඛ්‍යාවන් දැනට සිටින රැකියාවට වඩා හොඳ රැකියාවක් බලාපොරොත්තුවෙන් සිටින උදව් යගේ සංඛ්‍යාවන් පිළිබඳ සංඛ්‍යා ලේඛන අපට ලබා ගන්නට පුළුවන් කම තිබෙනවා. මගේ කල්පනාවේ හැටියට, ලියාපදිංචි වී සිටින මේ 2 ලක්ෂ 84 දාහෙන් වඩා හොඳ රැකිරීම් බලාපොරොත්තුවන පිරිස සියයට 5 කට වඩා නැහැ. අඩු වශයෙන් ලක්ෂ දෙක හමාරක් පමණ වූ පිරිස කිසිම රක්ෂාවක් නැති අයයි. ගරු මුදල් අමතිතුමා ඉදිරිපත් කර තිබෙන තර්කයට මම තවත් පිළිතුරක් දෙන්නම්. අද මේ රටේ රැකිරීම් නැති පිරිස රැකී රක්ෂා කාර්යාලවලට ගොස් ලියාපදිංචි වන්නේ නැහැ. ඇයි? රැකිරීම් කාර්යාල ගැන මේ රටේ ජනතාව තුළ කිසිම විශ්වාසයක් නැහැ. විශේෂයෙන්ම, බලසිංහම් ක්‍රමයන් මොහමබ් ක්‍රමයන් පටන් ගත්තායිත් පසු, රැකිරීම් කාර්යාල ගැන ජනතාව තුළ කිසිම විශ්වාසයක් නැහැ. රැකිරීම් කාර්යාල ගැන විශ්වාසයක් නැති නිසාත් ඒවායින් රක්ෂා ලබා ගන්නට බැරි බව දන්නා නිසාත් ඒවායෙහි ලියාපදිංචි නොව,

රැකී රක්ෂා නැති ලක්ෂ 10 කට වැඩි පිරිසක් මේ රටේ සිටිනවා. ඒවාගේම උපාධිධාරී උගතුන් 14 දාහක් පමණ රැකී රක්ෂා නැතිව සිටින බවයි අපගේ විශ්වාසය. ජ්‍යෙෂ්ඨ සමතුන් කී දාහක් සිටිනවා දැයි කිසිවකු දන්නේ නැහැ. ලක්ෂ ගණනක් ඇති. මුදල් අමතිතුමාගේ අය වැය කථාව, අඩංගු අගෝස්තු 2 වන දා හැන්සාඩ් වාර්තාවේ 36 වන පිටුවෙහි මෙසේ දැක්වෙනවා.

“...it can also be said that there has been a substantial expansion in employment opportunities, particularly in 1967 and 1968.”

සංඛ්‍යා ලේඛන ඉදිරිපත් කර නැහැ. ඊළඟට 37 වන පිටුවෙහි මෙසේ සඳහන් වෙනවා.

“... However, on account of the lack of statistics I am unable to quote comprehensive figures of the actual employment created in all these sectors of the economy.”

මාත් මේ සම්බන්ධව ටිකක් කල්පනා කාරීව මහා බැංකු වාර්තාවන් තවත් වාර්තා කීපයකුත් කියව්වා. මහ බැංකු වාර්තාවෙහි සංඛ්‍යා ලේඛන දී තිබෙනවා :

27,000 new jobs in industry ; 16,000 in semi-government institutions ; 5,000 in government departments.

සම්පූර්ණ ගණන 48 දහසයි. ලක්ෂ 10 ක් රැකිරීම් නැතිව සිටියදී රක්ෂා 40 දාහක් පමණක් ඇති කිරීමෙන් තමුන් තාත්සේලා සැනීමට පත් වෙනවාදැයි මා ප්‍රශ්න කරනවා. අපේ අධ්‍යාපන ක්‍රමය වැරදියයි තමුන් තාත්සේලාත් අය වැය ලේඛනයන් කියනවා. අපේ අධ්‍යාපන ක්‍රමය යල් පැන ගිය එකක්ල. අධිරාජ්‍ය වාදී එකක්ල. අප එය පිළිගන්නවා. එහෙත්, අධ්‍යාපන ක්‍රමය පමණද වැරදි? තේරීමේ ක්‍රමය කොහොමද? තේරීම් මණ්ඩල වැඩ කරන්නේ කොහොමද? මේ රටේ පාලන භාෂාව මොකක්ද? පාලන ක්‍රමය මොකක්ද? තේරීම් ක්‍රමයන් සම්මුඛ පරීක්ෂණ පැවැත්වෙන පිළිවෙලත් පාලන භාෂාවත් වෙනස් වන තුරු, මේ රටේ සිංහලයෙන් උගත් උපාධිධාරීන්ට කිසිම තැනක් නැති බව තමුන් තාත්සේලා දන්නේ නැද්ද? සිංහල භාෂාවෙන් ජ්‍යෙෂ්ඨය සමත් අයට කිසිම රක්ෂාවක් ලබා ගන්නට බැරි බව තමුන් තාත්සේලා දන්නේ නැද්ද?

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

[ද මැල් මයා.]

නිදර්ශනයක් වශයෙන් මම එක් කරුණක් කියන්නම්. මගේ කොට්ඨාශයේ රැකිරක්ෂා නැති උපාධිධාරීන් 102 දෙනෙක් සිටිනවා. කීප වතාවක්ම මේ අය මා ලඟට පැමිණ පින්සෙණ්ඩු වුණු නිසා, සුළු ලිපිකරු වැඩක් හෝ ලබා දෙන ලෙස ඉල්ලා මා ඒ පිරිස මා දන්නා පෞද්ගලික ආයතනයකට යැව්වා. සම්මුඛ පරීක්ෂණයක් පැවැත්වීමෙන් පසු එම ආයතනයෙන් මට ලැබුණු පිළිතුර මෙයයි. “අනේ රොනී, සිංහල උපාධිධාරීන් නම් මෙහාට එවන්න එපා, හොඳට ඉංග්‍රීසි දන්න ජ්‍යෙෂ්ඨ සමතුන් එව්වොත් අපි රක්ෂා දෙන්නම්.” පෞද්ගලික අංශයේ පාලන භාෂාව වෙනස් කරනතුරු, තෝරීමේ ක්‍රමය වෙනස් කරනතුරු, දැන් නිෆාන පවුල් ක්‍රමය වෙනස් කරනතුරු, වෙළෙඳ සමාගම්වල කටයුතු සිංහල භාෂාවෙන් ගෙනයනතුරු මේ රටේ බුද්ධිමතුන්ගේ රැකිරක්ෂා ප්‍රශ්නය කවදාවත් විසඳන්නට බැරි බව මා කියන්න කැමතියි. මේ ආණ්ඩුව එවැනි එඩිතර පියවරක් ගන්නට සතුටුද? ජපානයේ වෙළෙඳ සමාගම් වැඩ කටයුතු කරන්නේ ඉංග්‍රීසි භාෂාවෙන් නොවෙයි. ජපන් රට හොදින් වෙළෙඳ කටයුතු කරන්නේ නැද්ද? ඒ වාගේම ජර්මනියේ වෙළෙඳ සමාගම් වැඩ කටයුතු කරන්නේ ඉංග්‍රීසි භාෂාවෙන් නොවෙයි. ජර්මනිය ඉතාම හොදින් වෙළෙඳාම ගෙන යන්නේ නැද්ද? ඊළඟට කුඩා රටවල් ගැන බලමු. ඩෙන්මාර්කයේ වෙළෙඳ සමාගම් වැඩ කරන්නේ ඉංග්‍රීසි භාෂාවෙන් නොවෙයි. ස්විඩනයේ වෙළෙඳ සමාගම් වැඩ කරන්නේ ඉංග්‍රීසි භාෂාවෙන් නොවෙයි. නමුත් ඒ රටවල වෙළෙඳ සමාගම් ඉතා හොදින් වෙළෙඳාම ගෙන යන්නේ නැද්ද? එම නිසා රජයේ සංස්ථාවලත් මේ රටේ පෞද්ගලික අංශයේ වෙළෙඳ ව්‍යාපාරවලත් වැඩ කටයුතු සම්පූර්ණයෙන්ම සිංහල භාෂාවෙන් ගෙන යන තුරු මේ ප්‍රශ්නය කවදාවත් නමුත් නාත්සේලාට විසඳන්නට බැරි බව මා ප්‍රකාශ කරනවා. වර්තමාන පාලන ක්‍රමය වෙනස් කරන්නට ඕනෑ. තෝරීමේ ක්‍රමය වෙනස් කරන්නට ඕනෑ. වෙළෙඳ සමාගම් වැඩ කටයුතු ගෙන යන භාෂාව වෙනස් කරන්නට ඕනෑ. එවැනි තත්ත්වයක් ඇති නොකර මේ ප්‍රශ්නය විසඳන්නට

බැහැ. යල් පැනපු අධ්‍යාපන ක්‍රමයට හෝ අධිරාජ්‍යවාදීන්ට හෝ බැණ වැදීමෙන් පමණක් අපට සැහීමකට පත් වෙන්නට බැහැ. අතීතය ගැන කල්පනා කර මේ රට දියුණු කරන්නේ කොහොමද? අතා ගනය ගැනත් අපි කල්පනා කර බලමු. අපේ රටේ වෙළෙඳ සමාගම්වල පාලන භාෂාව, වැඩ කටයුතු ගෙන යන භාෂාව වෙනස් කරවීමට රජය පියවර ගතහොත් මේ ප්‍රශ්නය සාමාන්‍ය වශයෙන්වත් විසඳන්නට අවස්ථාවක් ලැබෙන බව මා නැවතත් මතක කරනවා.

ගරු කපානායකතුමනි, ජීවන අංකය ගැන ගරු රාජ්‍ය ඇමතිතුමා දීර්ඝ විස්තර යක් කළා. ඒක පහළ බස්සන්නට බැරි දෙයක්ය කිව්වා. රටවල් දියුණු වන්න වන්න, සංවර්ධනය වැඩි වන්න වන්න, ජීවන අංකයත් වැඩි වෙනවාය කියා එතුමා කිව්වා. එතුමා යුරෝපීය පොදු වෙළෙඳපොළට අයත් රටවල් කීපයක් ගැන සඳහන් කරමින් පසුගිය අවුරුදු දහය ඇතුළත ඒ රටවල ජීවන අංකය ඉහළ ගිය ආකාරය ගැන කිව්වා. නමුත් මා එතුමාගෙන් එක ප්‍රශ්නයක් අසන්නට සතුටුයි. ජර්මනිය, ලක්සෙම්බර්ග්, ඉතාලිය යනාදී රටවල ජීවන අංකය වැඩි වූවා වාගේම මහජනතාවගේ ජීවන තත්ත්වයත් පසුගිය අවුරුදු දහය ඇතුළත ඉහළ ගියේ නැද්ද කියා මා ප්‍රශ්න කරනවා. ඒ රටවල මහජනතාවගේ ජීවන තත්ත්වය බොහෝ සෙයින් දියුණු වී තිබෙනවා. ජීවන අංකය ඉහළ ගියා වාගේම ඒ රටවල මිනිසුන්ගේ ජීවන තත්ත්වයත් දියුණු වුණා.

ඩී. ෂෙල්ටන් ජයසිංහ මයා. (කමිනින හා ඩිවර ඇමතිගේ පාර්ලිමේන්තු ලේකම්)
 (ක්‍රි. 14. බෙල්හික් ඉයාසිංහ— කෙත් තොමුල්, සුඤ්ඤාමුල් අමාත්‍යාංශයේ පාරාලා මන්තූ කාරියාභාරිනි)

(Mr. D. Shelton Jayasinghe—Parliamentary Secretary to the Minister of Industries and Fisheries)

මේ රටේ ජීවන තත්ත්වය දියුණු වුණා.

ද මැල් මයා.
 (ක්‍රි. 14. මෙල්)
 (Mr. de Mel)

මේ රටේ ජීවන තත්ත්වයෙහි එවැනි දියුණුවක් ඇති නොවූ බව මා සංඛ්‍යා ලේඛන

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

සහිතව වත්තල ගරු මන්ත්‍රීතුමාට පෙන්වා දෙන්නට සතුටුයි. නමුත් නාත්සේ දියුණු වන්නට ඇති. මමත් දියුණු වන්නට ඇති. නමුත් මේ රටේ සුළු ජනතාව දියුණු වූයේ නැහැ. ඒ බව ඔප්පු කරන්නට කරුණු ඉදිරිපත් කරන තුරු පොඩ්ඩක් ඉන්න.

ගරු කථානායකතුමනි, දළ ජාතික නිෂ්පාදනය සියයට 8.3 කින් වැඩි කළාය යන කාරණය තමයි මේ ආණ්ඩුව බොහොම ආබිම්බරයෙන් කියන්නේ. ඒ වගේම ඒකජන දළ ජාතික නිෂ්පාදනයත් සියයට 6.1 කින් වැඩි වී තිබෙනවාය කියනවා. නමුත් නාත්සේලා කියන එක පිළිගනිමු. එදත් මා මේ ප්‍රශ්නය ගැන කරුණු ඉදිරිපත් කළා. අපේ රටේ දළ ජාතික නිෂ්පාදනයත් ඒකජන දළ ජාතික නිෂ්පාදනයත් ලෝකයේ ඉතාම අඩු නිෂ්පාදනයත් බව පිළිගත යුතුයි. ඒ අනුව බලන විට ආසියාවේ රටවල් 41 කින් අපේ රට වැටෙන්නේ 20 වන ස්ථානයටයි. පස් වන ස්ථානයටත් නොවෙයි; දස වන ස්ථානයටත් නොවෙයි; විසි වන ස්ථානයටයි. ඊළඟට ලෝකයේ රටවල් 164 කින් අපේ රට වැටෙන්නේ 110 වන ස්ථානයටයි.

තවත් වැදගත් කාරණයක් තිබෙනවා. දළ ජාතික නිෂ්පාදනයත් ඒකජන දළ ජාතික නිෂ්පාදනයත් එසේ වැඩි වූවාය කිව්වත් එය වැඩි වූයේ කෙසේද යන්නයි මූලික ප්‍රශ්නය. දෙවන ප්‍රශ්නය මේ වැඩි වීම අනාගතයේදීත් රැක ගන්නට පුළුවන් ද යන්නයි. තුන් වන ප්‍රශ්නය මේ වැඩි වූ ප්‍රමාණය ආපසු බසිව්ද යන්නයි. ඒ ප්‍රශ්න තුනට සුළු වශයෙන් පිළිතුරක් දෙන්නට මා බලාපොරොත්තු වෙනවා. දළ ජාතික නිෂ්පාදනය වැඩි වූයේ කෙසේ ද? එය වැඩි වූයේ සම්පූර්ණයෙන්ම විදේශීන්ට ණය වීමෙනුයි. එසේ නම් ඒක ව්‍යාජ දියුණුවක්. එය නියම දියුණුවක් හැටියට අපට පිළිගන්න බැහැ. මෙවැනි දියුණුවක් කවදා හෝ ආපසු බහිනවා. එන අවුරුද්දේ සියයට අටකින් වැඩි වන්නේ නැතුවට වත්තල මන්ත්‍රීතුමාත් (ඩී. ජෙල්ටන් ජයසිංහ මයා.) සමග මම ඕනෑම ඔට්ටුවක් ගන්නම්.

—දෙවන වර කියවීම

ජෙල්ටන් ජයසිංහ මයා.

(ශ්‍රී ලං. බෞද්ධ ඉගැන්වීමේ ඉගැන්වීම)

(Mr. Shelton Jayasinghe)

එන අවුරුද්දේ සියයට 18 ක් වේවි.

ද මැල් මයා.

(ශ්‍රී ලං. 14 බෙල්)

(Mr. de Mel)

ලබන අවුරුද්දේ සියයට 6 කින් වත් වැඩි වූණොත් මම පුදුම වෙනවා. 1971 වන විට සියයට 4 වේවි. 1972 දී සියයට 2 ක් වත් වැඩි වේවි කියා අපට බලාපොරොත්තු වෙන්න බැහැ. මෙය වැඩි වී තිබෙන බව කියන්නේ සම්පූර්ණයෙන්ම දළ ජාතික නිෂ්පාදනය උඩයි. එම නිසා දළ ජාතික නිෂ්පාදනයෙන් ලබන ඒ දියුණුව කවදා වත් රැකගන්නට බැරි වෙනවා. දළ ජාතික නිෂ්පාදනය වැඩි වූණොය කියා අප පිළි ගන්නවා. එහෙත් කාටද වැඩි වූණේ? ඒක ඉතා වැදගත් ප්‍රශ්නයක්. පසු ගිය රාජ්‍යය කලාවේදී මා කළ කලාවකටම පිළිතුරු දෙමින් ගරු අගමැතිතුමා කීව්වා. මේ රටේ සියයට 70ක් 80ක් පමණ සිටින්නේ අක්කර එක, දෙක, තුන, හතර, පහ ආදී වශයෙන් අයිති සුළු ඉඩම් කුඹුරු හිමියන්ය, එම නිසා දළ ජාතික නිෂ්පාදන වැඩි වීම ඒ සුළු හිමියන්ගේ අතට ආවය කියා. එය ඉතාමත් පුදුම සහගත පිළිතුරක්; පුදුම තර්කයක්. අයිතියද මෙහි තිබෙන වැදගත් ප්‍රශ්නය? දැන් මට අක්කර දාහක් තිබෙනවාය සිතමු.

ගරු එම්. ඩී. එච්. ජයවර්ධන

(ශ්‍රී ලං. බෞද්ධ ඉගැන්වීමේ ඉගැන්වීම)

(The Hon. M. D. H. Jayawardena)

තිබෙනවා නේ.

ද මැල් මයා.

(ශ්‍රී ලං. 14 බෙල්)

(Mr. de Mel)

ඔව් තිබෙනවා. පහත රට තේ අක්කර දාහක් තිබෙනවාට වඩා ආදායමක් ලබන්න පුළුවන් බත් කඩයක් තිබුණා නම්. එම නිසා අයිතිය නොවෙයි මෙහි ප්‍රශ්නය. ආදායමයි ප්‍රශ්නය. අක්කර බාග යක් තිබෙනවාය, අක්කරයක් තිබෙනවා ය. දෙකක් තිබෙනවාය කියන එක නොවෙයි ප්‍රශ්නය. අප කල්පනා කළ යුත්තේ Gross National Product ගැන නොවෙයි; cost of production ගැනයි. පොහොර මිල වැඩි වී තිබෙනවා; වරැක් වරි ගාස්තු ව

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

[ද මැල් මය.]

වැඩි වී තිබෙනවා. කටුකම්බි මිල වැඩි වී තිබෙනවා. පතරොම් මිල වැඩි වී තිබෙනවා. බිත්තර වී මිල වැඩි වී තිබෙනවා. ඔය විධියට හැම අංශයකම වියදම වැඩි වී තිබෙනවා.

ෂෙල්ටන් ජයසිංහ මයා.

(තිரு. ශෙල්ඤ්ඤන් ඉයාසිඤ්ඤා)
(Mr. Shelton Jayasinghe)

ඒ ඔක්කොම ගොවියා මිල දී ගන්නවා. ඒකට උත්තර දෙන්න.

ද මැල් මයා.

(තිரு. ඩී. ඩෙමල්)
(Mr. de Mel)

රුපියල් දෙකක් පමණයි වැඩි වී තිබෙන්නේ. රුපියල් දෙකක් වැඩිවීමෙන් ඔය සියල්ලම කරන්න පුළුවන්ද? නිෂ්පාදනය සඳහා ඒ සියල්ලම වැඩි මිල ගණන්වලට ගැනීමෙන් නිෂ්පාදන ගාස්තුව වැඩි වී තිබෙනවා. ආදායම නොවෙයි වැඩි වී තිබෙන්නේ. එම නිසා රුපියල් දෙකක් පමණක් වැඩි කිරීමෙන් මේ සුළු මිනිසුන්ගේ ජීවන තත්ත්වය දියුණු කළාය කියා අපට පිළිගන්න පුළුවන් කමක් නැහැ.

අද සුළු බිවර කාර්මිකයාට මොකක්ද සිද්ධ වෙලා තිබෙන්නේ? එදා රුපියල් 14,000ට තිබුණ යාන්ත්‍රික බිවර බෝවිටුව අද රුපියල් 22,000 යි. රුපියල් 22,000ක් දී බිවර බෝවිටුවක් ගන්න පුළුවන් බිවර කාර්මිකයා කවුද? බිවර ආම්පන්න ගැන කල්පනා කරන්න. සමහර විට ලොකු මුදලාලීලාට නම් පුළුවන්. [සාධා කිරීම්] වත්තල ගරු මන්ත්‍රීතුමාට අවංකව කියන්න පුළුවන්ද, රුපියල් 22,000ක් ගෙවා යාන්ත්‍රික බිවර බෝවිටුවක් ගන්න පුළුවන් බිවර කාර්මිකයන් එතුමාගේ ආසනයේ ඉන්නවාය කියා? රාජ්‍ය උප ඇමතිතුමාගේ ආසනයේ ඉන්නවද, රුපියල් 22,000 ක් ගෙවා බෝවිටුව ගන්න පුළුවන් බිවර කාර්මිකයෝ?

ඩී. පී. අනපත්තු මයා. (රාජ්‍ය ඇමතියගේ පාර්ලිමේන්තු ලේකම්)

(තිரு. ඩී. ඩී. අත්තපත්තා—ඉරාඤ්ඤා
අමාත්‍යාංශයේ පාරාලෝමනුකු ආරියතරීඤ්ඤා)
(Mr. D. P. Atapattu—Parliamentary
Secretary to the Minister of State)

සියයකට වැඩිය ඉන්නවා.

ද මැල් මයා.

(තිரு. ඩී. ඩෙමල්)
(Mr. de Mel)
ඒ මුදලාලීලා.

අනපත්තු මයා.

(තිரு. අත්තපත්තා)
(Mr. Atapattu)
නැහැ; නැහැ.

ද මැල් මයා.

(තිரு. ඩී. ඩෙමල්)
(Mr. de Mel)

සාමාන්‍ය බිවර කාර්මිකයකුට රුපියල් 22,000 ක් ගෙවා බෝවිටුවක් ගන්න පුළුවන් නම් එය පුදුමයට කරුණක්. ඔවුන් මුදලකට ඉස්සර කැඩලාක් කාර්මිකයන් පුළුවන්. සහතික මිල රු. 2කින් වැඩි කළ පමණින් මේ රටේ සුළු ගොවියාගේ තත්ත්වය දියුණු වී නැති බව මේ ගරු සභාව ඉදිරියේ මා ප්‍රකාශ කරන්නට කැමතියි. වැඩි වුණු නිෂ්පාදන ගාස්තුවක් වැඩි වුණු ජීවන වියදමක් ගැන කල්පනා කර බලන විට මේ රටේ බහුතර සාධාරණ බෙදා හැරීමක් සිදු වී නැති බව කියන්නට ඕනෑ. සාධාරණ බෙදා හැරීමක් සිදු වී නැති බව කාර්මිකයාට හා බිවර කටයුතු පිළිබඳ ඇමතිතුමාගේ පාර්ලිමේන්තු ලේකම්තුමා පිළිගන්නවා. දළ ජාතික නිෂ්පාදනය සියයට 8 කින් වැඩි වෙන්නට ඇති. එහෙත් ඒ නිසා කම්කරුවාගේ තත්ත්වය, බිවර කාර්මිකයාගේ තත්ත්වය, සුළු ගොවියාගේ තත්ත්වය කිසිසේත්ම දියුණු වී නැති බව මා ප්‍රකාශ කරනවා. මේ දළ ජාතික නිෂ්පාදනයේ වැඩිවීම නිසා පොහොසතුත් තවත් පොහොසත් වී තිබෙනවා. දුප්පතා තව තවත් දුප්පත් තත්ත්වයට වැටුණා මිස ඔවුන් දියුණු වී නැහැ. ගරු මුදල් ඇමතිතුමා එතුමාගේ අය වැය කළාවේදී මේ ප්‍රශ්නයට පිළිතුරක් දෙන්නට උත්සාහ කර තිබෙනවා. එතුමාගේ කළාව ඇතුළත් 1969 අගෝස්තු 2 වන දා හැන්සාඩ් වාර්තාවේ 34 වෙනි තීරුවේ එය මෙසේ සඳහන් වෙනවා:

“According to national income data the average per capita money income increased by 4.5 per cent in 1967 and 16.6 per cent in 1968 whereas the percentage increases in the cost of living index in 1967 and 1968 were 2.2 and 5.8 respectively. When money incomes are adjusted

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

for price changes, per capita real incomes show an increase of 2 per cent in 1967 and 6.1 per cent in 1968." [OFFICIAL REPORT, 2nd August 1969 ; Vol. 86, c. 34.]

එතුමා කියනවා, 1968 වර්ෂයේදී ඒක ජන ආදායම "per capita income" සියයට 6 කින් වැඩි වී තිබෙනවාය කියා. බොහොම හොඳයි. මේ සංඛ්‍යා ලේඛන අපි පිළිගන්නවා කියමුකො. ඒ අනුව වැඩි වුණේ කාගේ ආදායමද? මේ ඒක ජන ආදායම වැඩි වුණේ, කාගේ අතේද? සත්‍යවාදී ස්ටෝර්ස් එකේ ආදායම වැඩි වුණා. රොබට් සේනානායක මහත්මයාගේ අතේ වැඩි වුණා. ජැපර්ජි අතේ වැඩි වුණා. හයිඩ්‍රාමනි අතේ වැඩි වුණා.

අතපත්තු මයා.

(*திரு. அத்தபத்து*)

(Mr. Atapattu)

මන්ත්‍රීතුමාගේ අතේ වැඩි වුණා.

ද මැල් මයා.

(*திரு. டி. மெல்*)

(Mr. de Mel)

බව; මගේ අතේ වැඩි වුණා. සමහරවිට තමුන්තාන්සේගේ අතේත් වැඩි වුණා. මගේ අතේත් තමුන්තාන්සේගේ අතේත් වැඩි වුණා කියා පිළිගනිමු. හැබැයි, සුළු ගොවියාගේ අතේ වැඩි වුණාද? ධීවර කාර්මිකයාගේ අතේ වැඩි වුණාද? කම්කරු වාගේ අතේ වැඩි වුණාද? ප්‍රශ්නය ඒකයි. මේ රටේ මුළු ආදායමේ වැඩිවීම ජනගහන යෙන් බෙදල ඒක ජන ආදායම වැඩි වුණා කියා සංඛ්‍යා ලේඛන ඉදිරිපත් කළාට මේ රටේ ජනතාව ඒවාට රැවටෙන්නෙ නැති බව මා තමුන්තාන්සේලා ඉදිරියේ ප්‍රකාශ කරන්නට කැමතියි. [බාබාකිරීමක්] කම්කරු වාට, ධීවර කාර්මිකයාට, සුළු ගොවියාට එදිනෙදා ජීවිකාව කර ගන්නට බැරිව තිබෙන මේ අවස්ථාවේදී ඒක පුද්ගල ආදායම සියයට 6 කින් වැඩි වී තිබෙනවා යයි කියන්නට එනවා.

කථානායකතුමා

(*சபாநாயகர் அவர்கள்*)

(Mr. Speaker)

Order, please! The Sitting is suspended till 2 p.m.

—දෙවන වර කියවීම

රැස්වීම ඊට අනුකූලව තාවකාලිකව අත්සිටුවන ලදීත්, අ. හා. 2 ට නැවත පවත්වන ලදී.

அதன்படி அமர்வு இடை நிறுத்தப்பட்டு, மீண்டும் பி. ப. 2 மணிக்கு ஆரம்பமாயிற்று.

Sitting accordingly suspended till 2 P.M. and then resumed.

ද මැල් මයා.

(*திரு. டி. மெல்*)

(Mr. de Mel)

ගරු කථානායකතුමනි, දළ ජාතික නිෂ්පාදිතය ගැන තවත් වචනයක් කියන්නට මා අදහස් කරනවා. අපේ කල් පනාවේ හැටියට නම් මේ ආණ්ඩුවේ මුදල් සහ ආර්ථික ප්‍රතිපත්ති අනුව මේ වැඩි වී තිබෙන සියයට 8 දළ ජාතික නිෂ්පාදිතය ආරක්ෂා කරගෙන යන්නට අමාරුයි. වැඩි කල් යන්නට මත්තෙන් මේ වැඩි වීම අඩු වී යන්නට පුළුවනි. ඒක ඒකාන්තයි. ඒ තර්කය ඇත්ත බව ගරු මුදල් ඇමති තුමා අයවැය ලේඛන කථාවේදී පිළිගෙන තිබෙනවා. 1969 දී දළ ජාතික නිෂ්පාදිතයේ සියයට 6 කට වඩා වැඩි වීමක් බලාපොරොත්තු නොවන බව ගරු මුදල් ඇමතිතුමා කියා තිබෙනවා. එතුමා ඊට හේතුවක් ඉදිරිපත් කර තිබෙනවා. එතුමා කියා ඇති එක හේතුවක් නම් "high utilization of existing industrial capacity in 1965." යන්නයි. අප නම් මේ හේතුව පිළිගන්නට ලැස්ති නැහැ. ඇත්ත වශයෙන්ම 1969 අවුරුද්දේදී දළ ජාතික නිෂ්පාදිතය අඩු වී යනවා ඇති. 1970 දී තවත් අඩු වෙයි. 1971 දීත් අඩු වෙයි. 1972 දීත් අඩු වෙයි. මේ මුදල් සහ ආර්ථික ප්‍රතිපත්තිය ඉදිරියට ගෙන යන්නට මේ ආණ්ඩුවට අවස්ථාවක් ලැබුණොත් සිදු වන්නේ ඒකයි. දැනට තිබෙන නොඉවසිය හැකි විදේශ සහ දේශීය ණය බර නිසාත්, ඒ ණය ආපසු ගෙවීම් නිසාත්, මේ අවුරුද්දේත්, එන අවුරුද්දේත්, අනෙක් අවුරුද්දේත් පිටරටින් බඩු ගෙන්වීම සීමා කරන්නට සිදු වෙනවා. මේ රටේ කර්මාන්ත සඳහා අමුද්‍රව්‍ය ගෙන්වීම සීමා කරන්නට සිදු වෙනවා. අමු ද්‍රව්‍ය නැතිව කර්මාන්ත පවත්වා ගෙන යන්නට බැරි වෙනවා. කෘෂිකම්යට අවශ්‍ය පෝර, කෘෂි නාශක බෙහෙත් සහ උපකරණ ගෙන්වීම සීමා කරන්නට සිදු වෙනවා. ඒවා නැතිව කෘෂිකර්මය පිළිබඳව

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

[ද මැල් මය.]

දැනට ඇති දියුණුවෙන් ආරක්ෂා කර ගන්නට පුළුවන් වන්නේ නැහැ. මේ රජය විසින් ගෙන යන ලද විශේෂ ණය ප්‍රතිපත්තිය නිසා, ණය ආපසු ගෙවීම් නිසා මේ අවුරුද්දේ මේ තත්ත්වය රැක ගන්නට මේ ආණ්ඩුවට බැරි වෙනවා. මෙවැනි පැලැස්තර ආර්ථික ප්‍රතිපත්තියක් ගෙන යන ආණ්ඩුවක් තිබෙන තුරු කවදාවත් මේ තත්ත්වය රැක ගන්නට බැරි වෙනවා.

ඊළඟට දේශීය හා විදේශීය ණය ගැන වචනයක් කීම යුතුකමකැයි මා සලකනවා. මේ නිෂ්පාදනය සම්පූර්ණයෙන්ම ණය වලින් ඇති කළ නිෂ්පාදනයක්.

Mr. Speaker, if I may put it in English, it is not a planned economy ; it is not planned growth. It is planned or unplanned bankruptcy that we are heading for.

සැලැස්මක් ඇතිව හෝ තැනිව අප ජාතියක් වශයෙන් ණය වෙනවා පමණයි. 1965 දී සම්පූර්ණ රාජ්‍ය ණය ප්‍රමාණය රුපියල් කෝටි 343 යි. එහෙත් දැන් ඒ ගණන රුපියල් කෝටි 566 ට නැගලා. බණ්ඩාරනායක මැතිණිය භාණ්ඩාගාරය හිස් කර තබා ගියා යයි එදා චෝදනාවක් තැබුණා. එහෙත් දැන් මේ ආණ්ඩුව යන්තරව හදන්නේ භාණ්ඩාගාරය පුරවා තබා දැයි අසන්නට සිදු වී තිබෙනවා. එක අවුරුද්දකට රුපියල් කෝටි 100 ක ණයක් ගෙන තිබෙනවා. 1965 දී තිබුණු සම්පූර්ණ විදේශ ණය ප්‍රමාණය කෝටි 37 යි. එහෙත් 1968 දී අවසානයේදී එය කෝටි 100 ට නැගලා. අවුරුදු තුනක් ඇතුළත විදේශ ණය තුන් ගුණයකින් වැඩි වුණා. මේකද තමුත්තාත්සේලාගේ සංවර්ධනය කියා රජයෙන් අහන්නට කැමතියි. මේකද තමුත්තාත්සේලා රට දියුණු කරලා යනවා කියන්නේ? මේකද භාණ්ඩාගාරය පුරවා යනවා කියන්නේ? ඇත්ත වශයෙන්ම තමුත්තාත්සේලාගේ ආර්ථික සහ මුදල් ප්‍රතිපත්ති ගැන කල්පනා කර බලන විට අපට පැරණි සිත්දුවක් මතක් වෙනවා. “කාපල්ලා බිපල්ලා ජොලි කර පල්ලා, හෙට මැරුණත් හිතට සැපයි අද ජොලි කරලා” කියන ගීතයට සමාන ආර්ථික ප්‍රතිපත්තියක් අනුවයි, එබඳු අදුර දර්ශී ක්‍රියා මාර්ගයක් අනුගමනය කරමින් තුයි, මේ රජය ගෙන යන්නේ. ඇත්ත වශයෙන්ම මේ යන ක්‍රමය අනුව දැනට

තිබෙන විදේශ ණයවලින් නිදහස් වන්නට අපේ අනාගත පරම්පරාවටත් බැරි වෙනවා.

ඊළඟට ගරු කථානායකතුමනි, ණය ආපසු ගෙවීම්—ඩෙට් සර්විසිං—ගැන කලපනා කර බලන විට 1960 අයවැය කථාවෙන්ම හෙළිදරව් කර තිබෙනවා, රුපියල් කෝටි 38 ක් විදේශ ණය ගෙවන්නට තිබෙන බව. 1970 දී 1969 ට වැඩි මුදලක් ගෙවන්නට වෙනවා. 1971 දී ඊටත් වඩා වැඩියි. දැන් මොරටෝරියම් නතර කර කොම්පැනි කාර්මිත්තවලට තමන්ගේ ලාභ මුදල්—ඩිවි ඩන්ඩ්—පිටරට යවන්න නිදහස දී තිබෙනවා. ඉන්දියානු පුරවැසියන්ට තමන්ගේ පාරිතෝෂික මුදල් අරගෙන යන්න ඉඩ දී තිබෙනවා. මේ ඔක්කොම එක්කාසු වුණාම අපේ කර්මාන්තවලට අවශ්‍ය අමුද්‍රව්‍ය ගෙන්වන්නේ කොහොමද? මේ රටේ කෘෂිකර්මාන්තයට අවශ්‍ය පෝර ටික, කෘමිනාශක බෙහෙත් වර්ග ගෙන්වන්නේ කොහොමද? ඇත්ත වශයෙන්ම මේ රජය අනුගමනය කරන විදේශ හා දේශීය ණය ප්‍රතිපත්තිය අනුව ව්‍යාපාර ගෙන ගිය හොත් රටෙහි සංවර්ධනය ආපස්සට යනවා මිස ඉදිරියට නොයන බව මතක් කර දෙන්න කැමතියි.

ඒ වාගේම පොලී ගැනත් කල්පනා කර බලමු. ආචාර්ය ගාමනී කොරයා ඊයේ ප්‍රකාශ කර තිබුණා, පැන්කුවේ අගය අඩු කිරීම නිසා ලංකාවට කිසි දෙයක් වෙන් නේ නැත කියා. එතුමා මේ විධියේ ප්‍රකාශයන් කරන්නේ මොන කාරණයක් නිසා දැයි මට නම් වැටෙහෙන්නේ නැහැ. පැන්කුවේ අගය අඩු කළාම, හෙට අනිද්දා ඩොයිස්වි මාක්වල අගය වැඩි කළාම, ලීරාවල අගය වැඩි කළාම, යෙන්වල අගය වැඩි කළාම, රත් පවුම්වල අගය අඩු වුණාම—හෙට අනිද්දා එසේ වන්නේ නැද්ද කියා ආචාර්ය ගාමනී කොරයා සමග තර්ක කරන්නට මා කැමතියි—අපේ ණය ගෙවීම මෙයට වඩා අමාරු වෙනවා නොවෙද? ඒ වාගේම පොලීය වැඩි වෙනවා. ලෝක බැංකුවට ජාත්‍යන්තර මූල්‍ය අරමුදලට මුදල් දෙන්නේ කවිද? ඩොයිස්වි මාක්වලින් නොවෙද අද ජාත්‍යන්තර මූල්‍ය අරමුදලට, ලෝක බැංකුවට, දෙන්නේ? එහෙම නම් බැංකු පොලීය වැඩි වෙනවා වෙද? ගෙවීම අමාරු වෙනවා.

නොවෙද? ඇයි මෙය බොහොම ලෙහෙසි ප්‍රශ්නයක් වාගේ කථා කරන්නේ? ප්‍රංකු වේ අගය අඩු කළාට කිසි දෙයක් වෙන්වේ නැතිවූ. ප්‍රංකුවේ අගය අඩු කර කර ඩොයිස් වි මාක් වල අගය වැඩි කරනවා නොවෙද? එම නිසා මේ අවුරුද්ද අන්තිම වන්නට පෙර අපේ ණය ගෙවීම මෙයට වඩා අමාරු වෙනවා. පොළී ප්‍රමාණය තවත් වැඩි වෙනවා. ඔන්න ඕකයි නියම තත්ත්වය—[බාබාකිරීමක්]. ඒ අනුව රුපියලේ අගය තවත් අඩු කරන්නට වෙයි. රත් පවුම්වලට වහල් වී සිටීම නිසා රත් පවුම් වල අගය අඩු කරන විට ඉබේටම වාගේ රුපියලේ අගය අඩු වෙනවා. මෙම ප්‍රශ්න වලට පිළිතුරු දෙන්න ගරු මුදල් ඇමති තුමා ගරු සභාවේ නැහැ, එම නිසා ආණ්ඩු පක්ෂයේ මන්ත්‍රීවරුන්වත් මේවාට පිළිතුරු දෙනවා ඇතැයි මා බලාපොරොත්තු වෙනවා. නියමාකාරයෙන් මේ ගැන කල් පනා කර බැලුවොත් අපට පෙනී යනවා, තමුන් නාත්සේලා වැඩි කලක් නොගොසින්ම මේ රට හිඟන රටක් කරන බව, අපේ ජාතිය හිඟන ජාතියක් කරන බව. කොටින්ම තමුන් නාත්සේලා අද ගෙන යන්නේ හෙට්ටිවිදියේ මුදල් ප්‍රතිපත්තිය, හෙට්ටි විදියේ ආර්ථික ප්‍රතිපත්තිය බව දැන් පැහැදිලියි.

ගරු කථානායකතුමනි, ඊළඟට ගෙවුම් ශේෂය ගැනත්, වෙළඳ ශේෂය ගැනත්, අප කල්පනා කර බැලිය යුතුයි. ලංකාව සම්පූර්ණයෙන්ම වෙළඳ රටක්. එම නිසා රටේ ආර්ථික ශුභසිඬිය, ආර්ථික සංවර්ධනය, මනින්නේ දළ ජාතික නිෂ්පාදනය වැඩි වීමෙන් පමණක් නොවෙයි; ආහාර වගාව ටිකක් වැඩි වීමෙන් පමණක් නොවෙයි. වෙළඳ රටක් හැටියට තමන්ගේ වෙළඳ ශේෂය—බැලන්ස් ඔෆ් ට්‍රේඩ්, බැලන්ස් ඔෆ් පේමන්ට්ස්—කොහොමද කියා බලා ඒ අනුවයි, ආර්ථික ශුභසිඬිය මැන ගන්න ඕනෑ. මේ අංශයෙන් තමයි, මේ රජයේ ක්‍රියා මාර්ගය ඉතාම අසතුටුදායක. අප මොනවා කරන්නද, ලෝක වෙළඳ පොළේ මිල ඉහළ යනවාය, පහළ බසිනවාය කියා රාජ්‍ය අමතිතුමා කීව්වා. I charge this Government with neglecting our export products. අපේ වෙළඳ ද්‍රව්‍ය ගැන නිසි සැලකිල්ලක් නොදක්වීම ගැන මා මේ රජයට චෝදනා කරනවා. පසුගිය විසඳන්නට බැහැ. තේ වල සාමාන්‍ය

අවුරුදු 4 තිස්සේ නිදාගෙන සිට තේ කමින්නය නමැති ලෙඩා මැරුණාට පස්සෙ දැන් මේ ආණ්ඩුව ටිකක් නැගිටින්නට පටන් ගෙන තිබෙනවා. අවුරුදු තුන හතරක් තිස්සේ අප දුන් උපදෙස් දැනුයි අහන්නට පටන් ගෙන තිබෙන්නේ.

අය වැය කථාව අනුව අපේ වෙළඳ හිඟය රුපියල් වලින් කෝටි 36 යි; ඩොලර් වලින් කෝටි 6 යි. අපේ වෙළඳ ශේෂය මේ තරම් අසතුටුදායක තත්ත්වයකට පත් වී තිබෙනවා. අපේ විදේශ වෙළඳාම මේ තරම් නරක අතට හැරී තිබෙනවා. තත්ත්වය එසේ නම් මේ රට දියුණු වුණාය කියන්නේ කොහොමද? වෙළඳාමෙන් ජීවත් වන රටක විදේශ වෙළඳාම නරක අතට හැරුණු විට රට දියුණු වුණාය කියන්නේ කෙසේද කියා මා මේ රජයෙන් ප්‍රශ්න කරන්නට කැමතියි.

තේ ප්‍රශ්නය ගැනත් මේ අවස්ථාවේදී සුළු වශයෙන් යමක් කියන්නට ඕනෑ. අපේ උපදෙස් අනුව ගරු වෙළඳ ඇමති තුමා කොළඹ තේ වෙන්දේසියට ගොස් රජය වෙනුවෙන් තේ මිලට ගැනීම ගැන අප බොහොම සතුටුයි. එහෙත් අද වන තෙක් ඒ සම්බන්ධයෙන් අනුගමනය කර තිබෙන ක්‍රියා මාර්ගය සතුටුදායක මදි බව ප්‍රකාශ කරන්නට ඕනෑ. තේ වල රසය දන්නා කෙනෙකු පමණක්—ටී ටේස්ටර් කෙනෙකු පමණක්—තේ වෙළඳාමට යවා බැහැත් බොන්ඩ්ස්, ලීප්ටන්ස් වැනි තේ සමාගම් සමග තරග කරන්නට අපට බැහැ. තේ පිළිබඳව සම්පූර්ණ අවබෝධයක් ඇති—තේ වෙළඳාම සහ තේ පිටරට පැටවීම පිළිබඳව සම්පූර්ණ අවබෝධයක් ඇති—පිරිසක් රජයේ දෙපාර්තමේන්තුවට බඳවා ගන්නට ඕනෑ. ඒ අයට මාසයට රුපියල් තුන් දාහ, හාර දාහ පඩි ගෙවීමට කමක් නැහැ. පෞද්ගලික අංශයේ ඒවැනි අයට මාසයකට රුපියල් හය දාහ, හත් දාහ, අට දාහ ගෙවනවා. තේ පිළිබඳ සම්පූර්ණ දැනීමක් ඇති, පළපුරුද්දක් ඇති ඒවැනි ලාංකීකයන් පිරිසක් තෝරා පත් කර වැඩ කරගෙන ගියොත් පමණයි, තේ වෙන්දේසියේ සිටින විශාල යෝධයන් සමග—අධිරාජ්‍යවාදී සමාගම් සමග—අපට තරග කරන්නට පුළුවන් වන්නේ. පැලස්තර අලවා මේ ප්‍රශ්නය විසඳන්නට බැහැ. තේ වල සාමාන්‍ය

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

[ද මැලේ මයා.]

නිෂ්පාදන ගාස්තුව රාත්තලකට රු. 1.30 හෝ 1.40 හෝ 1.50 නම් ඊට අඩුවෙන් ලත්සුව නියලත් මේ ප්‍රශ්නය විසඳන්නට බැහැ. නිෂ්පාදන ගාස්තුවට අඩුවෙන් රජය තේ අරගෙන මේ ප්‍රශ්නය විසඳන්නේ කෙසේද කියා මා අහන්නට කැමතියි.

ගරු කථානායකතුමනි, සම්පූර්ණ දැනීම ඇති නිලධාරී මණ්ඩලයක් පමණක් නොවෙයි, තේ ගබඩා කිරීම සඳහා ගබඩාත් අවශ්‍යයි. ඉඩම් අත්පත් කර ගැනීමේ ආඥා පනත යටතේ වහාම ගබඩා රජයට ගන්නට ඕනෑ. එංගලන්තයේත් ගබඩා ගන්නට ඕනෑ; හැම්බර්ග් එකෙන් ගබඩා ගන්නට ඕනෑ; කයිරෝවලත් ගබඩා ගන්නට ඕනෑ; බැග්බැඩ්වලත් ගබඩා ගන්නට ඕනෑ. මුළු වෙළඳාමම සංවිධානය කරන්නට ඕනෑ. “බ්ලෙන්ඩිං ඇන්ඩ් පැකට්ටිං ප්ලාන් විස්” ගන්නට ඕනෑ. අදත් අප සමාජවාදී රටවලට තේ විකුණුවා. එක්සත් අරාබි ජන රජය, ඉරාකය වැනි රටවල රජයේ සංස්ථා අපේ තේ ගන්නවා. එහෙත් අපේ තේ කවද දෙන්නේ? කොන්සෙලෙක්ස්පෝ එකද? වෙළඳ ද්‍රව්‍ය මිලට ගැනීමේ දෙපාර්තමේන්තුවද? රජයද? නැහැ. සෝවියට් දේශයට මේ රටෙන් තේ දෙන්නේ කවද? ජැපර්ජී, හෙබ්ට්ලාබෝයි, ඒ. එෆ්. ජෝන්ස්, හීන් සහ සමාගම වැනි පෞද්ගලික වෙළඳ සමාගම් තමයි, ඒ රටවල රජයේ සංස්ථා සමග වෙළඳාම් කරන්නේ. වෙළඳ ගිවිසුම් ගහගන්නට පමණක් හරියන්නේ නැහැ. එදා ඉලංගරත්ත ඇමතිතුමා ඇති කර ගත් වෙළඳ ගිවිසුම්වල නියම ප්‍රතිඵල ලබා ගන්නට නම් මේ රටෙන් රජයේ තේ වෙළඳ සංස්ථාවක් ඇති කරන්නට ඕනෑ. “කොන්සල් එක්ස්පෝ” එකට තවත් වැඩ රාශියක් අතර එක අංශයක් හැටියට මේ තේ වෙළඳාම ගෙන යන්නට බැහැ. “කොමොඩිටි පර්වර්ස්” දෙපාර්තමේන්තුවට තවත් වැඩ රාශියක් අතරේ මේ තේ වෙළඳාම ගෙන යන්නට බැහැ. ඒ නිසා තේ වෙළඳාමට පමණක් සංස්ථාවක් පිහිටුවන්නට ඕනෑ. ආනයන හා අපනයන වෙළඳාම ජනසතු කරන්නට තමුත්තාන්සේලා කැමැති නැති නිසා රජයෙන් තේ වෙළඳාම සඳහා සංස්ථාවක් පිහිටුවා බෲක් බෝන්ඩ්, ලිප්ටන්, හීන්

ආදී යෝද්ධන් සමග තර්ග කරන්නට ලැහැස්ති වන්නය කියා මා තමුත්තාන් සේලාගෙන් ඉල්ලා සිටිනවා. රජය තේ වෙන්දේසියට යාමේ නියම ප්‍රතිඵල ලබා ගන්නට පුළුවන් වන්නේ එසේ කළොත් පමණයි.

එමෙන්ම කෝටි 5 ක් තේ රාත්තල් මේ රට ඇතුළත විකිණෙනවා. ලාංකිකයෝ බොන්නේ බෲක් බෝන්ඩ්ගේ තේ පැකට් එක හෝ ලිප්ටන්ගේ රෝස් පැකට් එකයි. එවැනි තත්ත්වයක් ඇති වන්නට ඉඩ දෙන්නේ ඇයි? මේ රට ඇතුළේ තේ වෙළඳාම සම්පූර්ණයෙන්ම ජනසතු කරන්න. රජයේ තේ වෙළඳ සංස්ථාවට මේ රට ඇතුළේ ඇති රාත්තල් කෝටි 5 වෙළඳ පොළ සම්පූර්ණයෙන්ම සීමා කරන්න. ඒ රාත්තල් කෝටි පහේ වෙළඳාමත් ලබා ගෙන සමාජවාදී රටවල් සමග ඇති වෙළඳාමත් සම්පූර්ණයෙන්ම රජයේ සංස්ථාවක් මගින් ගෙන ගියොත් වෙන් දේසියේදී රජය මිලයට ගන්නා තේ විකුණා ගැනීමට දොර විවෘත වේවි. කිසිම ප්‍රශ්නයක් ඇති වන්නේ නැහැ. මෙය දැන් පවතින්නේ ඉතාම අසතුටුදායක ක්‍රමයකටයි. වැඩි කල් යන්නට කලින් භාණ්ඩාගාරයේත් ක්‍රම සම්පාදක අමාත්‍යාංශයේත් සිටින ප්‍රතිගාමීන් සමහරවිට කැබිනට් මණ්ඩලය ඇතුළේ සිටින ප්‍රතිගාමීන් හා ආණ්ඩු පක්‍ෂයේ සිටින ප්‍රතිගාමීන් වෙළඳ ඇමතිතුමා ගෙන යන ව්‍යාපාරය කඩාකප්පල් කරන්නට ලැහැස්ති වන බව පෙනී යනවා. මා වෙළඳ ඇමතිතුමාට එකක් කියනවා. එදා ප්‍රංශ විප්ලවය පැවැති අවස්ථාවේදී, මුළු ලෝකයම ප්‍රංශයට විරුද්ධව සටන් කරන අවස්ථාවේදී, මුළු ලෝකයේම හමුදාවන් පැරිස් නගරයට එන අවස්ථාවේදී ප්‍රංශ විප්ලවයේ නායක ටැන්ටන් කියන මනුෂ්‍යයා ප්‍රංශකාරයින්ට කීවේ කුමක්ද? “කරේජ් කරේජ් ඇන්ඩ් ස්ටිල් මෝ කරේජ්” කියලයි. මා ගරු වෙළඳ ඇමති තුමාට කියනවා මේ බෲක් බෝන්ඩ්, ලිප්ටන්, හීන්, කෝප්, ටවනියර්, ලයන් ආදී යෝද්ධන් සමග සටන් කරන්නට නම් නිර්භීත වන්න තවත් නිර්භීත වන්න ඉදිරියටම යන්න කියා. එසේ නැත්නම් ඔය වෙළඳ යෝධයින් ඔය වෙළඳ අධිරාජ්‍යයන් වැඩි කල් යන්නට පෙර තමුත්තාන්සේලා පොඩ්පට්ටම් කර දමාවි.

තවත් ප්‍රශ්නයක් තිබෙනවා. ඒ මොරී ශියස් ගිවිසුම ගැනයි. ඊයේ පෙරේදා මොරී ශියස් හි තේ ගිවිසුමක් අත්සන් කර තිබෙනවා තේ නිපදවන රටවල තේ නිපදවීම සීමා කරන්නට. මේ ගිවිසුම ක්‍රියාත්මක වේද නැද්ද කියා විශ්වාසයක් තබන්නට අපට බැහැ. මේ ලෝකයේ තේ නිෂ්පාදනය කරන ලොකුම රටවල් දෙකක් මේ ගිවිසුමට සම්බන්ධ වී නැහැ. අද සෝවියට් දේශයේ තේ නිෂ්පාදනය විශාල වශයෙන් දියුණු වෙනවා. එක්තරා සැලැස්මක් අනුව අලුතින් තේ අක්කර ලක්ෂ ගණන් වවන්නට පටන් ගෙන තිබෙනවා. එමෙන්ම චීනයේත් තේ නිෂ්පාදනය වැඩි වෙනවා. චීනයත් සෝවියට් දේශයත් සම්බන්ධ වී නැති මොරී ශියස් ගිවිසුමෙන් අපට කවදාවත් ප්‍රතිඵල ලැබෙන්නේ නැහැ. එමෙන්ම තේ ගන්නා රටවලත් ඒ මොරී ශියස් ගිවිසුමට ඇතුළත් වී නැහැ. තේ ගන්නා රටවල ප්‍රතිගාමී පිරිස්, විශාල ඒකාධිකාරී කොමියුනිස්ට් රටවල මධ්‍ය මොරී ශියස් ගිවිසුමත් සම්පූර්ණයෙන්ම ප්‍රතික්ෂේප කර එය කඩාකප්පල් කරන එක ගැන කිසිම සැකයක් නැහැ. ඔවුනි ගිවිසුම් වලින් මේ රටේ තේ ප්‍රශ්නය කවදාවත් විසඳෙන්නේ නැහැ.

තේ ප්‍රචාරක මණ්ඩලය ගැනත් එක වචනයක් කියන්නට ඕනෑ. මා ඒ ගැන හොඳින්ම දන්නවා. මා හිතන හැටියට ඒ ආයතනයට නියම නම “ලංකා තේ ප්‍රචාරක මණ්ඩලය” නොවෙයි. “බෲක් බොන්ඩ්ගේ තේ ප්‍රචාරක මණ්ඩලය” කියන එකයි. බෲක් බොන්ඩ් කියන උපදෙස් අනුවයි ලංකා තේ ප්‍රචාරක මණ්ඩලයේ කටයුතු කෙරෙන්නේ. ලන්ඩන් නගරයේ සිටින තේ ප්‍රචාරක මණ්ඩලයේ අධ්‍යක්ෂ ජේසුදාසන් නටන්නේ බෲක් බොන්ඩ් සමාගමේ උපදෙස් අනුවයි; නැත්නම් ලයන් සමාගමේ උපදෙස් අනුවයි; නැත්නම් කෝප් සමාගමේ උපදෙස් අනුවයි; නැත්නම් විවනියර් සමාගමේ උපදෙස් අනුවයි. ජේසුදාසන් ගහන බෙරේටයි මෙහි සිටින වරුසවිතාන නටන්නේ. ජේසුදාසන් ගහන බෙරේට වරුසවිතාන නටනවා; බෲක් බොන්ඩ් ගහන බෙරේට ජේසුදාසන් නටනවා. මේ අවස්ථාවේදී ඒ ගැන මීට වඩා කථා කරන්නට මා බලාපොරොත්තු වන්නේ නැහැ. කථා කරනවා

නම් මේ ආයතනයේ තිබෙන දූෂණ ගැන පමණක් දවස් තුනක් වුවත් කථා කරන්නට දේවල් තිබෙනවා.

ආහාර වගාව ගැනත් වචනයක් කථා කිරීම මගේ යුතුකමකැයි මා කල්පනා කරනවා. ආහාර වගාව ජාතික ප්‍රශ්නයක් බව පළමුවෙන්ම කියන්නට කැමතියි. එය කිසිම දේශපාලන පක්ෂයකට සීමා වූ ප්‍රශ්නයක් නොවෙයි. රටේ ශුභසිද්ධිය අරභයා ගෙන යන ව්‍යාපාරයක් හැටියට ආහාර වගාව හඳුන්වා දෙන්නට පුළුවනි. විරුද්ධ පාර්ශ්වයේ මන්ත්‍රීවරයකු හැටියට මගේ සහයෝගය ඒ සඳහා සියේට සියයක් ලැබෙනවා. ආහාර වගාව සම්බන්ධයෙන් ගරු අගමැතිතුමාත් ගරු ආහාර හා කෘෂිකර්ම ඇමතිතුමාත් අවංකව ක්‍රියා කරන බව මා පිළිගන්නවා. එතුමන්ලාගේ අවංක භාවය මා පිළිගන්නවා. එතුමන්ලාගේ උනන්දුව මා ප්‍රශංසා කරනවා. හැබැයි, ඒ කොයි හැටි වෙතත් තමුන් නාන්සේලා පුවත්පත්වලින් ගුවන් විදුලියෙන් ආහාර වගාව සම්බන්ධයෙන් ඉදිරිපත් කරනු ලබන සංඛ්‍යාලේඛන අපට පිළිගන්නට බැහැ. ඔය සංඛ්‍යාලේඛන නම් පිළිගන්නට අප ලැස්ති නැහැ.

සුළු ගොවියාගේ නිෂ්පාදන වියදම වැඩි වෙලා තිබෙනවා. ඒ අතරම සහතික මිලක් වී බුසලකට රු. 2 ක් වැඩි වෙලා තිබෙනවා නමයි. එහෙත් ඒ සමග වෙනත් කරුණුත් සලකා බලන්නට සිදු වෙනවා. පෝරවල මිල, කෘෂිකාර්මික උපකරණ, කෘමිනාශක බෙහෙත් වර්ග, බිත්තර වී, ජීවන වියදම ආදී නොයෙක් දේවල් ගැන කල්පනා කර බලන විට වී බුසලක මිල රුපියල් දෙකකින් වැඩි වුණාය කිව්වත් එයින් සුළු ගොවියාට ලැබෙන ආදායම කිසිසේත් වැඩි වෙලා තිබෙනවායයි ප්‍රකාශ කරන්නට බැරි බව පිළිගන්නට ඕනෑ. ආහාර වගා ව්‍යාපාරයෙන් සුළු ගොවියාගේ තත්ත්වය දියුණු වෙලා නැහැ; සුළු ගොවියාගේ ආදායම වැඩි වෙලා නැහැ; සුළු ගොවියාගේ ජීවන තත්ත්වය සාර්ථක වෙලා නැහැ.

අලෙවි කිරීමේ ක්‍රමය ගැනත් වචනයක් කථා කරන්නට ඕනෑ. අද මේ ආණ්ඩුව ගෙන යන අලෙවි කිරීමේ ක්‍රමය නිසා සුළු ගොවියාට නොවෙයි ලාභය ලැබෙන්නේ.

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

[ද මැල් මයා.]

මැද ඉන්න මාකට් මුදලාලිලාත් ලොරිකාර යෝත් දවසින් දවස වැඩි වැඩියෙන් පොහොසත් වන්නේ මේ අලෙවි කිරීමේ ක්‍රමය නිසයි. බිබිලේ දොඩම් ගෙඩියක් වෙනුවෙන් ලැබෙන්නේ ශතයක් දෙකක් පමණයි. එහෙත් ඒ දොඩම් මෙහාට—කොළඹට—ගෙනාවාම එකක මිල රුපියලක් වෙනවා. පුත්තලම පැත්තේ එලවලුවලට ඇති වන තත්ත්වය කෙසේද? හේන් ගොවියාට අද ලැබෙන්නේ මොනවාද? වට්ටක්කා, පුහුල්, කෙසෙල්කැත්, අළු කෙසෙල්කැත්, තක්කාලි, මිරිස් ආදිය නිපදවන හේන් ගොවියාගේ තත්ත්වය කුමක්දැයි තමුන්නාන්සේලා දන්නවා. අඹ වැනි පලතුරු වගා කරන හේන් ගොවියාගේ තත්ත්වය කුමක්දැයි තමුන්නාන්සේලා දන්නවා. තමන් වගා කරන එලවලුවලට, තමන් වගා කරන පලතුරුවලට තමන්ට ලැබෙන ආදායම කොයි තරම් සුළු ප්‍රමාණයක්ද? ගොවියා වගා කරන එලවලු, පලතුරු, ආදි සියල්ලකින්ම නියම ප්‍රයෝජනය ලැබෙන්නේ මාකට් මුදලාලිලාට සහ ලොරි හිමියන්ට බව තමුන්නාන්සේලා දන්නවා.

අද ගොවියාට තමන් වැඩ කරන ඉඩමේ ඉඩම් හිමිකම තහවුරු කරන බවට මේ ආණ්ඩුව පොරොන්දු වුණා. පළමුවැනි රාජාසන කථාවෙන් මේ ආණ්ඩුව දුන් පොරොන්දු අද වන තුරු ඉටු කර තිබෙනවාද? අද ගොවියාගේ හිමිකම් ආරක්ෂා කර දීමට කුඹුරු පනතට සංශෝධන ඉදිරිපත් කරන්නට මේ ආණ්ඩුව දුන් පොරොන්දු ඉටු කර තිබෙනවාද? කුඹුරු පනතට තවම පොරොන්දු වූ සංශෝධන ගෙනවිත් නැහැ. මේ ආණ්ඩුවේ වගා ව්‍යාපාරයේ නියම සාර්ථක භාවය මනින මිම්ම කුමක්ද? සුළු ගොවියාට ලැබී ඇති දියුණුකම තිබෙනවා නම් එය වගා ව්‍යාපාරයේ සාර්ථකකම පෙන්වන ලකුණකැයි කියන්නට පුළුවනි. එහෙත් සුළු ගොවියාගේ තත්ත්වය කුමක්ද? අද ගම්බද ගොවියාගේ තත්ත්වය කොයි තරම් කනගාටුදායකද? ගම්බද ජනයාගේ ඉතිරිකිරීම් ගැන කල්පනා කර බලන්න. වගා ව්‍යාපාරයෙන් ගැමි ජනතාවට ලැබුණු වාසියක් ඇත්නම් ගම්බද

ජනතාවගේ ඉතිරිකිරීම්වලින් එය පෙනෙන්නට ඕනෑ. මහ බැංකුවේ වාර්තාව පරීක්ෂා කර බලමු. සභවලා වාගේ එහි ඒ ගැන සඳහන් කර තිබෙනවා. ඒ ගැන මේ වන තුරු කවුරුවත් කථා කළේ නැ. ගරු ඇමතිතුමා කථා කෙළේත් නැහැ. ඒ නිසා ඒ ගැන පිළිතුරක් ලබාගන්නට කැමතියි. ගම්බද ඉතිරිකිරීම් ගැන ශ්‍රී ලංකා මහ බැංකුවේ වාර්තාවේ 17 වැනි පිටුවේ තිබෙන්නේ මේ ආකාරයටයි :

“The increase in time and savings deposits of rural banks was only 1.8 million in 1968.”

ගම්බද බැංකුවල ඉතිරි කිරීමේ මුදල් හැටියට තැන්පත් කරන ප්‍රමාණය වැඩි වී තිබෙන්නේ ලක්ෂ 18කින් පමණකැයි එයින් කියවෙනවා. සුළු ගොවියාගේ තත්ත්වය පැහැදිලි ලෙස දැනගන්නට නම් ගම්බද ගොවියාගේ තත්ත්වය පරීක්ෂා කරන්නට ඕනෑ. ගම්බද ණය ගැන පරීක්ෂණයක් පවත්වන්නැයි මම මේ ආණ්ඩුවට අභියෝග කරනවා. 1956දී එවැනි පරීක්ෂණයක් පවත්වා තිබෙනවා. එදා පවත්වන ලද ගම්බද ණය පිළිබඳ පරීක්ෂණයේදී පැහැදිලි වූ වැදගත් කරුණු අතර එකක් නම් ගම්බද ජනතාව රුපියල් කෝටි පණස්පහක් ණය බරින් මිරිකී ඉන්න බවයි. ගැමියා ඒ තරම් දුරට ණය බරින් මිරිකී සිටිනවා. අද ගම්බද ජනතාව ඊට වඩා විශාල ලෙස ණය බරින් පැහි මිරිකී සිටින බවට කිසිම අනුමානයක් නැහැ.

ජෝර්ජ් කොතලාවල මයා. (බණ්ඩාරගම)

(திரு. ஜோஜ் கொத்தலாவல—பண்டாரகம)

(Mr. George Kotelawala—Bandaragama)

අවුරුදු 9 ක් තිස්සේ තමුන්නාන්සේලා මොනවාද කළේ?

ද මැල් මයා.

(திரு. டி. மெல்)

(Mr. de Mel)

ඒවා හරිගස්සන්නට පුළුවන් තරම් උත්සාහ කළා. සාමාන්‍ය ගොවියාට සහන දායි ක්‍රමයට පෝර ලබා දෙන්නට කටයුතු කළේ අපයි. කුඹුරු පනත ඉදිරිපත් කළේ

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

අපේ ආණ්ඩුවකිනුයි. විවිධ සේවා සමුපකාර සමිති ඇති කළේ අපයි. කටු කම්බි, කෘමි නාශක බෙහෙත් වර්ග ආදී වශයෙන් සාමාන්‍ය දුප්පත් ගොවියාට නොයෙකුත් සහන ලබා දුන්නේ 1956න් ඇරඹුණු අපේ ආණ්ඩුවලින් නොවෙයිද? මේවාට පිළිතුරු දෙන්න.

ජෝර්ජ් කොතලාවල මයා.

(*ශ්‍රී ලං. ஜோஜ் கொத்தலாவல*)

(Mr. George Kotelawala)

ඔය සහන ඇති කළ පිලිප් ගුණවර්ධන මැතිතුමා ඉන්නේ මේ පැත්තේයි.

ද මැල් මයා.

(*ශ්‍රී ලං. Mr. de Mel*)

(Mr. de Mel)

එතුමා දැනට ඉන්නේ තමුන්නාන්සේලාගේ පැත්තේ බව ඇත්ත. පිලිප් ගුණවර්ධන මැතිතුමාට මා ගරු කරනවා. කෘෂිකර්ම ඇමති වශයෙන් කුඹුරු පනත ඉදිරිපත් කරමින් විවිධ සේවා සමුපකාර සමිති අරඹමින් සාමාන්‍ය දුප්පත් ගොවිජනතාවට එතුමා සහන සැලසුවේ එදා අපේ පැත්තේ සිටිද්දීයි. ඒ බව තමුන්නාන්සේලා හොදින් මතක තබා ගන්න.

ඊළඟට, පිටරටින් ආහාර ගෙන්වීම ගැනත් වචන ස්වල්පයක් කථා කළ යුතුව තිබෙනවා. ආහාර වගා ව්‍යාපාරය ඉතාමත් සාර්ථකය, දැනටමත් සියයට 70 කින් ඊට ස්වයංපෝෂිත වී තිබෙනවාය කියනවා. එහෙත් පසුගිය අවුරුද්දේ හාල් වොන් 3,44,000 ක් පිටරටින් ගෙන්වා තිබෙනවා. එසේම පසුගිය අවුරුද්දේ පිරි වොන් 3,59,000 ක් පිටරටින් ගෙන්වා තිබෙනවා. ගෙන්වා තිබෙන හාල් ප්‍රමාණය කලින් අවුරුද්දට වඩා අඩු බව මා පිළිගන්නවා. එහෙත් සියයට 70 කින් ඊට ස්වයංපෝෂිත කර තිබෙනවා නම් මේ තරම් හාල් හා පිරි පිටරටින් ගෙන්වන්නේ ඇයිදැයි මා ප්‍රශ්න කරන්න කැමතියි.

ඩී. ඊ. තිලකරත්න මයා. (රත්ගම)

(*ශ්‍රී ලං. Mr. D. E. Tillekeratne—Ratgama*)

(Mr. D. E. Tillekeratne—Ratgama)

ජනගහණයත් වැඩි වෙනවා.

ද මැල් මයා.

(*ශ්‍රී ලං. Mr. de Mel*)

(Mr. de Mel)

ආහාර වගා ව්‍යාපාරය සම්පූර්ණයෙන්ම සාර්ථකය කිවත්, පිටරටින් ආහාර ද්‍රව්‍ය ගෙන්වීම සඳහා වියදම් කරන විශාල මුදලින් ඒ සාර්ථකත්වයේ හැටි පැහැදිලි වෙනවා. පිටරටින් ආහාර ද්‍රව්‍ය ගෙන්වීම සඳහා 1965 දී වියදම් කර ඇත්තේ රුපියල් කෝටි 60 ක් පමණයි. එහෙත් පසුගිය අවුරුද්දේ ඒ ගණන කෝටි 98 දක්වා වැඩි වී තිබෙනවා නම් එයින් ඔප්පු වන්නේ මොකක්ද? මේවාටත් පිළිතුරු දෙන්න. රුපියල අවප්‍රමාණ කිරීම නිසා, හාල් මිල වැඩි වීම නිසා ඒ මුදල වැඩි වී තිබෙනවා යයි කියන්නට බැරි නැහැ. එහෙත් තමුන්නාන්සේලාගේ කාලයේදී සීනි මිල අඩු වී තිබෙන බවත් අමතක කරන්න එපා. ඒවා කොහොම වුණත්, මේ ඊට ආහාර අතින් සියයට 70 කින් ස්වයංපෝෂිත කර තිබෙනවා නම්, පිටරටින් ආහාර ගෙන්වීම සඳහා වියදම් කරන මුදල එන්න එන්නම වැඩි වන්නේ ඇයි? 1965 මුළු අවුරුද්ද තුළම මිලිස් ගෙන්වීම සඳහා වියදම් කර ඇත්තේ රුපියල් ලක්ෂ 300 ක් පමණයි. එහෙත් පසුගිය අවුරුද්දේ මිලිස් ගෙන්වීම සඳහා රුපියල් ලක්ෂ 340 ක්ම වියදම් කර තිබෙනවා. වගාව බොහොම සරු බව පෙනෙනවා නේද? එසේම පරිප්පු හා මුං ඇට ගෙන්වීම සඳහා රුපියල් කෝටි 5 ක් පසුගිය අවුරුද්ද තුළ වියදම් කර තිබෙනවා.

ඩී. ඊ. තිලකරත්න මයා.

(*ශ්‍රී ලං. Mr. D. E. Tillekeratne*)

(Mr. D. E. Tillekeratne)

ජනගහණයත් වැඩි වෙනවා.

ද මැල් මයා.

(*ශ්‍රී ලං. Mr. de Mel*)

(Mr. de Mel)

ආහාර වගා ව්‍යාපාරයට සහයෝගය දෙන මන්ත්‍රීවරයකු වශයෙන් මේ සංඛ්‍යා ලේඛන කෙරෙහි මගේ කණගාටුව පළ කරනවා.

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

[ද මැල් මය.]

ඒ හැරෙන්නට, ආහාර වගා ව්‍යාපාරයේ ප්‍රයෝජන ලබා ගෙන තිබෙන්නේත් ගම්බද ගොවියා නොවෙයි. එසින් වැඩිම ප්‍රයෝජනය ගෙන තිබෙන්නේ සත්‍යවාදී වැනි ට්‍රැක්ටර් කොම්පැනිකාරයන්. ඔවුන් ආහාර වගාවෙන් ලබා ගත් ප්‍රයෝජනවලින් පත්තරත් වගා කරනවා. ඇත්ත වශයෙන් කල්පනා කර බැලූවොත් මේ වගා ව්‍යාපාරයේ ප්‍රයෝජන ලබාගෙන තිබෙන්නේ ට්‍රැක්ටර්කාරයන්, විශාල ලොරි කොම්පැනිකාරයන්, ලොරි හිමියන්, කෘමි නාෂක බෙහෙත් විකුණන කොම්පැනිකාරයන්, සමුපකාර සංගම්වල මැනේජර්වරුන් හා අතරමැදි මුදලාලීලා බව හොඳටම ඔප්පු වෙනවා.

ඊළඟට, ධීවර කර්මාන්තය ගැනත් යමක් කියන්නට ඕනෑ. මේ රජයට අවුරුදු 5 ක් සම්පූර්ණ වේගන එන මේ අවස්ථාවේ ධීවර කර්මාන්තයේ දියුණුව සඳහා පස් අවුරුදු සැලැස්මක් ඉදිරිපත් කරන්නට යනවාලු. ඒ කොහොම වුණත් නියම සැලැස්මක්වත් ඉදිරිපත් කරනවා නම් අප සන්තෝෂ වෙනවා. එසේම, ඒ සැලැස්මෙන්වත් ධීවර කර්මික ජනතාවට සාර්ථක ප්‍රතිඵල, නියම ප්‍රයෝජන ලැබේවායි මා ප්‍රාර්ථනා කරනවා. විලියම් සිල්වා මහතා ධීවර ඇමති ධුරය දරා අවධියේ යාන්ත්‍රික බෝට්ටුවක් රුපියල් 5,000 කට තැන්නම් 6,000 කට පමණ ගන්නට පුළුවන්කම තිබුණා. එහෙත් පසුගිය ආණ්ඩු කාලයේදී එය රුපියල් 12,000 දක්වා වැඩි වූ බවත් අප පිළිගන්නවා. අපේ කාලයේ තත්ත්වය අපි පිළිගන්නට කැමතියි. එහෙත් දැන් යාන්ත්‍රික බෝට්ටුවක මිල කීයද? රුපියලේ අගය අඩු කිරීම නිසාත් විවිහිස ක්‍රමය නිසාත් දැන් එය රුපියලේ 22,000 ට නැග තිබෙනවා. එතරම් ලොකු මුදලක් ගෙවා ධීවර කර්මිකයෙක් යාන්ත්‍රික බෝට්ටුවක් ගන්නේ කෙසේද?

ලක්ෂ්මන් ද සිල්වා මය. (බලපිටිය)
(சுரு. லக்ஷ்மன் டி சில்வா—பலப்பிட்டிய)
(Mr. Lakshman de Silva—Balapitiya)
ඉස්සර 17,000 යි.

ද මැල් මය.

(சுரு. டி மெல்)
(Mr. de Mel)

දැන් 22,000 යි. 24,000 යි.

ජූලි මස 24 වන දින ධීවර අධ්‍යක්ෂ තුමා විසින් එවා ඇති ලිපියක් මා ලඟ තිබෙනවා. මා එය සහාගත කරන්න වුවත් ලැස්නියි. සුළු ධීවර කර්මිකයකුට යාන්ත්‍රික බෝට්ටුවක් ලබා ගන්නට වුව මනා නම් කළයුතු දෙය මෙහි කියා තිබෙනවා. ධීවර අධ්‍යක්ෂ තුමා යි මෙය ලියන්නේ. එහි මෙසේ සඳහන් වෙනවා :

ධීවර යාත්‍රාවක් ඉල්ලීම

කේ. එච්. ජිනදාස මහතා, නිල්වැල්ල
.....රු. 10,000 කට නොඅඩු වටිනාකමක් ඇති නිශ්චල දේපලවලින් ඇපයක් තැබිය හැකි නිර්ව්‍යාජ ධීවරයින්ට කුලියට සිත්තවීමේ ක්‍රමය යටතේ යාත්‍රා නිකුත් කිරීම මැනකදී කැබිනට් මණ්ඩලය විසින් අනුමත කර ඇත.

කේ එච්. ජිනදාස මහතා මගේ ඡන්ද දයක කොට්ඨාශයේ දුප්පත් ධීවර කර්මිකයකු විනා ධීවර මුදලාලී කෙනෙක් නොවෙයි. නිශ්චල දේපලවලින් රුපියල් 10,000 ක ඇපයක් තැබුවොත් පමණයි අනාගතයේදී යාන්ත්‍රික බෝට්ටුවක් ලබා ගතහැකි වන්නේ. ඉතින් දුප්පත් ධීවර කර්මිකයන් කරන්නේ කුමක්ද? යම් කෙනෙකුට රුපියල් 10,000 ක නිශ්චල දේපොළක් තිබෙනවා නම් එය ඇපයට තබා මෙවැනි දෙයක් කරන්නට ඔහු ඉදිරිපත් වන්නේ නැහැ. අද ධීවර කර්මිකයාට මුහුණ දෙන්නට සිදු වී තිබෙන්නේ මෙවැනි තත්ත්වයකටයි. [බාබා කිරීමක්] සුළු කර්මිකයන් මුදලාලීන් අතර ලොකු වෙනසක් තිබෙනවා. මුදලාලීට ඕනෑතරම් යාත්‍රා ලබා ගන්නට පුළුවනි. සියයට 90ක්ම පහසුකම් සැලසී තිබෙන්නේ ඒ උදවියටයි. දුප්පත් ධීවර කර්මිකයන්ට නොවෙයි. එම වැඩපිළිවෙළ නැති කර දමා සුළු ධීවර කර්මිකයාට නියම තැනක් දෙන්නට, අද ගොවියාට නියම තැනක් දුන්නා වාගේ ධීවර කර්මිකයාටත් නියම තැනක් දෙන්නට, දැන් සිටින ධීවර ඇමතිතුමාට පුළුවන්කම ලැබේවායි මා ප්‍රාර්ථනා කරනවා.

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

රාජ්‍ය ඇමතිතුමා කීවිවා, මේක සංවර්ධන බජට්—Development Budget—එකක්‍ය කියා. එහෙත් සංවර්ධන කටයුතු සඳහා ගියවර තරම් මුදලක් මේවර වෙන් කර නැහැ. එම මුදලමයි වෙන් කර තිබෙන්නේ. කර්මාන්ත දියුණුවට ගිය අවුරුද්දට වඩා මේ අවුරුද්දේ මුදල් අඩුකර තිබෙන බව පෙනෙනවා. මේකටද සංවර්ධන බජට් එකකැයි කියන්නේ? රාජ්‍ය ඇමතිතුමා මෙය සංවර්ධන අයවැය ලේඛනයකැයි තර්ක කළාට මොකද කර්මාන්ත සඳහා ගිය අවුරුද්දේ වෙන් කර තිබුණු කෝටි 19.5ක මුදල මේ අවුරුද්දේ කෝටි 16.5 ට බැස තිබෙනවා. ඒ අනුව කර්මාන්ත අංශයෙහි සියයට 16 ක අඩු වීමක් තිබෙන බව පෙනෙනවා. එසේ නම් මීට සංවර්ධන බජට් එකකැයි කියන්නේ කෙසේද? එම කෝටි 16ත් කෝටි 5ක් යන්නේ තුල්හිරියටයි. දකුණට එකම කර්මාන්තයක්වත් නැහැ. මාතර දිස්ත්‍රික්කයට එකම කර්මාන්තයක්වත් නැති බව කීවහැකිය. ඒවාගේම හම්බන්තොට දිස්ත්‍රික්කයට එකම කර්මාන්තයක්වත් තිබෙනවාද? නැහැ. මේ රට ආරක්ෂා කර ගැනීමට ඉදිරිපත් වුණු රුහුණු ප්‍රදේශයට එකම කර්මාන්තයක් වත් දී නැහැ. ගාල්ලෙන් එහාට තිබෙනවා දැයි මා අහනවා. මාතර සහ හම්බන්තොට මේ රටේ කොටස් නොවෙයිද? මාතරට සහ හම්බන්තොටට කුඩම්මාගේ සැල කිල්ලක් දක්වන්නේ මන්ද? ඒ පළාත්වල අළුත් කර්මාන්තවලට ඕනෑ තරම් අමු ද්‍රව්‍ය නැද්ද? ඒ ප්‍රදේශයේ වුවමනා නම් කඩදාසි කර්මාන්ත ශාලාවක් අරඹන්නට හැකි වන තරමට අමු ද්‍රව්‍ය තිබෙනවා. මා කියන්නේ මාතර හම්බන්තොට ප්‍රදේශ ගැනයි. ඒ ප්‍රදේශවල ධීවර කර්මාන්තය හොඳට දියුණු කළ හැකියි. එහි ටින් මාළු කර්මාන්ත ශාලාවක් විවෘත කරන්නට පුළුවනි.

ලක්ෂ්මන් ද සිල්වා මයා.
 (කි.රු. லக்ஷ்மன் டி. சில்வா)
 (Mr. Lakshman de Silva)

මිරිස්සේ, තංගල්ලේ ධීවර වරායවල් තිබෙනවා.

ද මැල් මයා.
 (කි.රු. டி. டி. மெல்)
 (Mr. de Mel)

ඒවා වැලිගොඩවල් වෙලා. ඒවා වරායවල් නොවෙයි, වැලිගොඩවල්. තංගල්ලේ තිබුණු ධීවර වරාය අද වැලිගොඩක් වෙලා. මේ වේලාවේ රාජ්‍ය කටයුතු පිළිබඳ ඇමති තුමාගේ පාර්ලිමේන්තු ලේකම්තුමා මෙනත නැති එක ගැන මා කතාගාටු වෙනවා. අද තිබෙන්නේ එවැනි තත්ත්වයක්. මුළු දකුණටම එකම කමාන්තයක්වත් නැතැයි මා කියන්නේ එම නිසායි. කඩදාසි කර්මාන්ත ශාලාවක් සහ ටින් මාළු කර්මාන්ත ශාලාවක් ඒ පළාතේ විවෘත කළ හැකියි. ඒ සඳහා අවශ්‍ය කරන අමු ද්‍රව්‍ය යනාදිය තිබෙනවා. ඒ ප්‍රදේශවල කපු වවන්නට පුළුවනි. උක් වවන්නට පුළුවනි. ඉතින් කර්මාන්තශාලා ඇති කරන්න බැරි මන්ද?

ඩී. ඊ. තිලකරත්න මයා.
 (කි.රු. டி. ஈ. திலகரத்ன)
 (Mr. D. E. Tillekeratne)
 උඩවලවේ.

ද මැල් මයා.
 (කි.රු. டி. டி. மெல்)
 (Mr. de Mel)

මා කියන්නේ කර්මාන්ත ගැන පමණයි.

“බිස්නස් ටර්න්ටිවර් ටැක්ස්” හෙවත් ව්‍යාපාර පිරිවැටුම් බද්දෙන් ඇති වී තිබෙන ප්‍රතිඵල දිගින් දිගට විස්තර කරන්නට මා කැමැති වන්නේ නැහැ. අද සිගරට් මිල වැඩි වී තිබෙනවා. තයිලෝන් කම්සයේ මිල වැඩි වී තිබෙනවා. අද තයිලෝන් කම්ස අදින් නේ ධනපතියන් පමණක් නොවෙයි. ගම්බද පළාත්වල තරුණයන් පවා ඒවා දැන් අදිනවා. අද අපේ කාන්තා පක්ෂය අදින් නේ කපු සාරි පමණක් නොවෙයි. සිල්ක් සාරින් රේයොන් සාරින් අදිනවා. ඒ හැම එකක්ම මිල දැන් වැඩි වී තිබෙනවා. මිල පාලනයක් නැතිව ප්‍රමිති පාලනයක් නැතිව ව්‍යාපාර පිරිවැටුම් බද්දක් ක්‍රියාත්මක කරන්නේ කොහොමද? එවැනි පාලනයක් නැතිව ව්‍යාපාර පිරිවැටුම් බදු පනවා තමුන්නාත්සේලා පාරිභෝගිකයාට තව තවත් ඉසිලිය නොහැකි බර පටවනවා.

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

[ද මැල් මයා.]

තේද? ඇත්ත වශයෙන්ම මේ කරුණු ගැන කල්පනා කර බලන විට මෙම අය වැය ලේඛනයෙන් මහජනතාවට ඉමහත් අමාරු තත්ත්වයකට මුහුණ පෑන්නට සිදු වන බව පැහැදිලිවම පෙනී යනවා. Roy Jenkins, Chancellor of the Exchequer, Letter of intent එකක් දුන් බව ගරු රාජ්‍ය ඇමතිතුමා කීවා. වත්තිනායක මුදල් ඇමතිතුමා ලෝක බැංකුවේ සභාපති බවත් ප්‍රකාශ කළ රාජ්‍ය ඇමතිතුමා මුදල් ඇමතිතුමාට සුබ පැතුම් ඉදිරිපත් කළා. ලෝක බැංකුවේ සභාපති වශයෙන් ගරු මුදල් ඇමතිතුමාට අපත් සුබ පතනවා. එතුමා එහි සභාපති වුවත් ලෝක බැංකුව පාලනය කරන්නේ එතුමා නොවෙයි. ලෝක බැංකුව පාලනය කරන්නේ විශ්වනාමයේ යුද්ධය ඇති කළ රොබට් මැක්නමාරා මහත්මයායි. ලෝක බැංකුවේ ආර්ථික ප්‍රතිපත්ති සකස් කරන්නේ ලෝකයේ ඉතාම ප්‍රතිගාමී ආර්ථික විශේෂඥයකු වන ජෝලැක් මහත්මයායි. වත්තිනායකතුමා නටන්නේ මැක්නමාරා ගහන බෙර තාලය අනුවයි.

අද මේ රටේ තිබෙන උග්‍ර ආර්ථික ප්‍රශ්න එකකටවත් මේ අය වැය ලේඛනයෙන් සැහෙන පිළිතුරක් ලැබී නැහැ. ජීවන වියදම, රැකිරීම් හා නොමැතිකම, අසතුටුදායක වෙළෙඳ ශේෂය, අසතුටුදායක ගෙවීම් ශේෂය, රටට ඉසිලිය නොහැකි විදේශ ණය, නිවාස ප්‍රශ්නය යනාදී වූ කිසිම ප්‍රශ්නයකට මේ අය වැය ලේඛනයෙන් පිළිතුරු ලැබෙන්නේ නැහැ. ඉතාම විශිෂ්ට සේවයක් කළ කෙනකු වශයෙන් එංගලන්ත පාර්ලිමේන්තු ඉතිහාසයෙහි නම සඳහන් වන එඩ්මන්ඩ් බර්ක් නම් මන්ත්‍රීතුමාගේ එක්තරා කියමනක් මට මේ අවස්ථාවේදී මතක් වෙනවා. තමුන්තාන්සේ ආණ්ඩුවක ක්‍රියා මාර්ගය මතින්තේ කෙසේදැයි කථා නායකතුමා එඩ්මන්ඩ් බර්ක් මන්ත්‍රීතුමාගෙන් ඇසූ විට එතුමා එක්තරා පිළිතුරක් දුන්නා. ආණ්ඩුවකින් තමුන්තාන්සේ බලාපොරොත්තු වන්නේ කුමක්දැයි කථා නායකතුමා ඇසූ විට ඊටත් එඩ්මන්ඩ් බර්ක් මන්ත්‍රීතුමා පිළිතුරක් දුන්නා. “Government is a contrivance of human wisdom to provide for human wants.” ආණ්ඩුවක් තිබෙන්නේ මහජනතාවගේ ඕනෑ එපාකම් ඉෂ්ට කිරීමටයයි එතුමා

කීවා. “Man have a right that these wants should be provided for.” මේ අනුව බලන විට, මේ රජය මේ අය වැය ලේඛනයෙන් හෝ මීට පෙර ඉදිරිපත් කරන ලද අය වැය ලේඛනයකින් හෝ මහජනතාවගේ ඕනෑ එපාකම් ඉෂ්ට කිරීමට කිසිම උත්සාහයක් දරා ඇති බවක් කොහෙත්ම පෙනෙන්නේ නැහැ. ඉසිලිය නොහැකි බර මහජනතාව පිට පටවා තිබෙනවා මිස මහජනතාවගේ ඕනෑ එපා කම් ඉෂ්ට කිරීමට මේ රජය කිසිම උත්සාහයක් ගෙන නැහැ. මහජනතාවට කිසිම සහනයක් මේ රජයෙන් සැලසී නැහැ. මුදල් ඇමතිතුමා අවංක කෙනකු බව අප පිළිගන්නවා. එහෙත්, කෝටි 107 ක අනුපාතික භිගයක් තිබෙන, කිසිම ප්‍රශ්නයක් නොවිසඳෙන මේ අය වැය ලේඛනය ගැන කල්පනා කරන විට මට තවත් එක්තරා කියමනක් මතක් වෙනවා. This is a ‘let sleeping dogs lie’ Budget. මේ රජය දැන් ගෙනයන්නේ මෙවැනි ප්‍රතිපත්තියක්. ඡන්දයට පෙර, නිදා සිටින බල්ලන් අවුස්සන්න එපාය කියනවා. මේ රජය ආර්ථික කටයුතු හා මුදල් පිළිබඳ වූ ක්‍රියා මාර්ගය ‘අනුගමනය කරන්නේ ඒ ප්‍රතිපත්තිය උඩයි. එහෙත් දැන් මහජනතාව ඇවිස්සී ඉවරයි. මගේ මන්ත්‍රීකමත් අවසාන වෙන්නට ඕනෑ. එන අවුරුද්ද වන විට තමුන්තාන්සේගේ කථානායක කමත් අවසාන වෙන්නට ඕනෑ. All things come to an end. All things are moving to an end. And the moment has come for this Government, if I may borrow the words of Shakespeare once again, in “Tempest” :

.... “all which it inherit shall dissolve
And, like this insubstantial pageant
faded,
Leave not a rack behind.”

අ. හා. 2.40
එම්. ඒ. අබ්දුල් මජීඩ් මයා. (පොත්තුවිල්)
(ஜனாப் எம். ஏ. அப்துல் மஜீது—பொத்துவில்)
(Mr. M. A. Abdul Majeed—Pottuvil)

Mr. Speaker, I have almost been a silent spectator listening to Budget debates for the last ten years and I have more or less become cynical. I have found that certain proposals

made by a certain set of hon. Gentlemen when they are in the Government are opposed by those very Gentlemen when they are in the Opposition. For instance, an Hon. Minister of the last Government, I refer to the hon. Member for Yatiyantota (Dr. N. M. Perera) said when he was Minister of Finance that we need foreign aid. But now when the present Government asks for foreign aid, he attacks the Government or says that the Government should not take it. I think even the people have realized that the Members who are in the Opposition generate more heat and steam than light. They do so only because they are in the Opposition.

I have been voted to Parliament for three consecutive terms on my own steam. So, I do not propose to be His Master's Voice. But there is a saying that even the devil must be given his due. So, I propose to give the Hon. Prime Minister a very big bouquet for having realized the basic fact that unless this country produces the goods that it needs for its consumption, neither industrial production nor economic progress can be achieved. I do not want to elaborate on the economic situation of this country. But, to put it briefly, in the last three or four years our export earnings through no fault of this Government or of this country have been falling. I believe in 1967 and 1968 this country lost to the tune of about Rs. 530 million in export earnings, which we could have got. At the same time the prices of imports rose steeply. The price of rice, for example, which was £35 or £36 in 1964, almost doubled. It cost us '£70 a ton.

Bearing that picture of the economic situation in mind, I can say that the progress we have achieved in the agricultural sector—when I say “agricultural sector” I confine myself to the domestic production of paddy and subsidiary food crops—has been good and the Prime Minister deserves a bouquet.

The Central Bank says that last year our gross national product was 4 per cent and this year it has gone up to 8.3 per cent. Even here, everybody quotes the gross national product and various other figures that the Central Bank gives to justify their own case when they are in the Government, but the moment they get into the Opposition they say all these figures are false.

G. N. P., I believe, means the monetary value of total goods and services produced in a country in a year. Of course, it includes production that will go to replace expenditure on capital goods spent during that year. There are defects in the G. N. P. I could point out that the services of a housewife are not reflected in the gross national product; she produces food, clothing, preserves, and so on.—[Interruption].

Then, Sir, there are also difficulties in this way. Suppose a Government decides to combat illicit immigration to meet the rapid increase of *kallathonis* coming into this country. It increases its task force in order to prevent this illicit flow, and in doing so it appoints more officers to the service of the Government. In doing so the G. N. P. increases. Then again, if you say that the G. N. P. is not a correct yardstick, take the production figures for paddy and subsidiary foodstuffs. I say we have had increased production.

Now, there was criticism that there has been no increase in food production and in domestic agriculture on the one side and on the other, as the hon. Member for Devinuwara (Mr. de Mel) said, that even if there was an increase, it has not gone to the peasants. I happen to represent an electorate which is one hundred per cent engaged in farming, and in which 99 per cent of the holdings are less than ten acres of paddy. My experience has been that the benefit has gone to the farmer, and I will show you presently that it is so.

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

[අඹදුල් මජීඩ් මයා.]

The production of paddy last year was almost 64.6 million bushels, whereas the target set for the year, in the Agricultural Development Proposals, 1966-70, was 61 million bushels. However, I personally doubt whether we would achieve the target of 71 million bushels set for this year because the north-east monsoon rains have failed ; the Amparai District has not had the benefit of the monsoon showers. The Senanayake Samudra, the biggest tank in Ceylon, even after the little rains we have had, was one-third below spill level. After the failure of the monsoon we have had a complete drought, and Amparai is one of the biggest paddy producing areas. But these are things beyond the control of any Government.

I believe, there was an argument trotted out that if there had been an increase in rice production or in paddy production, it would not have been necessary to import so much of flour. Questions are very intelligently asked not about the quantity of flour imported but about the amount of money involved. The Hon. Prime Minister in his contribution to the Budget Debate last year put it this way: Look at it from the point of view of the total imported cereal consumption. And I believe he proved that consumption of total imported cereal, which includes both rice and flour, had progressively gone down.

I would like to repeat the figures because the same arguments have been trotted out this year too. In 1965, the total imported consumption figure was 912,523 tons of cereals, whereas in 1963 the total imported consumption figure was 844,980 tons. In 1967 it was 785,000 tons and in 1968 it was, I believe, somewhere in the region of 697,000 tons.

So that if you take the consumption figures of both imported rice and flour, you will find that they have gone down. Now look at it from another point of view. It was suggested that the benefit of increased prosperity due to the food production drive had not gone to the farmer. As

I said earlier, in the Amparai District and in the whole of the Gal Oya Valley, the average acreage that each person holds is not more than four acres. This is inclusive of the colonization schemes as well. Eighty-five per cent of the old paddy lands in the Patti-palai Aru scheme, comprise extents of less than five acres. I believe, that gives you the picture for the whole country ; in any part of the Island, 90 per cent of the paddy lands are in the hands of smallholders.

Now, this Government last year, both in Yala and Maha, gave cultivators Rs. 73 million as credit in the course of the food drive, and up to 30th April 1969, 87.3 per cent of that money was recovered. I therefore ask you : If the farmers had not utilized that money, if they had not produced the paddy or subsidiary foodstuffs, how could you account for their being able to repay 87.3 per cent of their loans ? Never in the history of this country has recovery of these loans been so good. One might say that a certain factor was responsible for this : the forfeiture of the rice ration books of those who failed to repay their loans even where there had been no crop failure. But the percentage of recovery due to that factor was not even 10 per cent. So, there has been voluntary repayment to a very high degree—as much as 75 per cent. As to how the peasants were able to repay their loans should be clear to any doubting Thomas. There are legitimate grounds on which this Government might be criticized, but I should like to tell my hon. Friends in the Opposition : if you go on harping on the food production drive, you will do more damage to yourself than good.

There is an interesting side effect of the cut in the rice ration. I do not know whether the Government knew of it, but it is a side effect which is beneficial to this country. Before the cut in the rice ration was imposed there was a big racket in the Guaranteed Price Scheme. As all hon. Members who represent peasant electorates like mine would have known, when the rice ration was two measures a week there was no free

market for paddy. The guaranteed price for paddy was Rs. 12 a bushel, and the Guranteed Price Scheme was the only outlet for the paddy produced by the peasants, or even the big landowners. The farmers, especially the small farmer and the L.D.O. allottee, experienced much difficulty in selling their paddy. There was heavy pressure on the multi-purpose co-operative stores societies which are agents for the G.P.S. in the matter of the purchase of paddy. Our experience has been that these mudalalis controlled the M. P. C. Ss. Ordinarily, farmers had to go after the president or the secretary in order to sell their paddy. Then after a few weeks, when they could not sell to the M. P. C. Ss., in frustration and despair they were forced to sell the paddy they had to the blackmarket mudalalis at Rs. 7 to Rs. 8 per bushel. It was the mudalali who got fattened.

At that time the credit given by the Government to the farmers was not enough to carry on their cultivation work. So, people borrowed money from these mudalalis and thus they were forced to sell their produce to the very same mudalalis at Rs. 7 or Rs. 8 per bushel. With the connivance of the managers of the multi-purpose co-operative societies and their management this paddy is later sold at the guaranteed price by the mudalalis. They made all the money.

The moment the rice ration was reduced to one measure, in Amparai, the managers of the multi-purpose co-operative societies went to the fields and competed with the businessman in buying paddy. The farmers were thus able to sell their produce in the field itself. There was no question of transport charges being incurred by the producers in selling their paddy.

If you take the Island as a whole the money that would have been made by these mudalalis when two measures were given on the ration might come to a fantastic amount. At that time the millers never milled rice, especially in areas where there

was a surplus. The miller brought the rice from the merchant and handed it over to the commissioner stating that he has a mill. This was a three-cornered racket between the mudalalis, the managers of the multi-purpose co-operative societies and the millers. By reducing the rice ration to a measure that racket had been eliminated.

Now there are various factors which have contributed to the increase in paddy production. The most important factor as far as I am concerned is that the Head of the Government took it upon his shoulders, dedicated himself to the task, and through the Ministry of Planning went to the grass root level to see that the agricultural programme was implemented. I think all credit is due to him for that. Then the crash programme of improving irrigation facilities also contributed to the success of the food production. Under the previous Government the policy of the Minister in charge—it is the same Minister who is in charge of this work now—was not to cut free channels. This hindered the production work. Then the other thing that hindered it was the way that land was allotted under the L. D. O.

The last Government no doubt created the People's Bank, the cultivation committees and so on, but this is the first time that all those institutions were galvanized and utilized to the hilt and the farmers were given all the necessary assistance to increase the food production.

Unfortunately, the implementation of the crash programme by the Irrigation Department under the major irrigation schemes has not been done in the way it ought to have been done. I am sure hon. Members will agree that Amparai is almost second in importance in the matter of paddy production in this country. There are still twenty-six channels—the plans and the necessary preliminary work for these have been completed—to be constructed in Sammanturai. For the last three and a half years I have been agitating to get this work done.

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

[අඛණ්ඩ මණ්ඩලය.]

Then with regard to jungle clearing for sugar cultivation in the right bank, they obliterated the original channel that was feeding 500 acres of purana paddy land in Irakkamam. I have been fighting with the R.V.D.B. to set that right. As a result of what happened there were repeated crop failures and the crop insurance section of the Agrarian Services Department has been paying through its nose. A sum of Rs. 150,000 has been paid out during the last four years, whereas setting right the channel would have cost only about Rs. 30,000.

The R. V. D. B. has become a millstone round the neck in regard to food production in the Amparai district. I will have more to say in regard to this at the Committee Stage.

There is another matter I wish to mention in regard to irrigation. The Government Agent, Amparai, himself addressed the Additional Permanent Secretary to the Ministry of Land, Irrigation and Power, regarding the necessity for a crash programme and repairs to existing irrigation works and the carrying out of new works in Pauamapattu where about 9,000 acres of paddy field could be double cropped and where almost immediately a 30 per cent increase in paddy production could be brought about.

Experience has shown that in respect of special projects, where the inputs have been correct and where the advice given by the cultivation officers has been correct and given in time, there has been an increase of 30 per cent in paddy production. Such projects do not cost much unlike in big colonization schemes where millions have to be expended.

I do hope that the Government will take cognizance of these remarks and see that these matters are remedied immediately.

I should like to refer to another omission on the part of the R. V. D. B. Because the former G. O. D. B. did not take proper steps when they developed the right bank and the

left bank, about 3,000 acres of existing paddy land on the right bank and about 2,500 acres of existing paddy land on the left bank went under water and out of cultivation.

The District Agricultural Committee, the hon. Member for Nintavur (Mr. Mustapha) and I immediately pressed for the provision of proper drainage facilities, and when the Hon. Prime Minister came to Amparai with the Minister of Food and the Minister of Land, Irrigation and Power he directed that priority be given to this problem, and the R. V. D. B. had an inaugural ceremony. They fixed up two pumps on the right bank and the Prime Minister opened that scheme. It worked for some time and I believe some 400 acres were drained, but all of a sudden, like a bolt from the blue, the R. V. D. B. removed the pumps. It is such actions on the part of government departments or corporations that stifle development initiated by this or any other Government. As somebody said, whatever we propose has to be executed by the administration, but what happens is that there is no execution or execution is stopped half way. I do hope that my airing these problems in this House will jolt the officials into action.

In the Amparai District there was a drought this year and crops failed in a number of areas. The peasants made a complaint that the authorities had instructed the officials that if production was 15 bushels, whether the area was 1 acre or 10 acres, it should not be considered as a crop failure and no time should be given to the farmer to repay his loan. It is an absurd set up. I took this matter up with the G. A. Amparai, and he said he was going to raise it up to 30 bushels.

Now, the Government gives cultivators loans for the cultivation of extents of one to ten acres. According to this system, if a cultivator cultivates ten acres of paddy land and gets at the harvest only 30 bushels, the authorities say, "We are sorry,

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

we cannot give you time to repay". Knowing the cost of production per acre, not only in regard to cultivation but also in regard to harvesting and threshing, it is my humble submission that this system is unrealistic. I am sorry the Hon. Minister of Food and the Hon. Minister of Land are both not here. The Hon. Minister of State is here; I would kindly request him to take note of what I am saying, and cause instructions to be issued to the authorities at Amparai to fix a very realistic level of production to find out whether the crop has failed or whether the cultivator should be given time to repay.

I should like to say a few words on animal husbandry because this is the first time, under the agricultural development plan that certain specific steps were taken to increase milk production, meat production and so on. Years back, when the Gal Oya Valley was under the jurisdiction of the G. O. D. B. nearly 9,000 acres of unsuitable highland, that is, land not suitable for the cultivation of paddy and subsidiary food crops, were set apart both in the left bank—about 3,500 acres round about Warakapitiya area—and in the right bank in the Akkaraipattu South area, to be developed as pasture land to help animal husbandry.

Many years have passed, and the left bank area has now come under the Central Government and the right bank, I believe, is still under the R. V. D. B. In spite of repeated efforts of the M.Ps, and the passing of a number of resolutions at D. A. C. meetings, nothing has been done. Now the Milk Board has come in there in a big way, and it has opened up collecting centres at Amparai, Kanchikudicha-arua and Pottuvil. The cattle population there is vast. In Panamapattu, it is around 1,000 head; in Akkaraipattu D. R. O's Division, about 15,000; and in Karavahupattu and Sammanturaipattu, more than 30,000. Before the advent of the Gal-Oya Development Board and before the colonization of that area, there

was enough land for the cattle to graze freely. The picture has now changed. Most of the land has come under the plough.

I request the Government to implement their plan very early if they really want to collect more milk and produce more meat.

Before I conclude, I wish to offer a bouquet to the Hon. Minister of Local Government. I am sorry he is not here at the moment. The Hon. Premadasa took charge of this portfolio only a short time ago; and within that period, we are very happy to see, he has set about things in such a way that an M. P. now need not go after anybody in the departments under his charge. We do not need even to write letters. He came to the Amparai District recently and met all the M.Ps in the area, irrespective of whether they were Government M.Ps or Opposition M.Ps, all heads of local bodies and various government departments, and the G. A., Amparai, and having thrashed out all the problems, issued necessary directions. Now things are being done there.

If one needs to see the progress that is being made, one has only to step into his office and look at the charts there. I wish other Hon. Ministers who are directly involved in the food production drive would emulate the Hon. Premadasa. Then, I am sure the results would be more spectacular. His predecessor, I am sorry to say though he is a member of the minority community, sat on whatever schemes that were there under the Ministry of Local Government as far as my electorate was concerned. My water supply scheme was crippled. The present Hon. Minister of Local Government came, and within one week things were set right. Now tenders are being called for this work. On behalf of the constituents of the Pottuvil Electorate I say "Thank you" to him.

When I spoke about agriculture I forgot to mention one thing. I hope the Government will take serious note

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

[අබ්දුල් මජීඩ් මයා.]

of this matter. I refer to the introduction of IR-8 paddy. It is my humble opinion that if we had introduced this miracle rice a couple of years earlier our average, which is now 48 per cent, would have been very much higher and our total production would have been greater. I believe efforts were made at D. A. C. level to introduce IR-8 paddy. When we made a request for it we were told that it could not be introduced in a hurry, that it might be susceptible to disease, and various other things. I am sorry that officials have bungled in the matter. After all, IR-8 did not come from a potty little private concern but from an international research institute in the Philippines, the best rice research institute in the world. I believe about 250 tons of seed paddy were imported into this country in 1968. I am told that with the yield that we got out of these 250 tons we could have easily sown 125,000 acres this year. That itself is a real breakthrough. I hope the Government will take note of this and see that a large acreage of paddy is brought under IR-8 this year so that our production will increase to an even greater extent.

I am not belittling the efforts of our research centres. They did produce hybrids of paddy such as H-4 and H-8. Those hybrids are good, but IR-8 gives a tremendous yield in the dry zone area with the irrigation facilities that are now available. I urge the Government to make concerted effort to popularize this variety of paddy in the Dry Zone.

I should like to say a few words with regard to the Ministry of Education. You will note that of the total intake of science students those from the Colombo and Jaffna districts make up almost 83 per cent. Only about 17 per cent are students who come from the other districts—not even 1 per cent from the Batticaloa or the Amparai District. I would, therefore, urge the Government to take serious notice of this unfavourable or undue distribution of facilities for science education in the various districts and to establish

junior technical colleges in districts like Kalmunai so that our children, even if they cannot enter universities for higher education, can at least get a place in the sun by becoming technically qualified.

Now, Sir, another matter that I want to mention is in regard to engineering students. I believe 250 students are admitted to the university at Peradeniya and 150 students to the university at Colombo for this course. This is utterly insufficient for a developing country like ours. I would urge the Government to consider seriously the suggestion to open a faculty of engineering in the Colombo University. This is the capital city, and it is here that the best facilities for such a faculty are available. I believe we want to start a shipping corporation. We could even have a course in marine engineering. I request the Government to take note of the position and to provide a faculty of engineering soon in the Colombo University.

අ. ආ. 3.13

ආඥා. බී. යාලෙගම මයා. (රත්නොට)
 (திரு. எஸ். பி. யாலேகம—ரத்தோட்டை)
 (Mr. S. B. Yalagama—Rattota)

ගරු කළානායකතුමනි, මේ ආණ්ඩුවේ ගරු මුදල් ඇමතිතුමා ඉදිරිපත් කර තිබෙන පස් වන සහ අවසාන අයවැය ලේඛනය පිළිබඳව කළා කරන්නට අවස්ථාව ලැබීම ගැන මා සතුටු වෙනවා. මේ ආණ්ඩුව බලයට පත් වූවාට පසු මුලින්ම ඉදිරිපත් කළ අයවැය කළාවේ සඳහන් වූ යම් යම් දේවල් මේ අයවැය කළාවටත් ඒ ආකාරයටම ඇතුළු කොට තිබෙන බව මා මුලින්ම කියන්නට සතුටුයි. 1965 අවුරුද්දේ මේ ආණ්ඩුව බලයට පත් වී මුල් වරට ඉදිරිපත් කළ ඒ අයවැය කළාවෙන් ප්‍රකාශ කළ අදහස් කීපයක් මට මේ අවස්ථාවේදී මතක් වෙනවා. රටේ ආදායම් තත්ත්වය ඉතාම භයානක තත්ත්වයක තිබෙන නිසාත්, හාණ්ඩාගාරය හිස් කර තිබෙන නිසාත්, විදේශ විනිමය නැතිකම නිසාත්, මේ ආණ්ඩුවට ඉතාම උග්‍ර බැර රුම් ප්‍රශ්න කිහිපයකට මුහුණ පාන්නට

සිද්ධ වී තිබෙනවාය කියා ඒ අයවැය කථාවෙන් ප්‍රකාශ කළා. පළමුවන අයවැය කථාවෙන් ප්‍රකාශ කළ ඒ කියමන ඒ ආකාරයටම මේ අවසාන අයවැය කථාවටත් ඇතුළු කර තිබෙනවා. සභාග රජය තිබුණු කාලයේ ඇති කළ අමාරුකම් නිසා මේ ආණ්ඩුවට භයානක තත්ත්වය කට මුහුණ පාන්නට සිද්ධ වී තිබෙනවාය යන ප්‍රකාශය මේ අයවැය කථාවෙන් තිබෙනවා. මා ඒ කොටස කියවන්නට සතුටුයි :

“When the National Government was formed in March 1965, the country was experiencing a severe economic crisis. Production in the vital sectors of the economy had slowed down as a result of scarcities of capital and intermediate goods, largely on account of the acute shortage of foreign exchange.”—[OFFICIAL REPORT, 2nd August, 1969 ; Vol. 86, c. 23.]

1965 දී මුල් වරට ඉදිරිපත් කළ අයවැය කථාවෙන් කියන්නේ මේකමයි. සමහර විට මේක අවසාන අයවැය කථාව නිසා මුල් අයවැය කථාවට ඇතුළු කළ අදහස්ම මේ අවසාන අයවැය කථාවටත් ඇතුළු කර ජනතාව ඉදිරිපිට තබා ගැලවෙන්නට පුළුවන් වේවිය කියා ගරු මුදල් ඇමති තුමා කල්පනා කරන්නට ඇති. එවැනි සැකයක් අප තුළ පහළ වෙනවා. එදා මේ ආණ්ඩුව බලයට පත් වූ අවසථාවේදී රට විශාල ආර්ථික අර්බුදයකට මුහුණ පා තිබෙන බව ගරු මුදල් ඇමතිතුමා ප්‍රකාශ කළා. නමුත් අවුරුදු හතරහමාරකට පසු දැනුත් නිදහසට කාරණයක් වශයෙන් එම ප්‍රකාශයම කිරීමෙන් කාගෙන්වත් මේ ආණ්ඩුවට සමාවක් ලැබේවිය කියා මා විශ්වාස කරන්නේ නැහැ. තමුත්තාන් සේලා ආණ්ඩුව භාර ගත්තේ ජනතාවට පොරොන්දු රාශියක් දීලයි. තමුත්තාන් සේලා එදා කළ ප්‍රකාශවල හැටියට පසුගිය ආණ්ඩුව රට දුෂ්කර තත්ත්වයකට හෙළා තිබුණා නම් රටේ ආදායම් තත්ත්වය යථා තත්ත්වයට පමුණුවා ඒ අඩුපාඩුකම් මහ හරවාගෙන රට හරි මාර්ගය කරා ගෙන යාමට තමුත්තාන් සේලාට ඕනෑ තරම් කල් තිබුණා. එය කවුරුත් පිළිගන්න කාරණයක්. තමුත්තාන් සේලාට අවුරුදු හතරහමාරක කාලයක් තිබුණා. නමුත් අදත් තමුත්තාන් සේලා 1965 වර්ෂයේදී ප්‍රකාශ කළ දේවල්ම ප්‍රකාශ කර

3337

නවා නම් ඒවා කිසිම අර්ථයක් නැති බොළඳ ප්‍රකාශ හැටියට අපට පිළිගන්නට සිද්ධ වෙනවා. කෙතරම් ආර්ථික දුෂ්කරතා තිබුණත් පසුගිය ආණ්ඩුව කොයිම අවස්ථාවකදීවත් රටේ අවශ්‍යතාවන් කඩ නොකළ බව අප දන්නවා. අදත් මහජනතාව පිළිගන්නවා, එදත් මේ විධියේ අමාරුකම් තිබුණ බව. නමුත් ඒ අමාරුකම් මධ්‍යයේ හෝ පසුගිය රජය ජනතාවගේ අත්‍යවශ්‍ය ප්‍රශ්න එකක්වත් පැහැර හැරියේ නැහැ. එය අපි කවුරුත්—ආණ්ඩු පක්ෂයත්, විරුද්ධ පක්ෂයත්, මේ රටේ මහ ජනතාවත්—පිළිගන්නට ඕනෑ කාරණයක්. සමහර විට එදත් රටේ ආර්ථික වශයෙන් බැරෑරුම් තත්ත්වයක්—ආර්ථික දුෂ්කරතාවත්, ආර්ථික ප්‍රශ්න කොතෙකුත්—තිබෙන්න ඇති. ඒ නමුත් ආණ්ඩුවක යුතුකම වන්නේ මොන විධියේ ප්‍රශ්නවලට මුහුණ දී හෝ මහජනයාගේ අත්‍යවශ්‍ය දේවල්, මහජනතාවගේ අත්‍යවශ්‍ය කාරණා හරියාකාරව ඉටු කර දීමයි. එය වගකිවයුතු ආණ්ඩුවක යුතුකමක්ය කියා මා කල්පනා කරනවා.

ගරු කථානායකතුමනි, උදාහරණයක් හැටියට අපි හාල් ප්‍රශ්නය ගනිමු. ගරු අගමැතිතුමා යම් යම් අවස්ථාවලදී ප්‍රකාශ කර තිබුණා, හාල් සේරු දෙකෙන් එකක් කපා හැරීම මහජනතාව බොහොම සතුටින් පිළිගන්නාය කියා. මේ ආණ්ඩුව කොයි ආකාරයට කිව්වත්, මා කියන්න කැමතියි, හාල් සේරුව කපා හැරීම මහ ජනතාව සතුටින් පිළිගත්තේ නැති බව. හදිසි නීතිය මුවා කරගෙන හාල් සේරුව කැපුවා. නමුත් එය මහජනතාව සතුටින් පිළිගත්තේ නැහැ. තමුත්තාන් සේලා යම්කිසි විධියකින් හදිසි නීතිය පනවන්නේ නැතිව හාල් සේරුව කැපුවා නම් කොයි විධියේ තත්ත්වයක් රටේ ඇතිවේ දැයි බලන්න තිබුණා. හාල් සේරුව කපා හැරීම මහජනතාව කොයි අත්දැමකින් වත් පිළිගත්තේ නැහැ. අගමැතිතුමා කිව්වත් මහජනතාව එය සතුටින් පිළිගන්නාය කියා මා නම් විශ්වාස කරන්නේ නැහැ. එහෙම නම් හාල් සේරුව කපන අවස්ථාවේදී හදිසි නීතියක් මේ රටේ පැනවුවේ ඇයිද කියා මා ප්‍රශ්න කරන්න කැමතියි. එයින්ම පෙනෙනවා හාල් සේරුව කපන අවස්ථාවේදී අගමැති

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

[සාලෙහම මහ.]

තුමාට යම්කිසි බියක් ඇති වුණ බව මහ ජනතාව එයට විරුද්ධ වේවිය කියා. ඒ හේතුව නිසයි, ඒ අවස්ථාවේදී හදිසි නීතිය පැනවුවේ. හදිසි නීතියට මුඛ වෙලයි හාල් සේරුව කපන්න සිදු වුණේ.

ගරු කථානායකතුමා, කවුරුත් පිළි ගන්නවා ඇති, පසුගිය ආණ්ඩු කාලයේදී මහජනතාවගේ ආහාර ප්‍රශ්න එකක්වත් අතහැරියේ නැති බව. අමාරුවෙන් හෝ ජනතාවට වුවමනා හාල් සේරු දෙක දුන්නා. තමුත්තාන්සේලා කොයි විධියට කිව්වත් සතියකට හාල් සේරුවක් ලබා ගෙන ජීවත් වෙන්න අමාරුයි. එද, හාල් සේරු දෙකක් දුන්න නිසා, යම්කිසි පවුලක 5 දෙනෙක් සිටියා නම් සතියකට ඒ පවුලට හාල් සේරු 10 ක් ලැබුණා. ඒ හාල් සේරු 10 න් කෙසේ හෝ සතිය ගෙවා ගන්න පුළුවන් තත්ත්වයක් තිබුණා. අද සිදු වෙලා තිබෙන්නේ කුමක්ද? හාල් සේරු දෙකෙන් එකක් කැපීම නිසා අනික් හාල් සේරුව සොයා ගැනීමට රුපියල් 1 ක්, 1.25 ක් පමණ විය දම් කරන්න සිදු වෙනවා. කෙනෙකුට හාල් සේරුවකින් සතියක් ජීවත් වෙන්න බැහැ. 5 දෙනෙක් සිටින පවුලකට සතියකට ලැබෙන්නේ හාල් සේරු 5 යි. ඒ හාල් සේරු 5 න් ජීවත් වෙන්න බැහැ. අද ඒ විධියේ තත්ත්වයක් ඇති වී තිබෙනවා. තමුත්තාන්සේලා රට ස්වයංපෝෂිත වී තිබෙනවාය කියා කොයි විධියට කිව්වත්, ගම්බද ජනතාව අතරට ගියවිට පෙනෙනවා, ඔවුන් ජීවත් වෙන්නේ කොයි තරම් අමාරුවෙන්ද කියා. ගම්බද ජනතාව ඉතාමත් අමාරු තත්වයකින් ජීවත් වෙන්නේ.

තමුත්තාන්සේලා 1966 දී හාල් සේරුව කපන අවස්ථාවේදී කිව්වා, 1967 වන විට හාල්වලින් රට විශාල වශයෙන් ස්වයං පෝෂිත වෙනවාය කියා. 1967 දී ගරු අග මැතිතුමා ප්‍රකාශ කළේ මොකක්ද? 1968 වන විට හාල්වලින් රට ස්වයංපෝෂිත වන බවයි. 1968 දී අගමැතිතුමා කිව්වා, 1969 වන විට මේ රට හාල්වලින් ස්වයං පෝෂිත වෙනවාය කියා. දැන් අගමැති තුමා කියනවා මේ රට හාල් වලින් සියයට 75 කින්ම ස්වයංපෝෂිත වෙලාය, 1970 අවසාන වන විට ඉතිරි 25 නුත් රට ස්වයං පෝෂිත වී අන්තිමේදී හාල්වලින් මේ රට

සියයට සියයකින්ම ස්වයංපෝෂිත වෙන වාය කියා. එහෙම නම් මා අසන්නේ මෙයයි: දැන් හාල් සේරුව කපා අවුරුදු තුනහමාරක් පමණ වුණා. භූම අවුරුද්ද කම හාල් වලින් රට ස්වයංපෝෂිත වුණා ය කියා කියනවා නම්, මධ්‍යම බැංකුවෙන් දෙන සංඛ්‍යා ලේඛන හා ප්‍රදේශවල සිටින දිසාපතිවරුන් දෙන සංඛ්‍යා ලේඛන විශ් වාස කර ගරු අගමැතිතුමා ඒ විධියට ප්‍රකාශ කරනවා නම්, මේ අවසාන කාලයේ දීවත් ඒ කපන ලද හාල් සේරුව නැවත දෙන්න බැරි ඇයිද කියා මා අසනවා. ඒ වාගේම තමුත්තාන්සේලා ආරෝග්‍යශාලා වල සිටින ලෙඩුන්ට දුන් බත් වේල කැපුවා. අද හාල්වලින් රට ස්වයංපෝෂිත නම් ඒ ලෙඩුන්ට දුන් බත් වේල නැවත දෙන්න බැරි ඇයි? මහජනතාව මුළු කීරීම සඳහා මෙවැනි ප්‍රකාශ කොතෙක් කළත් මා විශ්වාස කරන්නේ නැහැ, මහ ජනතාව අනාගතයේදී ආණ්ඩුවේ ඒ ප්‍රකාශ කෙරෙහි විශ්වාසය තබාගිය කියා.

අය වැය ලේඛනය සමාලෝචනය කිරීමේදී එතුමා කියන්න යෙදුණා, නොයෙක් විධියේ යන්ත්‍ර, ඒවායේ අමතර කොටස්, ලොරි වරුකට්ටි ආදිය නැතිකම නිසා සංවර්ධනයට විශාල පාඩුවක් වුණාය කියා. එහෙත් මේ රටේ යම් කිසි කමිණිත සංවර්ධනයක් ඇති වුණා නම් ඇති වුණේ 1960 අවුරුද්දේ බව අප විසින් මතක් කර දිය යුතුව තිබෙනවා. තමුත්තාන්සේලා කර්මාන්ත ඇති කිරීමේ මුඛාවෙන්, කමිණිත සඳහා අවශ්‍ය දේවල් ගෙන්වනවාය කියන මුඛාවෙන් තමුත්තාන්සේලාට පක්ෂපාත යම් යම් උදවියට වාහන ගෙන් වීමට ඉඩ දුන්නා. ඒ සඳහා විදේශ විනිමය ලබා දුන්නා. ඒවාගේම තමුත්තාන්සේලාට බලයට එන්න උදව් කළ උදවියට ලොරි වැසි ගෙන්වීමේ බලපත්‍රය ලබා දුන්නා. ඒ විධියේ නොයෙකුත් අයවාදේ සිදු වුණා මිසක් මොනම අන්දමක වත් කර්මාන්ත සංවර්ධනයක් සිදු වුණාය කියා මා විශ්වාස කරන්නේ නැහැ.

උදාහරණයක් වශයෙන් ගත්තොත් අද අත් යන්ත්‍ර පේෂකම් මධ්‍යස්ථානවලට සිද්ධ වී තිබෙන්නේ මොකක්ද? ගරු ස්වදේශ කටයුතු භාර ඇමතිතුමා යම් යම් අවස්ථාවලදී ප්‍රකාශ කර තිබෙනවා, මේ ආණ්ඩුවේ වර්තමාන ප්‍රතිපත්තිය නිසාම අත් යන්ත්‍ර පේෂකර්ම මධ්‍යස්ථාන

විශාල ගණනක් භයානක තත්ත්වයකට මුහුණ පා තිබෙනවාය කියා. ඒ වාගේම බීර්ලා වැනි ඉන්දියානු ධනපතින්ට මේ රටේ විශාල රෙදි කම්හල් පවත්වාගෙන යන්නට ඉඩ දීමෙන්, මේ රටේ ගම්බද ජනතාවගේ අත් යන්ත්‍ර පේෂකර්මාන්තයට ඒවාත් සමග තරඟ කරන්නට නොහැකි නිසා එම කර්මාන්තයට විශාල තර්ජනයක් ඇති වී තිබෙනවා. බීර්ලා වැනි උදවියට අයිති කර්මාන්තශාලා නිසාත්, විදුලි බල පේෂකර්ම මධ්‍යස්ථාන පිහිටුවීම නිසාත් ඉතාමත් අමාරුවෙන් රෙද්දක් වියා ජීවත් වුණ අයට මහා ප්‍රපාතයකට වැටෙන්නට සිදු වී තිබෙනවා. පේෂකර්ම මධ්‍යස්ථාන දහස් ගණනක් ගම්බද ප්‍රදේශවල තිබෙනවා. අද මොකක් ද සිද්ධ වී තිබෙන්නේ? ඒ මධ්‍යස්ථාන වලට ඕනෑ කරන නූල් නැහැ. පෞද්ගලික පේෂකර්ම මධ්‍යස්ථානවලට නම් ඕනෑ තරම් නූල් තිබෙනවා. එහෙත් ගම්බද සුළු පේෂකර්ම මධ්‍යස්ථානවලට නූල් ලබා ගැනීමට පිළිවෙලක් නැහැ.

ඒ වාගේම කථානායකතුමනි, තමුත් නාත්සේට මතක ඇති, පසු ගිය ආණ්ඩු කාලයේදී ගම්බද පේෂකර්ම මධ්‍යස්ථාන වල නිපදවූ සරෝම් තුවා සාරි වැනි රෙදි ආණ්ඩුව මගින් මිලට ගත් බව. එදා ආණ්ඩුව විසින්, පිටරටින් බඩු ගෙන්වන වෙළෙන්දන්ට බල කර සිටියා, අත් යන්ත්‍ර පේෂකර්ම මධ්‍යස්ථානවල නිපදවන සරෝම් තුවා ආදි රෙදි සියයට ප්‍රමාණයක් ඔවුන් විසින් ගත යුතු බව. ඒ අනුව ඒ ගම්බද උදවියට පුළුවන් වුණා, තමන්ගේ නිෂ්පාදනවලට යම් කිසි ආදායමක් ලබා ගන්න. එහෙත් අද තත්ත්වය මොකක්ද? අත් යන්ත්‍ර පේෂකම් මධ්‍යස්ථානවල නිපදවන රෙදි ආණ්ඩුවට ගන්නේ නැහැ. දැන් ඔවුන්ට සිදු වී තිබෙන්නේ තමන්ගේ නිෂ්පාදන ඒ ගම්වල සිටින අයටම විකිණීමටයි. එහෙත් අද තත්ත්වය මොකක්ද? බලවේග පේෂකම් මධ්‍යස්ථාන යක නිපදවන රෙද්දකත්, අත් යන්ත්‍ර පේෂකම් මධ්‍යස්ථානයක නිපදවන රෙද්දකත් මිල අතර විශාල වෙනසක් තිබෙන බව අපට පෙනී යනවා. බලවේග පේෂකම් මධ්‍යස්ථානවල රෙදි නිෂ්පාදනය ඉතා ශීඝ්‍රයෙන් සිදුවන අතර අත් යන්ත්‍ර පේෂකම්

මධ්‍යස්ථානවල නිෂ්පාදනය ඉතා හෙමිනුයි කෙරෙන්නේ. ඒ නිසා අත් යන්ත්‍ර පේෂකම් මධ්‍යස්ථානවල නිපදවන රෙදිපිළිවල මිල සාමාන්‍යයෙන් වැඩියි. කවුරුත් කැමති ලාභයට ලැබෙන සරම, සාරිය හෝ තුවාය ගැනීමටයි. එයින් සිදුවී තිබෙන්නේ අද ගම්බද අත් යන්ත්‍ර පේෂකම් මධ්‍යස්ථාන වලට තමන්ගේ රෙදිපිළි අලෙවි කර ගැනීමට මාර්ගයක් නැතිවීමයි. ගෘහකර්මාන්ත දෙපාර්තමේන්තුව එක් පේෂකම් මධ්‍යස්ථානයකට 25 දෙනා බැගින් බදවා ගන්නවා. එහෙත් මම හිතන්නේ නැහැ අද ගම්බද එකම පේෂකම් මධ්‍යස්ථානයකවත් 25 දෙනෙකු සිටිනවාය කියා. මොකද? මාස 2 ක් විතර වැඩ කර බොහෝ දෙනෙකු එය අතහැර යනවා. නිෂ්පාදන අලෙවි කර ගැනීමට බැරි නිසා ගම්බද අත් යන්ත්‍ර පේෂකම් මධ්‍යස්ථානවල සේවය කරන අයට සෑහෙන ආදායමක් ලබා ගන්නට බැරි වීම මෙයට ප්‍රධාන හේතුවයි. ඒ වගේම ඒවාට අවශ්‍ය නූල් විකවත් කලට වේලාවට ලැබෙන්නේ නැහැ. මේ පහසුකම් නැති නිසා ගම්බදව තිබෙන පේෂකම් මධ්‍යස්ථානය අද වැසී යන තත්ත්වයට පත් වී තිබෙනවා. මේ රජය බලයට පත් වීමෙන් පසුව ගම්බද පේෂකම් තත්ත්වයට කර තිබෙන උදව්ව ඒකයි. මේ රජය බලයට පත්වීමෙන් පසු මේ රටේ විශාල කර්මාන්තශාලා හිමියන්ට මිස සුළු කාර්මිකයන්ට කිසිම සහනයක් ලැබී නැති බව මේ අත් යන්ත්‍ර පේෂකම් මධ්‍යස්ථානවලට ලබා තිබෙන කලදසාවෙන්ම පෙනී යනවා.

අද ලංකාවේ විශාල වශයෙන් කම්ස නිෂ්පාදනය කරනවා. කම්ස සකස් කිරීමට පාවිච්චි කරන වටිනා රෙදි මෙරටට ගෙන්වීමේදී යාරයක් රු. 1.50 කට, රු. 2 කට වැඩි වෙන්නේ නැහැ. එහෙත් නිෂ්පාදනය කළ හොඳ කම්සයක් රු. 20 කට, 25 කට අඩුවෙන් මිලදී ගන්නට පුළුවන් කමක් නැහැ. මා කලින් සදහන් කලාක් මෙන් මේ රජය සුළු කාර්මිකයන්ට පහර වදින්නට ඉඩ හැර තිබෙන අතර ෂර්ට් නිෂ්පාදකයින් වැනි විශාල කර්මාන්ත හිමියන්ට පුළුවන් තරම් හම්බ කර ගන්ට උදව් දී තිබෙන බව මතක් කරන්නේ කනගාටුවෙනුයි. රු. 20 ක්, 25 ක් තොදි අද හොඳ කම්සයක් මිල දී ගන්ට බැහැ. අද රටේ තත්ත්වය ඒකයි.

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

[සාලෙගම මස.]

ගරු කථානායකතුමනි, එදා 1965 එක්සත් ජාතික පක්ෂය මේ රටේ ගමක් ගානේ බෙදාගෙන ගිය මැතිවරණ ප්‍රකාශනවල කියා තිබෙනවා, මේ රටේ රැකී රක්ෂා සුලභ කරනවාය කියා. තමුන් නාන්සේලාගේ මැතිවරණ ප්‍රකාශනයේ 7 වෙනි පොරොන්දුව මෙන් න :

“ සෑම සියලු රටවැසියෙකුටම රක්ෂාවක් තිබිය යුතුය. එය පාලකයින් විසින් පැහැර නොහැරිය යුතු වගකීමකි. රජයේ අදුරදරීය තීරණ හා මෝඩකම් නිසා රක්ෂාව නැති වූ දස දහස් ගණනට අමතරව ලියාපදිංචි වී සිටින රැකීරක්ෂා නැති අයගේ සංඛ්‍යාව 500,000 කට වැඩිය. රැකීරක්ෂා සුලභ වන අන්දමට රටේ තත්ත්වය දියුණු කරන ලෙස පාලකයින්ට බලකිරීමට මේ රක්ෂා නැති පිහිතයින්ට අයිතියක් තිබේ. රක්ෂා සුලභ කළ හැක්කේ ජාතික ධනය සිසු ලෙස වැඩි දියුණු කිරීමෙන් පමණකි. මේ තත්ත්වය ඇති කිරීමට අපි පොරොන්දු වෙමු.”

1965 මැතිවරණ අවස්ථාවේදී තමුන් නාන්සේලා ගෙයක් පාසා ගෙන ගොස් බෙදා හරින ලද මැතිවරණ පොරොන්දු 21 න් එක පොරොන්දුවක් තමයි, ඒ. ඒ අනුවම 1965 පළමුවෙනි අයවැය කථාවේදී ගරු මුදල් ඇමතිතුමා ප්‍රකාශ කළා, පුළුවන් තරම් මේ රටේ රැකී රක්ෂා සුලභ කරනවාය කියා. පුළුවන් තරම් දුරට රැකීරක්ෂා සුලභ කරනවා යයි ගරු මුදල් ඇමතිතුමා ප්‍රකාශ කර තිබෙනවා. මේ ආණ්ඩුව අවුරුදු පතා ජ්‍යෙෂ්ඨ විභාග ප්‍රතිඵල නිකුත් කර නවා. ඊයේ පෙරේදාත් එක විභාගයක ප්‍රතිඵල නිකුත් කළා. අලුතෙන් විභාගය ඉල්ලුම් කරන්නවුන්ගෙන් රුපියල් 30 බැගින් කොල්ලකා ගන්නවා. මේ අතර ජ්‍යෙෂ්ඨ විභාගය සමත් වන්නන් අවුරුදු පතා රැකීරක්ෂා නැති ගොඩට එකතු වෙනවා. මේ ආණ්ඩුවේ පාලනයට දැන් අවුරුදු හතරහමාරක් සම්පූර්ණයි. ජ්‍යෙෂ්ඨ සමතුන්ගේ ප්‍රශ්නය විසඳන්නට මේ කාලය තුළ මේ ආණ්ඩුවට කිසිම වැඩ පිළිවෙලක් සකස් කරන්නට පුළුවන් වුණේ නැහැ. මේ ආණ්ඩුව බලයට පත් වුණායින් පසු, අවුරුද්දෙන් අවුරුද්ද රැකීරක්ෂා නැත්තවුන්ගේ සංඛ්‍යාව අඩු වුණා මිස වැඩි වුණේ නැහැ. මේ අතර විශ්ව විද්‍යාල හතරකින් උපාධිධාරීන් අවුරුදුපතා පිට වෙනවා. අද රක්ෂා නැති විශ්ව විද්‍යාල උපාධිධාරීන් 15,000 ක් පමණ සිටිනවා. මේ අයට රක්ෂා සපයන්නට සැලැස්මක් සකස් කර තිබෙනවාද ?

රැකීරක්ෂා කාර්යාලවල තිබෙන සංඛ්‍යා ලේඛනවලින් පමණක් රැකීරක්ෂා නැත්ත වුන්ගේ සංඛ්‍යාව මනින්නට බැහැ. රැකී රක්ෂා කාර්යාලවල ලියාපදිංචි නොවූ විශාල පිරිසක් රක්ෂා නැත්තවුන්ගේ ගොඩේ සිටිනවා. ඇති තතු ගැන පරීක්ෂා කළහොත් ජ්‍යෙෂ්ඨ සමතුන් පමණක් නොව, උපාධිධාරයන්ද පමණක් නොව, අවශේෂ විශාල පිරිසක්ද රක්ෂා නැතිව සිටින බව පෙනී යාවි. ඒ වාගේම රක්ෂා නැත්තවුන්ගේ සංඛ්‍යාව අවුරුදුපතා සිසු යෙන් වැඩි වෙනවා. ඒ අයට රක්ෂා සපයන්නට සැලැස්මක් සකස් කර නැහැ. රක්ෂා සපයන බවට 1965 දී පොරොන්දු නම් දුන්නා. ඒ අනුව වැඩ සිදු වී නැහැ. හැබැයි, ආණ්ඩු පක්ෂයේ උදවියට ගැති කම් කළ පිරිසකට නම් රක්ෂා දී තිබෙන බව ඇත්තයි. මධ්‍යම බැංකුවේ සංඛ්‍යා ලේඛන අනුව මේ ආණ්ඩුව ලංගම වැනි ආයතනවල සැලකිය යුතු පිරිසකට රක්ෂා දී තිබෙනවා. ඇත්තෙන්ම ලංගම අද කඩා කප්පල්කාරී තත්ත්වයකට පත් වී තිබෙන්නේ වැරදි විධියට එහි රක්ෂා දී තිබෙන නිසයි. මධ්‍යම බැංකුවේ සංඛ්‍යා ලේඛන අනුව එක බස් රථයකට සේවකයන් 17 දෙනකු බැගින් සිටින බව පෙනෙනවා. ඉතින් දවසකට බස් රථයකින් ලැබෙන ආදායම ඒ 17 දෙනාට පඩි දෙන්නටවත් නොසෑ හෙනවා විය හැකියි. ඒ අයට පඩි දෙන්නට පිටින්ද මුදල් සොයා ගන්නට සිදු වන අවස්ථා තිබෙන්නට පුළුවනි. 1965 ට පෙර මේ රටේ ජාතික ආදායම තර කීරීමට විශාල ආධාරයක් කළ ලංගමට අද සිදු වී තිබෙන්නේ ඕකයි. දේශපාලන බල පෑම් උඩ සුදුසුකම් නැති පුද්ගලයන්ට ලංගමයේ රක්ෂා සපයා තිබෙනවා. ඒ මිස මේ රටේ රක්ෂා ප්‍රශ්නය විසඳීම සඳහා නියම සැලැස්මක් සකස් කර නැහැ. ඒ නිසයි, රැකීරක්ෂා රහිත ප්‍රශ්නය මෙතරම් උග්‍ර වී තිබෙන්නේ.

සනාථ ආයතනයේ රැකීරක්ෂා සුලභ කරන බව මෙම ගරු සභාවේදී අසන ලද ප්‍රශ්නයකට පිළිතුරු වශයෙන් කියා තිබෙනවා. 1965 දී සමුපකාර තොග වෙළඳ ආයතනයේ සිටි සේවකයන්ගේ ගණන 6,353 යි. 1969 මාර්තු මස 31 වැනි දින එහි සිටි සේවකයන්ගේ ගණන 5,214 යි. එන කොට මේ කාලය තුළ සේවකයන් 1,145ක් අඩු වෙලා. රැකීරක්ෂා සුලභ කරනවා

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

වෙනුවට දේශපාලන බලපෑම් නිසා, පලිගැනීමේ ක්‍රියා නිසා සමුපකාර තොග වෙළඳ ආයතනයේ සේවකයන් රාශියක් සේවයෙන් පහ කරනු ලැබ සිටිනවා. මේ අන්දමට රැකිරීම් ප්‍රශ්නය විසඳනවා වෙනුවට පසුගිය රජය කාලයේදී සේවයේ සිටි සමුපකාර තොග වෙළඳ ආයතනයේ සේවකයන් දහස් ගණනක් සේවයෙන් පහ කොට තිබෙනවා. ඒ වාගේම රැකිරීම් ප්‍රශ්නය විසඳනවාය කියමින් තමුන් නාන්සේලා කළේ මොකක්ද? ගුරුවරුන් ඉන්නන් වාගේ තැන්තැන්වලට මාරු කර ගැරියා පමණක් නොවෙයි, බොහෝ සංඛ්‍යාවක් සේවයෙන් ඉවත් කළා. ගරු කථා නායකතුමනි, මේ අන්දමට ක්‍රියා කළා මිස රැකිරීම් ප්‍රශ්නය විසඳීමට, රක්ෂාවන් සුලභ කිරීමට, පියවරක් ගත්තේ නැහැ.

ගරු කථානායකතුමනි, ජීවන වියදම පහත හෙළිමට පියවර ගන්නවායයි මේ රජය ප්‍රකාශ කළා. මැතිවරණ ප්‍රකාශන මගින් මහජනතාවට 1965 දීත් පොරොන්දු වුණා, ජීවන වියදම පහත හෙළිමට ක්‍රියා කරන බව. තමුන් නාන්සේලා එදා, 1965 දී ගෙයක් ගෙයක් ගානේ, ගමක් ගමක් ගානේ ගොස් මහජනතාවට දුන් පොරොන්දුවලින් එකක් තමයි ජීවන වියදම අඩු කිරීමට පියවර ගන්නවායයි කීම. මම තමුන් නාන්සේලාගේ මැතිවරණ ප්‍රකාශනයෙන් ම එය උපුටා දක්වන්නම්. 15 වන පොරොන්දුව මෙන්න මෙහෙමයි :

“15. ඔබේ ආහාරය සහ රෙදිපිළි සඳහා අද තරම් ගිනිගණන් මින් පෙර කවදාවත් ගෙවා නැත. දහඩිය මහන්සියෙන් ඔබ උපයන ධනය මොහොතකින් අලු වෙයි. ඔබේ රුපියලේ වටිනාකම දැන් අඩු වී ඇත.”

රුපියලේ වටිනාකම අඩු වී ඇතැයි එදා පැවසුවත් මා ගරු මුදල් ඇමතිතුමාගෙන් අහනවා, රුපියලේ අගය අඩු කළේ අපේ ආණ්ඩුවද නැති නම් මේ ආණ්ඩුවද කියා. පසුගිය රජය, අපේ ආණ්ඩුව, රුපියලේ අගය ශතයකින්වත් අඩු කළේ නැහැ. මුදල් ඇමතිවරුන් කොයි අන්දමින් මාරු වුණත් ඒ පියවර ගත්තේ නැහැ. තමුන් මේ ආණ්ඩුව බලයට පත් වුණොට පස්සේ රුපියලේ අගය ශත 20 කින් අඩු කළා.

දැන් රුපියලේ වටිනාකම ශත 80 යි. එපමණක් නොවෙයි. තවදුරටත් එහි මෙසේ කියා තිබෙනවා :

“.....ඔබ ගරිහමිඛ කරන මුදලින් මිට වඩා සැපවත් ජීවිතයක් ගත කිරීමට ඔබට අයිතියක් තිබේ.

එක්සත් ජාතික පක්ෂය බලයට පත් කළහොත් මාර්ග දෙකකින් අපි ඔබ ජීවන බරින් නිදහස් කරන්නෙමු.

1. ක්ෂණික සහන ලබා දෙන කෙටි කාලීන වැඩ පිළිවෙළක් හා,
2. ස්ඵීර සහනය සලසන දීර්ඝ කාලීන වැඩ පිළිවෙළක් අනුව අගභිගකමින් තොර, ලාබෙට කැම, බිම ආදම් පැදුම් සුලභ සෞභාග්‍යමත් සමාජයක් එක්සත් ජාතික පක්ෂය ඔබට පොරොන්දු වෙයි.”

සෞභාග්‍යමත් සමාජයක් ඇති කරන බවට පොරොන්දුවක් දී තිබෙනවා. ජීවන වියදම පහත හෙළිම ගැන කථා කරන තමුන් නාන්සේලා ආහාරය ගැන රෙදිපිළි ගැන සඳහන් කර තිබෙනවා. ආහාර ප්‍රශ්නය විසඳා තිබීම කොයි හැටි වුණත් ජනතාවට බෙදා දුන් හාල් සේරු දෙකින් එකක් කපා දුම්මා. එපමණක් නොවෙයි, මහජනතාවට ඉතාමත්ම අවශ්‍ය පාරිභෝගික ද්‍රව්‍ය අවුන්ස ගණන් බෙදා දුන් යුගයක් ගැන අප අසා නැහැ. දැන් උදා වී තිබෙන්නේ කලං මංවාඩිවලින් බෙදා දෙන යුගයක්. රෙදිපිළි සුලභ කරනවායයි ප්‍රකාශ කර තිබෙනවා. තමුන් අප දන්නවා කඩයකට ගියාම රෙදිපිළි සඳහා කොයි තරම් මුදලක් ගෙවන්නට සිදු වෙනවාද කියා. පසුගිය සිංහල අවුරුදු කාලයේදී කුපන්වලට සාමාන්‍යයෙන් බෙදා දෙන රෙදි වර්ග, පොප්ලින් ආදී රෙදි වර්ග, වෙළෙඳන් දන් විසින් සඟවා තබාගෙන මහජනතාව කොයිතරම් කරදරයකට පත් කළාද? කුපන්වලට දෙන රෙදි පවා මහජනතාවට ලබාගන්න බැරි වුණා. අද තත්ත්වයන් එදා වාගේමයි.

ගරු කථානායකතුමනි, සෞභාග්‍යමත් ලංකාවක් ඇති කරනවායයි කියනවා. ඒ වාගේම කෙටි කාලීන වැඩ පිළිවෙළක් ඇති කරනවායයි කියනවා. එසේ වුණත් එබඳු වැඩ පිළිවෙළක් සකස් කර ඇති බවක් අපට පෙනී යන්නේ නැහැ. එම නිසා මේ රජය කොයි අන්දමින් බලයට පත් වුණත්, රැකිරීම් ප්‍රශ්නය විසඳීමට

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

[සාලලගම මයා.]

හෝ ආහාර ප්‍රශ්නය විසදීමට හෝ ජීවන තත්ත්වය පහත හෙළීමට හෝ අධ්‍යාපන ප්‍රශ්නය විසදීමට හෝ මහජනතාවට බල පාන අනිකුත් ප්‍රශ්න විසදීමට හෝ ක්‍රම වත් සැලැස්මක් පසුගිය අවුරුදු හතර හමාරක කාලය තුළදී අනුගමනය නොකළ නිසා අද මේ රට අත්ත ප්‍රපාතයකට වැටී ඇති බව සදහන් කරන්න ඕනෑ. අද තරම් මහජනතාව නැති බැරිකම්වලින්, අගහිඟ කම්වලින්, අමාරුකම්වලින් පෙළෙන යුගයක් මීට පෙර කවදාවත් මේ රටේ ඇති නොවූ බව කියන්නට ඕනෑ. පසුගිය කාල වල මේ ගරු මුදල් ඇමතිතුමා විසින් ඉදිරි පත් කරන ලද අය වැය ලේඛනවලින් සිදු වූ ආකාරයටම මේ අය වැය ලේඛන යෙනුත් මහජනතාව සම්පූර්ණයෙන්ම අමාරුවට පත් වන බවත්, මෙය මහජන තාවගේ බලාපොරොත්තු සුන් කරන පුහු අය වැය ලේඛනයක් බවත් ප්‍රකාශ කරමින් මගේ වචන ස්වල්පය අවසාන කරනවා.

අ. භා. 3.45

ලක්ෂ්මන් ද සිල්වා මයා.

(කීරු. லக்ஷ்மன் டி. சில்வா)

(Mr. Lakshman de Silva)

ගරු කළානායකතුමනි, ජාතික රජයේ පස් වැනි අය වැය ලේඛනය පිළිබඳ විවාදයට සහභාගි වීමට අවස්ථාව ලැබීම ගැන මා සතුටු වෙනවා. විරුද්ධ පාර්ශ්වයේ මන්ත්‍රීවරුන් නොයෙක් සංඛ්‍යා ලේඛන ඉදිරිපත් කරමින් කළා කළත් මා කරුණු දෙක තුනක් ප්‍රකාශ කරන්නට අදහස් කරනවා.

මේ රජයේ පස් වැනි රාජ්‍යසන කළාවත්, පස් වැනි අය වැය ලේඛනයත් ඉදිරිපත් කළ පසු අනුරාධපුරය, මැදවව්විය, මිහින්තලේ, බණ්ඩාරගම, රත්ගම ආදී ප්‍රදේශ වල රැස්වීම් රාශියකට මා සහභාගි වී තිබෙනවා. මේ පස් වැනි අය වැය ලේඛනය ඉදිරිපත් කළ පසු තුන් හවුල් කාරයන් දහස් ගණනින් එක්සත් ජාතික පක්ෂයට එන බව මා ප්‍රකාශ කරන්නට සතුටුයි.

ද සොයිසා සිරිවර්ධන මයා.

(කීරු. டி. சொய்சா சிறிவர்தன)

(Mr. de Zoysa Siriwardena)

කොහේද ?

ලක්ෂ්මන් ද සිල්වා මයා.

(கீரு. லக்ஷ்மன் டி. சில்வா)

(Mr. Lakshman de Silva)

ගරු මන්ත්‍රීතුමා හොඳට අහගෙන ඉන්න, මා කියන කළාව. මම හොඳට කියන්නම්. අනුරාධපුරය, මැදවව්විය, මිහින්තලේ, බණ්ඩාරගම, රත්ගම ආදී නොයෙක් ප්‍රදේශවල තුන් හවුල් කාරයන් දහස් ගණනින් අද පිරිසුදු එක්සත් ජාතික පක්ෂයට ඇවිත් සිටිනවා. ගරු කළානායකතුමනි, මිනුවන්ගොඩ ගරු මන්ත්‍රීතුමා අහන නිසා අපට උත්තර දෙන්නට සිදු වී තිබෙනවා. අප විකක් කල්පනා කළාම අපට පෙනෙනවා, එක්සත් ජාතික පක්ෂයේ රජය පුදුමා කාර රජයක් බව. එදා අප සිටි රජයේ මුදල් ඇමතිවරුන් පස් දෙනෙක් සිටියා. එහෙත් අය වැය ලේඛන ඉදිරිපත් කරන්නට වාසනාව ලැබුනේ එයින් තුන් දෙනකුට පමණයි. එක්තරා මුදල් ඇමති වරයකු—දොම්පේ ගරු මන්ත්‍රීතුමා (ඒෆ්. ආර්. ඩයස් බණ්ඩාරනායක මයා.)—1962 දී බලහත්කාරයෙන් හාල් සේරු බාගයක් කැපීමේ යෝජනාවක් ඉදිරිපත් කළ අවස්ථාවේදී බලපිටියෙන් ඊට විරුද්ධව පාර්ලිමේන්තුවේදී හඬයෙන් කළා කිරීම නිසා ඇමති කෝචි එකත් ගලවා එතුමාට යන්නට සිදු වුණා. එතුමා මේ අවස්ථාවේ දී මේ ගරු සභාවේ නැති වීම ගැන මා කණගාටු වෙනවා. මේ රජයෙන් අය වැය ලේඛන 5ක් ඉදිරිපත් කර තිබෙනවා. මේ රජය සාධාරණ ලෙස මේ රට පාලනය කරන නිසා එක්සත් ජාතික පක්ෂයේ එකම මන්ත්‍රීවරයකුවත් විරුද්ධ පාර්ශ්වයට නොගිය බව මේ අවස්ථාවේදී මා ඉතා ආඩම්බරයෙන් ප්‍රකාශ කරනවා. එදා සිරිමා වෝ රත්වත්තෝ මැතිනියගේ ප්‍රධානත්වයෙන් තිබූ ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂ රජයේ මුදල් ඇමතිවරුන් අය වැය ලේඛන ඉදිරිපත් කළ සෑම අවස්ථාවකදීම ඒ අය වැය ලේඛනවලට විරුද්ධත්වය පළ කරමින් ආණ්ඩු පක්ෂයේ මන්ත්‍රීවරුන් විරුද්ධ පක්ෂයට ගිය බව මිනුවන්ගොඩ ගරු මන්ත්‍රීතුමාට අමතක වී දැන් එතුමා නත් දෙඩවීම ගැන මා කණගාටුව ප්‍රකාශ කරනවා. තමන්ගේ ඉතිහාසය උන්නැහෙලාට අමතක වී තිබෙනවා. එදා බලහත්

කාරයෙන් හාල් සේරු බාගය කැපීමේ යෝජනාව අය වූයේ ලේඛනයට ඉදිරිපත් කළ අවස්ථාවේදී අප එයට විරුද්ධව ඡන්දය දෙන බව මේ ගරු සභාවේදී කෙළින්ම අවංකව ප්‍රකාශ කළා. පස්සෙන් පිහියෙන් අනිත්වය කියායි, අපට වෝදනා කරන්නේ. ඒ වෝදනාවලට උත්තර දෙන්නට වේලාවක් නැති වීම ගැන මා කණගාටු වෙනවා. එදා අප හාල් සේරු බාගය කැපීමට විරුද්ධත්වය ප්‍රකාශ කළ අවස්ථාවේදී ඒ ගරු මන්ත්‍රීතුමා තණ කොල කපන්නටවත් ඇමතිකමක් ගන්නේ නැත කියා දිවුරා මේ පාර්ලි මේන්තුවෙන් ගියා. එතුමාගේ ඒ ප්‍රකාශය හැන්සාඩ් වාර්තාගත වෙලා තියෙනවා. ඒ අය මෙතැන කලා කරන්නේ එක කටකින් බවත්, මහජනතාවට කලා කරන්නේ තවත් එකකින් බවත් අමතක වීම ගැන මා කණගාටු වෙනවා. එවැනි අයවූයේ ලේඛන ඉදිරිපත් කළ ඒ රජයේ දුර්වල කම් නිසා නේද මන්ත්‍රීවරුන් රාශියකටම විරුද්ධ පක්ෂයට යන්නට සිදු වුණේ කියන එක තමුන් නාත්සේලාට හොඳ හැටි අවබෝධ වෙනවා ඇති. ඒ රජය ඉදිරිපත් කළ අයවූයේ ලේඛන එන්න එන්නම මහජනතාව අප්‍රිය කරන අයවූයේ ලේඛන නිසා වූ තමයි එදා සිටි අවංක මන්ත්‍රීවරු කෙලින්ම විරුද්ධත්වය ප්‍රකාශ කර විරුද්ධ පාර්ශ්වයට ගියේ. අන්තිමේදී ඒකාධිපති රදලවාදී ආණ්ඩුවක් මේ රටේ පිහිටුවා ත්‍රිවිධ හමුදාව මගින් මේ රට පාලනය කිරීමට සිටීමාවෝ රත්වත්තේ මැතිනියට වුවමනා වූ නිසා මගේ වම් පැත්තේ සිටින ගරු මන්ත්‍රීතුමාත් මාත් වැනි මන්ත්‍රීවරුන් රාශියක් කලාකරගෙන ඒ රජයට විරුද්ධව ඡන්දය දී ඒ රජය පරාජය කළ බව මේ අවස්ථාවේදී විරුද්ධ පාර්ශ්වයේ ගරු මන්ත්‍රීවරුන්ට අමතක වී තිබෙනවා.

ගරු කලානායකතුමනි, මට මේ කරුණු කියන්නට සිදු වුණේ මගේ ඔළුව ඒ ප්‍රශ්නය ඔස්සේ දිවවූ නිසයි. ඒ නිසයි මා ඒ ගැන කලා කරන්නට කල්පනා කළේ. ඒ ප්‍රශ්නය මතු කළ නිසා ඔය තත්ත්වය මතක් කර දීම මගේ යුතු කමක්. එදා ඒ රජය ඡන්දයෙන් පැරදුණු අවස්ථාවේ ඒ අය කළේ මොකක්ද?

ගෝල්ෆේස්ස් පිටියට ගොස් ආචාර්ය කොල්වින් ආර්. ද සිල්වාගේත් ආචාර්ය එන්. එම්. පෙරේරාගේත් පුස්තක නීති තර්ක ඉදිරිපත් කර දවස් 18 ක් තිස්සේ පාර්ලි මේන්තුව විසුරුවා නොහැර ඒකාධිපති ආණ්ඩුවක් ගෙනයන්නට සූදානම් වූ අවස්ථාවේ අද රටේ නායක අපේ වර්තමාන අගමැතිතුමා ඉදිරිපත් වී ගරු අග්‍රාණ්ඩුකාරතුමාට කරුණු ඉදිරිපත් කිරීමේ ප්‍රතිඵලයක් වශයෙන් පාර්ලි මේන්තුව විසුරුවා හැර මහ මැතිවරණයක් පැවැත්වීමට මැතිනියට සිදු වුණා.

1960 අප්‍රේල් මාසයේදී මාත් ඡන්දය දී එක්සත් ජාතික පක්ෂයේ ආණ්ඩුවක් පරාජය වුණා. ඒ අවස්ථාවේ එවකට අග මැතිව සිටි ගරු ඩබ්ලිව් සේනානායක මැතිතුමා කළේ කුමක්ද? කෙලින්ම රජ ගෙදරට ගොස් අග්‍රාණ්ඩුකාරතුමාට කීවා වහාම පාර්ලිමේන්තුව විසුරුවා හැර මැතිවරණයක් පවත්වන්නාය කියා. ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය අකුරටම ආරක්ෂා කරන නියම සිංහල දරුවන් නැත්නම් නියම සිංහල විරයන් කළේ අන්ත එහෙමයි. පාලනයක් කරන්නට ඕනෑ කරන්නෙත් අන්ත එහෙමයි. එසේ නැතිව එදා බල පෑවේ ඔය පුස්තක නීතිය ඉගෙන ගත් ඡන්ද නඩුවලදී ඇපැල් උසාවියේදී පරාජයෙන් පරාජයට පත් වූ ආචාර්ය කොල්වින් ආර්. ද සිල්වාගේ නීතිය නොවෙයි. ඒ පිළිබඳ එදා අවංකව මහජනතාවට කරුණු ඉදිරිපත් කළාට පසුව මහජනතාව සාධාරණ අන්දමට කල්පනා කර ගරු ඩබ්ලිව් සේනානායක අග මැතිතුමාට පාලන බලය ලබා දුන්නා.

ගරු කලානායකතුමනි, මට මේ කරුණු සී. පී. ද සිල්වා පස්සට පිහියෙන් ඇත්තාය කියා. බලපිටියේ අය අනිතොත් අනිත්තේ පස්සට නොවෙයි ඉස්සරහටයි. ඉස්සරහට ඇත හැමෝටම පොදුවේ පාවිච්චි කිරීමට මාර්ගයක් පාදා තිබෙනවා. ඒ මාර්ගය නම් කවුරුත් කියන සමාජවාදී මාර්ගයයි. සී. පී. ද සිල්වාගේ ඒ පිහි පාරිත් ඇති වූ සමාජවාදී මාර්ගයේ තමයි අද තමුන් නාත්සේලා ගමන් කරන්නේ. මා ඒ ගැන කියන්නේ එපමණයි. තමුන් නාත්සේලා මගේ කට ඇවිස්සූ නිසාත්

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

[ලක්ෂ්මන් ද සිල්වා මහ.]

එයට පිළිතුරු නොදී සිටීම මදිකමක් නිසාත් ඒ ගැන මතක් කළ බව කියන්නට ඕනෑ.

මේ රජයේ වෙළඳ ඇමතිතුමාට මා ස්තූතිවන්ත වෙනවා. පසුගිය රජය පැවැති කාලයේ කුරුඳු වගාව තැත්නම් කුරුඳු කර්මාන්තය ගැන නොයෙකුත් කරුණු මා ඉදිරිපත් කළා. එහෙත් ඒ කිසිවකින් කුරුඳු වගාවට හෝ කර්මාන්තයට කිසිම සේවයක් ඇති වුණේ නැහැ. මා මේ ගරු සභාවට මෙවර එන්නටත් කලින් ඒ ගැන වර්තමාන වෙළඳ ඇමති ගරු හිසු ප්‍රනාන්දු මැතිතුමාට කරුණු ඉදිරිපත් කළා. මා ඉදිරිපත් කළ ඒ කරුණු එතුමා පිළිගෙන කුරුඳු වගාවට සියයට පනහේ ආධාර ක්‍රමයට පෝර දීමට මේ රජය නියම කර තිබෙනවා. මා මේ සම්බන්ධව එතුමාට කරුණු ඉදිරිපත් කළේ මා නිකමෙකු වශයෙන් සිටියදීයි. එහෙත් ඒවා පිළිගෙන සියයට පනහේ ආධාර ක්‍රමයට පෝර දීමට නියම කර තිබීම ගැන මගේ අවංක ස්තූතිය ගරු වෙළඳ ඇමතිතුමාට මා පිරිනමනවා.

රුහුණේ පැහිරි වගාවට බලාපොරොත්තු සහිත තත්ත්වයක් මේ රජයෙන් ලැබී තිබෙනවා. ගරු වෙළෙඳ ඇමතිතුමාගේ ප්‍රතිපත්තිය නිසා දැන් අපේ පැහිරි තෙල්වලට සැහෙන මිලක් ලැබෙනවා. විරුද්ධ පාර්ශ්වයේ ඇතැමුන් කියන්නේ මේ ආණ්ඩුවෙන් කිසිම දෙයක් කර නැහැ කියලයි. එහෙත් රුහුණේ පැහිරි වගාවටත්, කුරුඳු වගාවටත් ආධාර දීම ගැන මේ ආණ්ඩුවට අපේ සන්තෝෂය ප්‍රකාශ කරන්නට කැමතියි. කුරුඳු වගාව දැන් තරමක් දුරට දුර්වලව පවතින නමුත් පසුගිය කාලයේදී ඊට ලබා තිබුණු පහත් තත්ත්වය ගැන කල්පනා කර මේ ආණ්ඩුව ඒ සම්බන්ධයෙන් කළ දේ ගැන අප සන්තෝෂ වෙනවා. ඊට පෙර බොහොම අඩු මිලකටයි අපට කුරුඳු විකුණන්නට සිදු වුණේ. රබර් අක්කරයක් නැවත වගා කිරීමට රුපියල් එක්දහස් පන්සියයක් පමණ රජයෙන් දෙනවා. කුරුඳු වගාව සඳහාත්—කාණු දැමීමට, ආරක්ෂා කර ගැනීම සඳහා ගල්වැටි දැමීමට—අක්කරයකට රු. 500ක් දෙන්නට පුළුවන් නම් හොඳයි. එවැනි ආධාරයක්

රජයෙන් ලැබෙනොත් ප්‍රයෝජනවත් වෙනවා. ඒ වාගේම නිෂ්පාදන සියේට සියයකින් පමණ වැඩි කරන්නටත් පුළුවන්කම ඇති වෙනවා. එතකොට විදේශ විනිමයන් වැඩි වැඩියෙන් අපේ ජාතික ආණ්ඩුවට ලබා ගන්නට පුළුවන් වන බව මතක් කරන්නට කැමතියි.

අද මුළු ලංකාවේම කුරුඳු වගා කර ඇති බිම් ප්‍රමාණය අක්කර තිස් දහකට වඩා නැතැයි මා කල්පනා කරනවා. කුරුඳු රාත්තලකින් සියේට 20ක බද්දක් ආණ්ඩුව අය කරනවා. ඒ නිසා කුරුඳු වගා කරන උදවියට අක්කරයකට රු. 500ක් දුන්නොත් පහසුවෙන් කුරුඳු වගා කරන්නට පුළුවන් වෙනවා. වරක් කුරුඳු වගා කළාම ඒ වගාව අවුරුදු සියයක් පමණ තබා ගන්නට පුළුවනි. රබර් වාගේ අවුරුදු දහයෙන්, පහළොවෙන්, විස්සෙන්, තිහෙන් නැවත වගා කරන්නට සිදු වන්නේ නැහැ. අවුරුදු පනා තැත්නම් අවුරුද්දකට දෙවරක් කුරුඳු කැපුවත් ඒවා කපන්ට කපන්ට නැවත නැවතත් අලුත් වන නිසා නැවත වගා කරන්නට වුවමනා වන්නේ නැහැ. ඒ නිසා අක්කරයකට රු. 500ක් ලැබුණොත් බොහොම හොඳට වගා කරන්නට පුළුවන්කමක් ලැබෙන බව කියන්නට ඕනෑ.

මේ ආණ්ඩුව ලංකාවේ නොයෙක් පළාත්වල ධීවර වරායවල් ඇති කර තිබෙනවා. බේරුවල, බලපිටිය, වැලිගම, තංගල්ල සහ මිරිස්ස වැනි තැන්වල ඇති කර තිබෙන ධීවර වරායවල සාර්ථක අන්දමින් කටයුතු කෙරෙන බව මා මේ අවස්ථාවේ මතක් කරන්නට කැමතියි. දෙයක් පටන් ගත් හැටියේම එසින් සියේට සියයක් සාර්ථක ප්‍රතිඵල ලබා ගන්නට බලාපොරොත්තු විය යුතු නැහැ. සුළු සුළු අඩුපාඩුකම් තිබෙනවා වෙන්නට පුළුවනි. එය කවුරුත් පිළිගන්නවා ඇති. මේ අවස්ථාවේ ධීවර කටයුතු භාර ගරු ඇමතිතුමා මෙහි සිටියා නම් මා වඩාත් සන්තෝෂ වෙනවා. ධීවර බෝවිටු දෙන ආකාරය ගැන මා කනගාටු වෙනවා. ගරු ඇමතිතුමා සිටියා නම් එතුමා ඉදිරියේ ඒ ගැන සඳහන් කරන්නට තිබුණා. ධීවර

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

අධ්‍යක්ෂවරයාගේ ඒකාධිපති භාවය නිසා සිදු වන තත්ත්වය කනගාටුදායකයි. ඔලිවර්ෆ් පර්නාන්ඩු නම් බිවර අධ්‍යක්ෂවරයා ඒකාධිපතිවරයකු හැටියට සිටීමට බොහෝ දින කලක් තේ. මගේ ප්‍රජාපුරුද්දෙන් මට කියන්නට පුළුවනි බොහෝ දින අසාධාරණ අත්දැමට කෙරෙන බව. දහ දහසකට වැඩි බිවර කාර්මිකයන් පිරිසක් සිටින ප්‍රදේශයක් නියෝජනය කරන මන්ත්‍රීවරයකු හැටියට බිවර කාර්මාන්තයෙන් ජීවත් වන ඒ සා විශාල පිරිසකට අසාධාරණයක් වීම ගැන මා ඉතාමත් කනගාටු වෙමිනවා. දුකසේ ජීවත් වන බිවර කාර්මිකයන් දහදහසක් පමණ ඉන්න ප්‍රදේශයකට බොහෝ දින තුනක් පමණයි ලැබී තිබෙන්නේ. ඒ බොහෝ දින තුනක් තිබෙන්නේ නියම බිවර කාර්මිකයන්ට නොවන බව කනගාටුවෙන් කියන්නට මිනිසුන් ලකුණු ක්‍රමයක් තිබෙනවාලු. ලකුණු දෙන්නෝ කවුරුදැයි මා දන්නේ නැහැ. පරීක්ෂකවරුන්ට රු. 500 ක් 1,000ක් ලැබුණම අවශ්‍ය තරම් ලකුණු ලැබෙනවාලු. එය කණගාටුදායකයි. බිවර කාර්මාන්තය ගැන වැඩි විස්තරයක් ඉදිරිපත් කරන්නට මා බලාපොරොත්තු වන්නේ නැහැ. විශේෂයෙන් ඉහත සඳහන් කළ අක්‍රමිකතාවන් නැති කළොත් මේ රටේ බිවර කාර්මාන්තය බොහොම ඉක්මනින් දියුණු කරන්නට පුළුවනිකම ලැබෙන බව මතක් කරන්නට කැමැතියි. අපේ රට වටාම මහ මුහුද තිබෙනවා. මහ පොළොවේ වගා කරන්නා වාගේම සංවර්ධනාත්මක නියම සැලැස්මක් ඇති කළොත් මහ මුහුදේ තිබෙන වස්තුවෙන් නියම ප්‍රයෝජන ලබාගෙන අපේ ආහාර ප්‍රශ්නය තරමක් දුරට හෝ නිරාකරණය කර ගැනීමට පුළුවනිකම ලැබෙනවා. එසේම බිවර කාර්මාන්තයට නව පණක් දුන්නොත් එමගින් රැකිරිකි ප්‍රශ්නය විසඳා ගන්නට ආධාරයක් ලැබෙනවා.

මේ රටේ අභාවයට යමින් තිබුණු කාර්මාන්තයක්, කොහු කාර්මාන්තය. එහෙත් වර්තමාන වාණිජ හා වෙළඳ ඇමතිතුමා ඒ තනතුර හාර ගත්තට පසුව එම කාර්මාන්තයට නව පණක් දීම ගැන අප එතුමාට ස්තූතිවන්න වෙනවා. එම කාර්මාන්තය වඩ වඩාත් දියුණු කිරීම සඳහා බිවර අධ්‍යක්ෂතුමාගේ ඒකාධිපති වැඩ

ලති ලතියේ අවශ්‍ය පියවර ගනිමින් එය තව තවත් දියුණු කරන ලෙසත්, මා එතුමාගෙන් ඉල්ලා සිටිනවා.

දුම්රිය මාර්ග යම් යම් ස්ථානවලදී මහා මාර්ගය හරහාත් දිවෙනවා. එහෙත් එවැනි සමහර ස්ථානවල නිසි පරිදි ආරක්ෂක ගේට්ටු යොදා නැහැ. එම නිසා ලොරි, බස්, කාර් යනාදිය දුම්රිය හා ගැටීම හේතුකොටගෙන ජීවිත හානි පවා සිදු වෙනවා. බලපිටියේ කයිකාවල එසේ දුම්රියක් හා ලොරියක් හැපීම නිසා දෙන්නෙක් මැරුණා. එය ඉතා කණගාටුදායක සිද්ධියක්. එවැනි ස්ථානවල ආරක්ෂිත ගේට්ටු සවි කරනවා නම් එවැනි ජීවිත හානි හා වෙනත් අලාභ හානි නැති කරන්නට පුළුවනිකම ලැබෙන බවත් මතක් කරන්නට කැමැතියි.

කථානායකතුමා

(சபாநாயகர் அவர்கள்)
(Mr. Speaker)

Order, please! the Sitting is suspended till 4.30 p.m. On resumption the Hon. Deputy Speaker will take the Chair.

රැස්වීම ඊට අනුකූලව නාවකාලිකව අත්සිටුවන ලදීත්, අ. සා. 4.30 ට නියෝජ්‍ය කථානායකතුමාගේ [එම්. සිවසිතම්පරම් මයා.] සභාපතිත්වයෙන් නැවත පවත්වන ලදී.

இதன்படி அமர்வு பி. ப. 4.30 மணிவரை இடைநிறுத்தப்பட்டு மீண்டும் ஆரம்பமாயிற்று. உப சபாநாயகர் அவர்கள் [திரு. எம். சிவசிதம்பரம்] தலைமை தாங்கினார்கள்.

Sitting accordingly suspended till 4.30 p.m. and then resumed, MR. DEPUTY SPEAKER [MR. M. SIVASITHAMPARAM] in the Chair.

ලක්ෂ්මන් ද සිල්වා මයා.

(திரு. லக்ஷ்மன் டி சில்வா)
(Mr. Lakshman de Silva)

නියෝජ්‍ය කථානායකතුමනි, තේ පානය සඳහා විසිරී යන්නට කලින් බිවර කාර්මාන්තය ගැනත් මා සඳහන් කළා. රට වට කොට ඇති මහ මුහුදින් මාළු අල්ලාගෙන, ඒ මාළු ටින් කර පිටරට පවා යැවීමට ජාතික රජය සමත් වීම ගැන මා බෙහෙවින් සන්තෝෂ වෙමිනවා. ඒ සම්බන්ධයෙන් කාර්මාන්ත හා බිවර ඇමතිතුමාට අපේ ස්තූතිය හිමි වෙනවා. එහෙත් බිවර අධ්‍යක්ෂතුමාගේ ඒකාධිපති වැඩ

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

[මක්ෂමන් ද සිල්වා මයා.]

පිළිවෙළ ගැන නම් මා තුළ ඇත්තේ බල වත් විරෝධයක්. එතුමාගේ ඒ ඒකාධිපති ස්වරූපය නැති කිරීම සඳහා වහාම කටයුතු කරන ලෙසත් ගරු ඇමතිතුමාගෙන් ඉතා ඕනෑකමින් මා ඉල්ලා සිටිනවා.

රජයේ වැඩ, තැපැල් හා විදුලි සංදේශ ඇමතිතුමා මේ අවස්ථාවේදී මෙම ගරු සභාව තුළ නොමැති වීම ගැන කණගාටු වන අතර, එතුමාගේ පාර්ලිමේන්තු ලේකම්තුමාවත් මෙහි සිටීම ගැන මා සන්තෝෂ වෙනවා. ටෙලිෆෝන් ක්‍රමයේ සංවර්ධනය සඳහා කටයුතු කරගෙන යන බව අයවැය කථාවෙන් කියවුණා. ටෙලිෆෝන් ගැන කථා කරන අවස්ථාවේදී මට එක් දෙයක් මතක් වෙනවා. මන්ත්‍රීවරුන් වාගේම පළාත් පාලන ආයතනවල සභා පතිවරුන් විශාල සේවයක් කරන පුද්ගලයන් පිරිසක්. ඔවුන්ට තම රාජකාරි කටයුතු සඳහා ටෙලිෆෝන් ලබා ගන්නට වුව මනා වුණාම, දැනට තිබෙන ප්‍රතිපත්තිය අනුව නම් ඒ සඳහා කලින් මුදල් බදින්නට ඕනෑ. මෙම ටෙලිෆෝන් සේවාව ඉතාම සුරක්ෂිත ආකාරයෙන් පවත්වා ගෙන යන බව අයවැය කථාවේදීද සඳහන්ව තිබුණු හෙයින් මා එක ඉල්ලීමක් කරන්නට කැමතියි. ලංකාවේ තිබෙන සෑම පළාත් පාලන ආයතනයකටම මේ මන්ත්‍රීවරුන් ටෙලිෆෝන් පහසුව භුක්ති විදින පිළිවෙළට ටෙලිෆෝන් පහසුව භුක්ති විදින්නට ඉඩ සලසා දෙන්නට ඕනෑ. සෑම පළාත් පාලන ආයතනයක සභාපතිවරයකුටම මේ මන්ත්‍රීවරුන්ට මෙන්ම එම වරප්‍රසාදය භුක්ති විදින්නට ජාතික රජයෙන් අවස්ථාව ලබා දෙනු ඇතැයි මා විශ්වාස කරනවා. ඉතා ගෞරවයෙන් සහ ආදරයෙන් මා එම ඉල්ලීම කරනවා.

කොළොන්නාවේ ගරු මන්ත්‍රීතුමාගේ (ඉලංගරත්න මයා.) කතාව පිළිබඳවත් වචනයක් දෙකක් මතක් කරන්නට ඕනෑ. එතුමාගේ කතාවෙහි සඳහන් කළා තංගරාජා නමැති ද්‍රවිඩ මහතකු ගැන. උන්නාහේ ජනසතු සේවා ඇමතිතුමාගේ මිත්‍රයකු බව එතුමා කීව්වා. මා කණගාටු වෙන් මතක් කරන්නට ඕනෑ, යම්කිසි පුද්ගලයකු වරදක් කළාම ඒ ගැන ඔහුගේ මිත්‍රයකුට කරන්නට දෙයක් නැති බව. නොයෙකුත් අන්දමේ ඡන්දදායකයන් අපට ඡන්දය දෙනවා. ඒ උද්භීය කරන

සෑම වරදක් ගැනම මන්ත්‍රීවරුන් වශයෙන් අපට කරන්නට දෙයක් නැහැ. ඒ වාගේම සුගතදාස මැතිතුමා සමග තංගරාජා මහතාගේ යම්කිසි සම්බන්ධකමක් මිත්‍රකමක් තිබෙන්නට ඇති. තංගරාජා මහතා ලක්ෂ 16 ක් හම්බ කර ගත්තට සුගතදාස මහතාට ඒ ගැන කිසිවක් කරන්නට බැරි බව මා කියන්නට කැමතියි.

මෙම කාරණයෙහිදී මට යටගිය සිද්ධියක් මතක් වෙනවා. අපේ කොළොන්නාවේ මන්ත්‍රීවරුන්ගේ එක්තරා ඥාති සහෝදරයකු සතොසෙහි කැෂියර් මහතකු වශයෙන් වැඩ කළ බව තමුන්තාන්සේට මතක ඇති. ඒ කැෂියර් මහතාත් එක්තරා පිළිවෙළක් අනුව අයුත්තෙන් දහස් ගණන් මුදල් හම්බ කර ගෙන ගියා. එසේ කරගෙන යන විට සතොසට මෙය පෙනී ගියා. එම නිසා සී.අයි.සී. එකෙන් නිලධාරීන් පිටත් කර යවා ඒ ගැන පරීක්ෂා කරන්නට යෙදුණා. ඒ කාලයේ ඉලංගරත්න මැතිතුමා වෙළඳ ඇමති හැටියටයි ක්‍රියා කළේ. අද සිටින මිනිපේ මන්ත්‍රීතුමාත් (නවරත්න මයා.) එදා සතොසේ අධ්‍යක්ෂවරයකු වශයෙන් කටයුතු කළා. දේශප්‍රිය සේනානායක මහතායි එදා එහි සභාපති වශයෙන් සිටියේ. එම දෙදෙනා එදා සිටි අතිරේක සාමාන්‍යාධිකාරීතුමාත් සමග ඉලංගරත්න මැතිතුමාගේ නිවෙසට කැඳවුවා. කැඳවා ඒ අයට කීව්වා, “මේකට නඩු දමන්නට එපා; මේ ගැන දෙපාර්තමේන්තුවේ නීති රීති අනුව කටයුතු කරන්නට එපා” යනුවෙන්. ඒ මහතාගේ නම සී. අලුදෙනියයි. ඔහු ඉලංගරත්න මැතිතුමාගේ ඥාති සහෝදරයෙක්. ඒ ගැන විභාගයක් නැතුව ඔහු ඉල්ලා අස් වුණා. ඊට පසු කොළොන්නාවේ ගරු මන්ත්‍රීතුමා ඒ පිළිබඳව ගත් ක්‍රියා පිළිවෙළ කුමක්ද? ඔහු මහජන බැංකුවේ ඊට වඩා උසස් නිලයකට පත් කළා.

ගරු නියෝජ්‍ය කථානායකතුමනි, මෙම ගරු සභාවට එන කවුරුන් කතා කරන්නේ සුදනන් හැටියටයි. විදුරු ගෙයක ඉඳගෙන තවත් විදුරු ගෙයකට ගල් ගැසූ විට එය කඩා වැටෙන්න ගල් පහරවල් වදින බව කොළොන්නාවට බලපිටියෙන් මතක් කරන්න කැමතියි. ගරු ඇමතිවරුන්ගේ මිත්‍රයන් වැරදි කළාට ඇමතිවරුන්ට දෙයක් නැහැ. මා ඒ

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

එහෙත් කියන්නට කැමතියි, කොළොන්නාවේ ගරු මන්ත්‍රීතුමාගේ ඥාති සහෝදරයා කළාය කියන වරදටත් නියම ආකාරයට නම් එතුමාට කිසිවක් කරන්නට බැරි බව. උන්නාහේට එදා යම්කිසි ඇමතිකමක් තිබුණා. එහෙත් ඥාති සහෝදරයා හොරකම් කළාට ඔහුට කරන්නට දෙයක් නැහැ. ඥාතිකම සහෝදරකම තිබුණාට ඇමතිවරයාට කරන්න දෙයක් නැහැ. ඒ එහෙත් නමයි මෙයත්. එම නිසා කවුරුවත් වරදක් කළාම අපරාදේ මේ ජනසතු සේවා ඇමතිතුමාට දොස් පරොස් කීම ඉතාම පහත් ක්‍රියාවක් හැටියට මා පෙන්වා දෙන්නට කැමතියි.

ගරු නියෝජ්‍ය කථානායකතුමනි, රේල් පාරවල් හරහා වැටී තිබෙන පාරවල් ගැන මා මීට ප්‍රථමත් සඳහන් කර තිබෙනවා. බලපිටිය කොට්ඨාශයේ අනුන්ගල්ල, ඉදුරුව, යාලේගම සහ කයිකාවල වැනි ප්‍රදේශවල හතර පස් පොළකම එවැනි ස්ථාන තිබෙනවා. එම තැන්වලට දුම්රිය දෙපාර්තමේන්තුව ආරක්ෂක ගේට්ටු දැම ඇත්තේ නැහැ. එම ස්ථාන හමෙකකම පාහේ හදිසි අනතුරු සිදු වී තිබෙනවා. ලොරි, කාර් සහ වැන් රථ සමග දුම්රිය සට්ටනය වීම නිසා මිනිස් ජීවිත දහය පහ ළොව එම ස්ථානවලදී නැති වී තිබෙනවා. දුම්රිය දෙපාර්තමේන්තුවට මේවා ගැන දැනුම් දුන් විට ප්‍රසිද්ධ වැඩ දෙපාර්තමේන්තුවට කියන්න කීමේ ප්‍රතිපත්තිය මේ රජය විසින් වෙනස් කර තිබෙන බව ආරංචියි. එය ඇත්තක්දැයි මා තවම හරි යාකාර දන්නේ නැහැ. දුම්රිය මාර්ගය හරහා සාමාන්‍ය පාරවල් වැටී ඇති තැන්වල ගේට්ටු හෝ වර්ණ ආලෝක සංඥා හෝ ඇති කොට, අනෙක් වාහනවලට දුම්රියෙන් ආරක්ෂා වීමට කටයුතු සැලැස්විය යුතු බව මා විශේෂයෙන් මතක් කරන්න ඕනැ. එසේ නොකළොත් වටිනා ජීවිත නිකරුණේ නාස්ති වී යන බව මා පෙන්වා දෙන්න කැමතියි. විශේෂයෙන්ම බලපිටියේ ජන්දදායක කොට්ඨාශයේ ජනතාවට මේ දුෂ්කරතාවට බෙහෙවින්ම මුහුණ පාන්නට වී තිබෙන බව පෙන්වා දෙන්න ඕනැ.

පොලොන්නරුවේ ගරු මන්ත්‍රීතුමාගේ ප්‍රකාශය ඉතාම පහත් එකක් බව ප්‍රකාශ කරනවා. ඒ පැත්තේ මැති ඇමතිවරුන්

ටත් ඒ විධියේ විශ්වාස භංග යෝජනා එදා ඉදිරිපත් වුණු බව අප දන්නවා. යටියන්තොට ගරු මන්ත්‍රීතුමාගේ (ආචාර්ය එන්. එම්. පෙරේරා) ගිරිදර මෝල නිසා ඉදිරිපත් වුණු විශ්වාස භංග යෝජනාවේදී මෙම ගරු සභාවට පැමිණ අවාකව තමන්ගේ නිර්දෝෂීකම ගැන කරුණු කියන්නට එදා ඒ මන්ත්‍රීතුමාට පුළුවන්කමක් තිබුණේ නැහැ. එදා මෙම ගරු සභාවේදී යටියන්තොට ගරු මන්ත්‍රීතුමා වෙනුවෙන් කථා කෙළේ, උසාවියේ කුලියට කථා කරන අගලවත්තේ මන්ත්‍රීතුමායි. මේ විධියේ දේවල් අනන්තවත් මෙම ගරු සභාවෙහි සිදු වී තිබෙනවා. ජාතික රජයේ අධ්‍යාපන ඇමතිතුමාටත් විශ්වාස භංග යෝජනාවක් ඉදිරිපත් වුණා. එතුමා එදා කෙලින්ම මෙම සභාවට පැමිණ, නියම සිංහල වීර පුරුෂ යකු මෙන්, තමාට විරුද්ධව ඉදිරිපත් වී තිබුණු කරුණුවලට පිළිතුරු දී විශ්වාස භංග යෝජනාව සුණු විසුණු කර දැමූ බව අප කවුරුන්ද දන්නවා. තම අවංකභාවය ප්‍රකාශ කිරීමට එතුමාට පුළුවන්කම තිබුණා.

මෙනෙක් කිසිම රජයකට 5 වන අය වැය කථාවක් ඉදිරිපත් කරන්නට අවස්ථාව ලැබුණේ නැහැ. ජාතික රජයට ඒ අවස්ථාව ලැබුණා. මීට පෙර තිබුණු රජයේ මැති ඇමතිවරුන් රජය කඩා බිඳගෙන විරුද්ධ පාර්ශ්වයට ගියේ ඒ රජයේ අය වැය කථා ගැන ඒ මැති ඇමතිවරුන් තුළ විශ්වාසයක් නැති නිසායි.

දොම්පේ ගරු මන්ත්‍රීතුමා (එෆ්. ආර්. ඩයස් බණ්ඩාරනායක මයා.) ආර්. ටී. ද සිල්වා සංවර්ධනයක් ගැනත් සී. පී. ද සිල්වා සංවර්ධනයක් ගැනත් කථා කර තිබෙනවා. තණකොළ කැපීමටත් තණකොළ කැමටත් මින් පසු ඇමති ධුරයක් බාර ගන්නේ නැතැයි ගර්ජනය කර ගිය දොම්පේ ගරු මන්ත්‍රීතුමා දැන් මේ ස්ථානයේ නොසිටීම ගැන මා කණගාටු වෙනවා. ආර්. ටී. ද සිල්වලාත් සී. පී. ද සිල්වලාත් අවාකව මේ රටේ සංවර්ධනයක් කර තිබෙන බව දොම්පේ ගරු මන්ත්‍රීවරයාට මා කෙලින්ම කියන්න කැමතියි. දොම්පේ ගරු මන්ත්‍රීවරයා එදා, 1962 දී ඉදිරිපත් කළ ඒ අය වැය ලේඛනයට බලපිටියෙන් නියම උත්තර ලැබුණා. අවසානයේදී ඇමතිකමක් දමා, පාර්ලිමේන්තුවේ කෝට්

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

[ලක්ෂමන් ද සිල්වා මයා.]

එකත් දමා එතුමාට යන්තට සිද්ධ වුණා. එමනිසා ආර්. ටී. ද සිල්වලාගේ, සී. පී. ද සිල්වලාගේ සංවර්ධනය ගැන තව තවත් කපා කරන්නට ආවොත් බලපිටියෙන් නියම උත්තර ලැබෙන බව—බලපිටියේ විරෝදාර තරුණ ජනතාවගෙන් නියම උත්තර ලැබෙන බව—මා අවසාන වශයෙන් මතක් කරනවා.

ගරු නියෝජ්‍ය කපානායකතුමනි, මා දීර්ඝ වශයෙන් කපා කරන්නට අදහස් කරන්නේ නැහැ. මට කපා කරන්නට අවස්ථාව ලබාදීම ගැන බලපිටියේ ජනතාව වෙනුවෙන් මගේ අවංක ස්තුතිය පිරිනමන අතර මේ රටේ සෑම කෙනෙකුටම සෙනක්ම වේවායි ප්‍රාර්ථනා කරමින් මගේ කපාව මෙයින් අවසාන කරනවා.

අ. හා. 4.43

එච්. එම්. නවරත්න මයා. (මිනිපෙ)

(திரு. எச். எம். நவரத்ன—மினிப்பே)

(Mr. H. M. Navaratna—Minipe)

ගරු නියෝජ්‍ය කපානායකතුමනි, බලපිටියේ ගරු මන්ත්‍රීතුමාගේ කපාවට පසු මට කපා කරන්නට අවස්ථාව ලැබීම ගැන මා සතුටු වෙනවා. බලපිටියේ ගරු මන්ත්‍රීතුමා කොලොන්නාවේ ගරු මන්ත්‍රීතුමා (ටී. බී. ඉලංගරත්න මයා.) ගැන පහත් විධියට යම් යම් දේවල් ප්‍රකාශ කළා. කොලොන්නාවේ ගරු මන්ත්‍රීතුමාගේ මස්සිනා කෙනෙකු ගැන—අළුදෙනිය කෙනෙකු ගැන—මෙතැන කපා කළා. ඔහු වංචාවක් කර තිබුණා. ඒවා සතොසේ කොමිෂන් සභා වාර්තාවේ තිබෙනවා. නමුත් එවකට සිටි අතිරේක සාමාන්‍යාධිකාරීතුමා—ගුණරත්න මහත්මයා—ඉලංගරත්න මහත්මයාගේ ගෙදරට පැමිණි අවස්ථාවේදී මොකද වුණේ? මට ඔවා ගැන කියන්නට එපාය කියා එලවා ගත්තා. ඒවා සතොසේ කොමිෂන් සභා වාර්තාවේ තිබෙනවා. බලපිටියේ ගරු මන්ත්‍රීතුමා කීවේ පහත් කපාවක්. අළුදෙනිය මහත්මයා මහජන බැංකුවේ රක්ෂාවකට දැමුවාය කීව්වා. නමුත් එවැනි අළුදෙනිය කෙනෙකු මහජන බැංකුවට නොදැමූ බව මා මේ සභා ගර්භය තුළ ප්‍රකාශ කරන්නට සතුටුයි. බලපිටියේ ගරු මන්ත්‍රීතුමා අප කියන දේවලට සවන් නොදී පැන යන්නේ ඇයි?

බලපිටියේ ගරු මන්ත්‍රීතුමා දොම්පේ ගරු මන්ත්‍රීතුමා ගැනත් සදහන් කළා. දොම්පේ ගරු මන්ත්‍රීතුමා එවකට මුදල් ඇමති වශයෙන් හාල් සේරු භාගයක් කපන්නට ඉදිරිපත් වූ අවස්ථාවේදී දොම්පේ ගරු මන්ත්‍රීතුමාට විරුද්ධව බලපිටියෙන් දැක්වූ විරෝධය නිසා දොම්පේ ගරු මන්ත්‍රීතුමා පාර්ලිමේන්තුවේ නොසිට ඇමතිකම දමා තණ කොළ වටන්තට දොම්පට ගියාලු. දොම්පේ ගරු මන්ත්‍රීතුමා තණ කොළ කැපුවේ නැහැ. දොම්පෙ ගරු මන්ත්‍රීතුමා මේ රටේ කෘෂිකර්ම ව්‍යාපාරය දියුණු කිරීමට ඉමහත් සේවයක් කළ ඇමතිවරයකු බව මා බලපිටියේ ගරු මන්ත්‍රීතුමාට කියන්නට සතුටුයි.

එදා හාල් සේරු භාගයක් කපන්නට යෝජනා කළ අවස්ථාවේදී බලපිටියෙන් ඇවිත් තර්ජනය කළාලු. නමුත් අද හාල් සේරුවක් කැපූ පක්ෂයක මන්ත්‍රීවරයකු වශයෙන් එතුමා මේ සභා ගර්භයේ පෙනී සිටිනවා. ලජ්ජයි. එදා හාල් සේරු භාගයක් කපන්නට යෝජනා කළා පමණයි. දැන් එක්සත් ජාතික පක්ෂය හදිසි නීතිය යටතේ හාල් සේරුවක් කපා තිබෙනවා. බලපිටියේ ජනතාව ඔය සේරුව කැපිල්ල අනුමත කරනවාද කියා මා බලපිටියේ ගරු මන්ත්‍රීතුමාගෙන් ප්‍රශ්න කරන්නට සතුටුයි. බලපිටියේ ගරු මන්ත්‍රීතුමා ගැන මාර්ට්ට වඩා යමක් කියන්නේ නැහැ.

ගරු නියෝජ්‍ය කපානායකතුමනි, ජාතික රජයේ උත්සාහයන් සාර්ථක කර ගැනීම සදහා ගොවි කම්කරු ජනතාවගෙන් රජයේ නිලධාරීන්ගෙන් ලැබුණු සහයෝගය බෙහෙවින් ඉවහල් වූවාය කියා අය වැය කපාවේ සදහන් කර තිබෙනවා. ඇත්ත වශයෙන්ම මේ අය වැය ලේඛනයෙන් ගොවි ජනතාවට සෙනක් සැලසේවිය කියා අපත් බලාපොරොත්තු වුණා.

ගරු නියෝජ්‍ය කපානායකතුමනි, මිනිපේ ආදී ප්‍රදේශ සියයට සියයක්ම ගොවි ජනතාව ජීවත් වෙන, ගොවිතැන් දියුණු කරමින් ජීවත් වෙන ජනතාවක් පදිංචිව සිටින ප්‍රදේශයි. ඔය විධියට කියා ගෙන යන අයවැය ලේඛනයෙන් ගොවි ජනතාවට කිසිම සහනයක් ලබා දී නැති

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

බව පෙනී යනවා. මට මේ අවස්ථාවේදී එක්තරා පැරණි කතන්දරයක් මතක් වෙනවා.

එකමන් එක රටක සිටියලු, සිංහයෙක්, නරියෙක්, කොටියෙක් සහ එළුවෙක් යන යහලුවන් සතරදෙනෙක්. සිංහයා, මේ ආණ්ඩුව වගේම, වයසට ගොස් නාකි වෙලයි හිටියෙ. දඩයම් කිරීමටවත් ශක්තියක් නැහැ. දවසක් මේ සිංහයා අර සතුන් තුන් දෙනාට අඩගහල මෙන්න මේ විධියට කිව්වා: “අද ඉඳලා උඹලට නීති දෙකක් පනවනවා. මේ නීති දෙක කඩ කළොත් උඹල මරනවා. මොකක්ද මේ නීති දෙක? පළමුවැනි නීතිය මේ උතුමන්ට අපහාස නොකිරීමයි. උතුමන්ට අපහාස කිරීම පාපයක්. උඹල උතුමන්ට අපහාස කළොත් මරනවා. දෙවැනි නීතිය නම් බොරු නොකීමයි. බොරු කීමත් පාපයක්. එහෙම නම් බොරු කිව්වොත් උඹලට මරනවා.” ඊට පසු සිංහයා කොටියාට කතා කරල කිව්වා, මගේ ලඟට ඇවිත් මම ගද ද සුවදද කියා ඉවකර බලන්නය කියා. කොටියාත් ඉවකර බලා, මේ මස් කන සතකුගේ සුවදක් කොයින්ද කියා හිතලා කිව්වා ගදයි කියා. මොකද එවිට සිංහයා කළේ? උතුමන්ට අපහාස කළාය කියා කොටියාව මැරුවා. ඊළඟට අඩගැසුවා එළුවාට. එළුවා කිව්වා මගේ ගද සුවද ඉවකර බලා කියන්නය කියා. එළුවා හිතුවා කොටියා අමාරුවේ වැටුණේ ගදයි කිව්ව නිසයි, ඒ නිසා මම කියන්න මිනෑ සුවදයි කියා. එහෙම සිතා කිව්වා සුවදයි කියා. මොකක්ද වුණේ? බොරු කීමේ චෝදනාව උඩ එළුවාත් මැරුවා. තුන් වැනුව කතා කළේ නරියාටයි. නරියාටත් කිව්වා නමා ලඟට කිව්වු වී ගදද සුවදද කියා ඉවකර බලන්නය කියා. නරියාත්, කපටියෙක් නිසා, ගණන් කාරයෙක් නිසා සිංහයා වටේ තුන් වරක්ම යමින් ගද සුවද බැලුවා. අන්තිමට නරියා කිව්වා, මට හෙම්බිරිස්සාව නිසා ගද සුවද තේරෙන්නෙ නැත කියා. අන්න ඒ වගේ, මේ අයවැය ලේඛනයෙන් මට පැහැදිලිවන්නේ මේ ආණ්ඩුවටත් හෙම්බිරිස්සාව සෑදී එය තරක අතට හැරී

—එය උත්සන්න විමෙන් නිවීමෝනියා වට හැරී—අවසානයේදී මරණයට පත්වන නිසා, අනිච්චාවන සංඛාරා කියන අවස්ථාව ලඟදීම එළඹෙන බවයි.

ගරු නියෝජ්‍ය කථානායකතුමනි, රජයේ සේවකයන්ගේ පඩි වැඩි කිරීම ගැන අපි විරුද්ධ නැහැ. ගොවි ජනතාවක් සිටින ආසනයක් නියෝජනය කරන මන්ත්‍රීවරයෙක් හැටියට මා එයට විරුද්ධ නැහැ. නමුත් අද ආණ්ඩුවේ සේවකයන් සියයට සියයක්ම පිළිගෙන තිබෙනවා, ඔවුන්ගේ පඩි වැඩි කිරීමට වුවමනා නැත, කළ යුතු වන්නේ අහස උසට ඉහළ ගොස් තිබෙන ජීවන වියදම අඩු කිරීමය කියා. ඒ ජීවන වියදම් අංකය අඩු කළා නම් සැහෙන බව අද රජයේ සේවකයන් පවා පිළිගන්නවා. අද මොකක්ද සිදු වී තිබෙන්නේ? ආණ්ඩුවේ සේවකයන්ගේ පඩි වැඩි කිරීමක් කළා. මේ නිසා කිසිම සහනයක් නොලැබූ දුප්පත් ගොවි ජනතාව එදිනෙදා පාවිච්චි කරන බඩුවල මිල දවසින් දවසම ඉහළ නගිනවා. ඒ බව මේ අවස්ථාවේදී කනගාටුවෙන් මතක් කළ යුතුව තිබෙනවා.

ගොවි ජනතාවක් සිටින ආසනයක් නියෝජනය කරන මන්ත්‍රීවරයෙක් වශයෙන් මා මේ අයවැය ලේඛනයෙන් එක් දෙයක් බලාපොරොත්තු වුණා. යක්කු ගස් තහනම් වෙලාවට ගුවන් විදුලියට ඇහුම්කන් දුන්නත් ඇසෙන්නේ වගාව ගැනයි. නිතරම ගුවන් විදුලියෙන් කියන්නේ වගාව ගැනයි. මා කල්පනා කළා මේ වගාව නිසා ගොවි ජනතාවට සහනයක් සැලසීම පිණිස මේ අන්තිම අයවැය ලේඛනයෙන් රුපියල් 14ක් වන වි බුසලේ සහතික මිල රුපියල් 16 තෙක් වත් ඉහළ නග්ගාවිය කියා. එදා රුපියල් 14ට තිබුණ යුරියා පොහොර හොණ්ඩරය අද රුපියල් 23යි. ඒ මිල අඩු කරාවිය කියා මා බලාපොරොත්තු වුණා. උදලු ගැන තත්ත්වය මොකක්ද? ඊයේ පෙරේදා ඉඳල මේ ගරු සභාවේ උදලු ගැන සාකච්ඡා වෙනවා. පිටරටින් ගෙන්වන කිඹුලා උදල්ලට තමයි ගොවියා හුඟාක් කැමති. එදා ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂ ආණ්ඩු කාලයේදී කිඹුලා උදල්ලක් රුපියල් 8යි. අද මිල රුපියල් 20ක් වී තිබෙනවා.

விசரீகன பனந் கெடுமீபன, 1969-70

—தேவன வர கியவீம

**விமலா கன்னங்கர மிய. (செயலிய
அமநினே சாடீலிமேந்நு லேகமீ)**

(திரமநி விமலா கன்னங்கர—சுகாதார
அமைச்சரிந் பாராளுமன்றக் காரியதரிசி)

(Mrs. Wimala Kannangara—Parliamentary
Secretary to the Minister of Health)

එදා බලපත්‍රත් මතැ කර තිබුණ.

நவரத்ந மிய.

(திர. நவரத்ந)
(Mr. Nawaratna)

நாஹ එහෙම එකක් තිබුණේ නැහැ. ඒ
වගේම එදා ගොවියාට රුපියල් 35ක්
40ක් ඇතුළත තමන්ගේ කුඹුර වෑක්වර
යකින් හා ගැනීමට පුළුවන් කම තිබුණ.
අද රුපියල් 90ක් හෝ 100ක් ඒ සඳහා
වියදම් කරන්න සිදු වී තිබෙනවා. එදා කර
වල රාත්තලක් රු. 1.40යි. අද රුපියල්
2.50යි.

ජෝර්ජ් කොතලாவල மிய.

(திர. ஜோஜ் கொத்தலாவல)
(Mr. George Kotelawala)

රත්මලානෙන් 1.40ට දෙන්නමි.

ස්ටැන්ලි திலகரத்ந மிய. (கோட்லே)

(திர. ஸ்டான்லி திலகரத்ந—கோட்டே)
(Mr. Stanley Tillekeratne—Kotte)

ඒ කදවල වන්නෙ.

நவரத்ந மிய.

(திர. நவரத்ந)
(Mr. Nawaratna)

මව, ඒ කදවල වන්නෙ වෙන්න ඇති.
නියෝජ්‍ය කථානායකතුමනි, විවිහිස
ක්‍රමය නිසා අද වෑක්වර්වල මිල කොහො
මද? මා අද උදේ මිනිපේ ගොවි මහ
තුන් කීප දෙනකු සමග බුචුන් සමාගමට
ගොස් විමසා බැලුවා. මෙවර අය වය
ලේඛනයට ඉදිරිපත් කිරීමට කලින් රුපි
යල් 21,000ට තිබුණ වෑක්වරය අද රුපි
යල් 23,000ක් වී තිබෙනවා. ඉතින්
වෑක්වර්වලින් වැඩ කරවාගැනීමට සිටින
ගොවියා කොහොමද තමන්ගේ වැඩ වික
කරගන්නෙ. දවසින් දවසම ගොවියා
ප්‍රජාතයට ඇද දැමීම සඳහා මේ ආණ්ඩුව
වැඩ කරන බව එයින් හොඳ හැටි පෙනී
යනවා. මේ ආණ්ඩුව අණ බෙර ගහ

කිවවා, අපේ ආණ්ඩුව එදා ගොවි ණය
වලට සියයට 6 බැගින් පොලී ගත්තාය
කියා. එහෙත් අද සියයට 9යි. ඒකත් 6
මාසෙකින් ගෙව්වේ නැත්නම් සියයට
12යි. සියයට 12 හම්බ වුණේ නැත්නම්
පි. හාලටත් මේ ආණ්ඩුව කෙලින්වා.
එහෙත් කියන්නේ ගොවියා රජා කරන
වාය කියයි. ගොවියා රජා කිරීම කෙසේ
වෙතත්, අද ගොවියා මුළුමනින්ම අසරණ
තත්ත්වයට පත් වී සිටිනවා.

ජීවන වියදම අඩු කිරීම පිණිසය කියා
ලොරි ගෙන්වන්නට මේ ආණ්ඩුව ඉඩ
දුන්නා. මා අහනවා මේ ඇමතිවරුන්
ගෙන්, ලොරි ගෙන්වීම නිසා ජීවන විය
දම පහත වැටෙනවාද කියා. නැහැ. තමුන්
නාන්සේලා ලොරි ගෙන්වීමට තමුන්
නාන්සේලාගේ හෙංචයිසලාට ඉඩ දී විවි
හිස ක්‍රමයෙන් සියයට 55ක් ගත්තා. ඉස්
සර රුපියල් 35,000ට තිබුණ ලොරිය රුපි
යල් 60,000 දක්වා වැඩි වුණා. ඉතින් ඒ
ලොරි හිමියන් බඩු එහා මෙහා ගෙන
යෑමේදී ඒ බඩු හිමියන්ගෙන් අඩු මිලක්
ගන්නවාද? නැහැ. ලොරියට වැය වූ අධික
වියදම නිසා පෞද්ගලික ආහාර ද්‍රව්‍ය ආදී
නොයෙකුත් දේ එහා මෙහා ගෙනයෑමේදී
අධික ගාස්තු අය කිරීමට ඔවුන්ට සිදු
වෙනවා. එයින් වන්නේ දවසින් දවස
ජීවන වියදම තව තවත් වැඩි වීමයි.

ගොවිතැන් කරන්නේ, නියෝජ්‍ය කථා
නායකතුමනි, වි ගොවිතැන් කරන
ගොවියා පමණක් නොවෙයි. එලවලු ගොවි
තැන් කරන ගොවියාත් ගොවියෙක්.
තමුන් නාන්සේ නියෝජ්‍යය කරන
ප්‍රදේශයන් එලවලු වගාකරන ප්‍රදේශයක්
නිසා එලවලු ගොවිතැන් කරන්නා මුහුණ
පාන අමාරුකම් තමුන් නාන්සේත් දන්
නවා ඇති. අපේ විදේශ විනිමයෙන් ගත
යක්වත් පිටරටට යවා නැති අපේ පාරි
භෝගික ද්‍රව්‍යයක් තිබෙනවා නම් එය එල
වලු පමණයි. ලංකාවට වුවමනා කරන එල
වලු ලංකාවේම අපි ගොවිතැන් කර ලබා
ගන්නවා. එහෙත් මා කියන්න කන
ගාවුයි, ගොවිතැන් කරන අපේ ගොවි
ජ්‍යතාවට ඒ සඳහා සාධාරණ මහන්සිය
නොලැබෙන බව. එහි ප්‍රයෝජ්‍යය ගත්
තේ වෙළඳපොළේ මැද සිටින තැනැත්
තායි. මා නියෝජ්‍යය කරන මිනිපේ
ප්‍රදේශයේ මුළු ලංකාවටම දෙන්න තරම්

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

මුරුංගා නිබන්ධන. එහෙත් මුරුංගා මධ්‍යම මහා වෙළඳපොළට ගෙනාවිට රාත් නලකට ශත 5ක් වත් ගොවියාට ලැබෙන්නේ නැහැ. මැද සිටින මිනිහා හම්බ කර ගන්නවා. ආණ්ඩුව සමහර විට අසාවි, අප බලයේ සිටියා නම් මොකක්ද කරන්නේ කියා. ගොවියකු වශයෙන් මට නිර්භයව කියන්නට පුළුවන්, එලවලු අලෙවි කිරීමේ හා බෙදා හැරීමේ හොඳ වැඩ පිළිවෙලක් සකස් කරන්නට පුළුවන් බව. කොළඹ, මහනුවර, අනුරාධපුර, වැනි ප්‍රධාන නගරවල හිත ගබඩා පිහිටුවා අලෙවි කිරීමේ දෙපාර්තමේන්තුව මගින් එලවලු පිළිබඳව සහතික මිලක් ඇති කර එවා මිල දී ගෙන බෙදා හැරීමේ වැඩ පිළිවෙලක් සකස් කළොත් කවදාවත් එලවලු හිඟයක් ඇති නොවන අතර ගොවියාට සහතික මිලක් ලැබෙනවා පමණක් නොව පාරිභෝගිකයාට සාධාරණ මිලකට එලවලු ලබා ගන්නටත් පුළුවන් වෙනවා.

ගරු නියෝජ්‍ය කපානයකතුමනි, විරුක් ටර් මෙරටට ගෙන්වන්නට ඉඩ දී නිබන්ධනවා. උත්තර මන්ත්‍රී එන්. එම්. අප්පුහාමි මහත්මයා මගේ ආසනයට අල්ලපු මහියංගන ආසනයේත් විරුක් ටර් මධ්‍යස්ථානයක් දමා නිබන්ධනවා. එහෙත් රු. 90 ක් 100ක් විරුක් ටර්‍යකට නොගෙවා කුඩා කුඹුරු කැබැල්ලක වැඩ කරවා ගන්න දුප්පත් ගොවියෙකුට අද පුළුවන් කමක් නැහැ. මිනිසේ වැනි ගොවි ජනපද ලංකාවේ නොයෙක් ප්‍රදේශවල ඇති කර නිබන්ධනවා. ඒ ගොවි ජනපද සඳහා රජයේ විරුක් ටර් මධ්‍යස්ථාන පිහිටුවන්නට ආණ්ඩුවට යුතුකමක් තිබෙනවා. එහෙත් මේ ආණ්ඩුව ඒ සම්බන්ධයෙන් ක්‍රියා කර නැහැ. ආණ්ඩුව මගින් විරුක් ටර් මධ්‍යස්ථාන ඇති කළොත් ඒ ගොවීන්ට නියමිත සාධාරණ මිලකට මේ කටයුතු කරවා ගන්නට අවස්ථාවක් ලැබෙනවා. මම මේ කාරණය මිට ඉහත මේ ගරු සභාවේ මතක් කළ විට ගරු කෘෂිකර්ම ඇමතිතුමා කීව්වා, ආණ්ඩුව කලින් විරුක් ටර් මධ්‍යස්ථාන පවත්වාගෙන ආ නමුත් ඒවායින් පාඩු සිදු වුණු නිසා වසා දැමීම බව. එහෙම නම් මම අහනවා, දැන් දුම්රිය දෙපාර්තමේන්තුව පවත්වාගෙන යන්නේ ලාභයක් ඇති වද කියා. හැමදාම දුම්රිය සේවයෙන් පාඩුයි. එහෙම නම් පාඩු කියා දුම්රිය

දෙපාර්තමේන්තුව වසා නොදමන්නේ ඇයි? අද ලංකා ගමනාගමන මණ්ඩලය පවත්වාගෙන යන්නේ පාඩු විදගෙනයි. එහෙම නම් ඇයි ලංකා ගමනාගමන මණ්ඩලය වසා නොදමන්නේ? මේ ආණ්ඩුව ගොවියා රජ කරනවලු. ගොවියා රජ කරවීමට මහන්සි ගන්නවා නම් විරුක් ටර් මධ්‍යස්ථානවලින් සුළු පාඩුවක් සිදු වුණත් ඒ පාඩුව රජය විද දරාගත යුතුයි. ගොවියා රජ කරනවායයි මේ ආණ්ඩුව කීව්වත්, මේ ආණ්ඩුවේ වර්තමාන ප්‍රතිපත්තිය ගොවියා බල කරවීමයි.

උඩරට ආසනයක් නියෝජ්‍යය කරන මන්ත්‍රීවරයකු වශයෙන් අද සුළු තේ වතු හිමියන්ට මුහුණ පාන්නට සිදු වී තිබෙන දුෂ්කර තත්ත්වය ගැන මතක් කරන්නට ඕනැ. අද ඔවුන් ප්‍රපාතයට වැටී සිටින බව තමුත්තාත්සේ ද දන්නවා ඇති. අද අමුතේ දළ රාත් නලකට ශත පහක්, හයක්, හතක් තරමවත් ලබා ගැනීම අමාරුයි. අතීසාරයට අමුඩ ගසන්නා වගේ ආණ්ඩුව කරන්නේ සුළු තේ වතු හිමියන් බංකොලොත් භාවයට පත් විගෙන එන විට මොකක් හරි කියන එකයි. ගංවතුරක් ගැලු විට බැම්මක් දමනවා යයි කියන්නා වගේ එවැනි තත්ත්වයක් ඇති වන විටත් “අපි උඹලට යමක් කරන්නම්” යයි කියනවා. ගරු නියෝජ්‍ය කපානයකතුමනි, මේවා සෙල්ලම් කරන දේවල් නොවෙයි. මේ සුළු තේ වතු හිමියන්ගෙන් විශාල මුදලක් බදු වශයෙන් රජය ලබාගෙන තිබෙනවා.

දැන් අවුරුද්දකට පමණ පෙර සුළු තේ වතු හිමියන් ආරක්ෂා කරන්නටය කියා මම පෞද්ගලික මන්ත්‍රීන්ගේ යෝජනා යටතේ යෝජනාවක් මේ ගරු සභාවට ඉදිරිපත් කළා. ඒ අවස්ථාවේදී හේවානුවට ගරු මන්ත්‍රීතුමා (බැනියෙල් මයා.) කීව්වා, මා කපා කරන්නේ කුලියටය කියා. දැන් සුළු තේ වතු හිමියන් උන්නාහේට ඉන්නට දෙන්නේ නැහැ, රු. දවල් දෙකේ කර දර කරනවා. එදා මගේ යෝජනාව පිළිගන්නා නම්, අද සුළු තේ වතු හිමියන්ට සහනයක් සැලසෙන බවට සැකයක් නැහැ. අද තේ මිල කොයිතරම් බැස තිබුණත් ලංකාව ඇතුළේ තේ මිල බසින්තේ නැහැ. කොයිතරම් තේ මිල බැස්සත් රු. 2.50 කට තරම් අඩුවෙන් ලිප්ටන්ගේ තේ

විසර්ජනා පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

දෙවන වර කියවීම

[නවරත්න මයා.]

රාත්තලක් ලංකාව ඇතුළේ මිල දී ගන්න පුළුවන්ද කියා බණ්ඩාරගම ගරු මන්ත්‍රී තුමාගෙන් මා අහනවා. ලාංකික සුළු තේවතු හිමියන් ආරක්ෂා කිරීම සඳහා තේවලට සහතික මිලක් ඇති කළ යුතුයි කියා මා මේ ගරු සභාවේ යෝජනා කරනවා. සුළු තේ වතු හිමියන් නිෂ්පාදනය කරන අමු තේ දළ රාත්තලක් ගත 30 ගණනේ මිල දී ගැනීමට සහතික මිල යෝජනා ක්‍රමයක් ඇති කළොත්, ඒවා අඹරා වේලා ලංකාව ඇතුළත රාත්තල රු. 2.50 බැගින් විකිකත් ආණ්ඩුවට පාඩුවක් සිදු වෙන්නේ නැහැ. ඒ වගේම සුළු තේවතු හිමියන්ටත් පාඩුවක් සිදු නොවෙනවා පමණක් නොවෙයි, ඔවුන්ට ඒ මුදලින් ඔවුන්ගේ තේ වතු නඩත්තු කර ගන්නටත් පුළුවනි. එදා මගේ ඒ යෝජනාව පිළිගත්තා නම් සුළු තේ වතු හිමියන්ගේ අමු තේ දළ රාත්තලකට හැමදාම ගත 30 බැගින් ලැබෙනවා.

ගරු නියෝජ්‍ය කථානායකතුමනි, අපේ වෙළෙඳ ප්‍රතිපත්තියේ තිබෙන අසතුටුදායක තත්ත්වය නිසයි, අපේ ආර්ථික තත්ත්වය මේ තරම් තරක අඩියකට පත් වී තිබෙන්නේ. අපේ විදේශ වෙළෙඳ ප්‍රතිපත්තියට සිදු වී තිබෙන්නේ මොකක්ද? ලංකාවේ තානාපතිවරුන් ලෝකයේ නොයෙකුත් රටවල සිටිනවා. මෙම ගරු සභාව ඒ තානාපතිවරුන්ගේ පඩිනඩි සඳහා රුපියල් දහස් ගණන් අනුමත කර දෙනවා. ඉතින් ඒ තානාපතිවරුන් පිරිසට සිටගෙන කරන්නේ මොනවාද? වෙනත් තානාපති කාර්යාලවල පැවැත්වෙන සම්භාවනීය උත්සවවලට ගොස් කොක්වෙල් පාටිවලට සහභාගි වෙමින්, අඩි ගසමින් සිටීම හැර වෙනත් දෙයක් කරන්නට ඒ අයට නැද්ද? ඒ ඒ රටවල අපේ තේ ප්‍රචාරය සඳහා වැඩ පිළිවෙළවල් සකස් කරන්නට මේ තානාපතිවරුන්ට පුළුවනි. අපට අමුතුවෙන් තේ ප්‍රචාරක මණ්ඩලයක් වුවමනා කරන්නේ නැහැ. අපේ තේ ප්‍රචාරය කිරීම ගැන, ලංකාවෙන් ඒ ඒ රටවලට තේ යැවීම ගැන වැඩ පිළිවෙළවල් සකස් කරන්නට ඒ තානාපතිවරුන්ට බැරි මන්ද? එහෙත් ඒ එක තානාපතිවරයකුගෙන් එවැන්නක් කර තිබෙන බව දැන ගන්නට නැහැ.

එදා අරාබි රටවල් අපේ තේ මිලයට ගත්තා. එහෙත් කොහේදෝ යන ඊශ්‍රායලයක් බදා ගත් නිසා ඒ අරාබි රටවල් අපත් එක්ක තරඟ වුණා. ඒ නිසා අපේ තේ මිල බැස්සා. උඩරට ප්‍රදේශවල බ්‍රිතාන්‍ය කොම්පැනිවලට අයත් තේ වතු තිබෙනවා. ඒ බ්‍රිතාන්‍ය කොම්පැනි කරන්නේ මොකක්ද? මෙහේ තේ එහාට යැවීමට අප්‍රිකානු තේ වලට මිල කර “සිලෝන් ටී” නමින් විකුණනවා. මේ නිසා අපේ තේවල තත්ත්වය බහිනවා. අපේ වෙළෙඳ ප්‍රතිපත්තියේ තිබෙන වැරදි නිසායි, අපේ ආර්ථික තත්වය තරක් වී තිබෙන්නේ. මේකට පිළියම් කරන්නට ඕනෑ. ලෝකයේ හැම ගැහකම ගොස් වෙළෙඳ පොළවල් අල්ලන්නට ඕනෑ. එතකොට අපට මේක ප්‍රශ්නයක් වන්නේ නැහැ.

සිරිමා-ශාස්ත්‍රී ගිවිසුම යටතේ ලංකාවේ සිටින ඉන්දියානුවන් ඉන්දියාවට යවන විට ලංකාවේද මුදල් නොදී, ඉන්දියානු ආණ්ඩුවත් සමග සාකච්ඡා කර ලංකාවේ තේ ඉන්දියාවට යවා ඒ යන්නවුන්ට ගෙවිය යුතු මුදල් ඉන්දියාවේදී ගෙවන්නට වැඩ පිළිවෙළක් සකස් කරන්නට පුළුවනි කම තිබෙනවා.

ගරු නියෝජ්‍ය කථානායකතුමනි, කර්මාන්ත ගැනත් වචනයක් දෙකක් කියන්නට මා බලාපොරොත්තු වෙනවා. විදේශ කටයුතු පිළිබඳ අමාත්‍යාංශයේ අවසරයක් නැතිව අපේ ගරු අධ්‍යාපන ඇමති තුමාගේ දුව ඉන්දියාවට ගියා. මේ අතර තවත් ප්‍රශ්නයක් තිබෙනවා. මේ අවස්ථාවේදී ගරු කර්මාන්ත ඇමතිතුමා මෙහි නොසිටීම ගැන මා කනගාටු වෙනවා. එතුමාගේ පුතකුත් මැතකදී ඕලන්දයට ගොස් සිටිනවා. මේ අවස්ථාවේදී ගරු අගමැතිතුමා මෙහි නොසිටින නිසා එතුමා වෙනුවෙන් වෙන ඇමතිවරයකු හෝ උත්තර දෙනවා ඇතැයි මා බලාපොරොත්තු වෙනවා. කර්මාන්ත ඇමතිතුමාගේ පුතා ඕලන්දයට යවන්නට අවසර ගෙන තිබෙනවාද? කුසුමා ගුණවර්ධන මහත්මියගේ නැයකු කර්මාන්ත අමාත්‍යාංශයේ ඉන්නවා. එච්. එස්. සී. ද සිල්වා නමැති ඒ මහත්මිය ඕලන්ද තානාපති කාර්යාලයත් සමග සාකච්ඡා කරලයි, කර්මාන්ත ඇමති තුමාගේ පුතා ඕලන්දයට පිටත් කර යවා

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

නිබෙන්හේ. ගරු කර්මාන්ත ඇමතිතුමා 1966 දී ඔලන්දයට ගියා. ඒ අවස්ථාවේදී පිලිප්ස් රේඛයේ ආයතනය එතුමා උත්සව ශ්‍රීයෙන් පිළිගෙන සම්භාවනීය අමුත්තකු වශයෙන් එතුමාට සැලකුවා. දැන් මොකද වෙලා නිබෙන්හේ? අද “ඩේලි නිවිස්” පත්‍රයේ පළ වන ප්‍රවෘත්තියක් අනුව ලංකාවේ පිලිප්ස් රේඛයේ සෑදීම සඳහා ලංකාණ්ඩුව පිලිප්ස් රේඛයේ කොමිෂනරියන් සමග ගිවිසුමක් ඇති කර ගන්නට යනවාලු. ලංකාවේ වෙනත් රේඛයේ සමාගම් නැතිවාටද? දැන් ලාංකිකයෝ රේඛයේ නිෂ්පාදනය කරනවා. ඊටත් වඩා ලස්සන සිදුවීම් ගැන මම හෙළි කරන්නම්. ගරු මුදල් ඇමතිතුමා මේවා ගැන සොයා බලන්න; 1969 අප්‍රේල් 8 වනදාත් 11 වනදාත් අතරතුර සිදු වූ මෙම සිද්ධීන් ගැන සොයා බලන්න. කර්මාන්ත අධ්‍යක්ෂ මයිල්වාගනම් මහතා විසතාවට ගිහින් දිගටම ඔලන්දයට ගියා. ඔලන්දයෙන් ප්‍රංශයට ගියා. ප්‍රන්ශයේ සිට මට මතක හැටියට 11 වනදා යූ. ටී. ඒ. ප්‍රංශ ගුවන් යානයකින් ලංකාවට සැපත් වුණා, පළමුවන පංක්තියේ මගියකු හැටියට. පළමුවැනි පංක්තියේ ප්‍රවේශ පත්‍රය සඳහා මුදල් ගෙව්වේ කවුරුන්ද, කොහොමද, කියා තමුන්නාන්සේ සොයා බලනවාද? අපට ලැබී ඇති ආරංචිවල හැටියට—එම ගුවන් යානාවේ මන්ත්‍රීවරුන් තුන් දෙනෙක් සිටියා—ප්‍රවේශ පත්‍රය සඳහා ඉතුරු මුදල ගෙවා ඇත්තේ ඔලන්දයේ පිලිප් සමාගමයි. අප පිටරට ගිහින් ආපසු එන යානයේ අපේ ගරු නිවාස ඇමති තුමාත් හිටියා. එතුමාත් අපත් එකම පංක්තියේයි ගමන් කළේ. අපට එහෙම වරප්‍රසාද ලැබුණේ නැහැ. එහෙනම්, කර්මාන්ත අධ්‍යක්ෂවරයාට එබඳු වරප්‍රසාද ලැබුණේ පිලිප් සමාගමත් සමග කොත් ත්‍රාත්තුවකට අත්සන් කර පැමිණි නිසා දැයි ප්‍රශ්න කරන්න කැමතියි.

ගරු නියෝජ්‍ය කථානායකතුමනි, ගුවන් විදුලි යන්ත්‍ර නිපදවන ලාංකික සමාගම් ගණනාවක් ලංකාවේ තිබෙනවා. දැන් අපට ගුවන් විදුලි යන්ත්‍රවලින් අඩුවක් නැහැ. මාත් යුනික් ගුවන් විදුලි යන්ත්‍රයක් පාවිච්චි කරනවා. එය ඉතාමත්ම හොඳ තත්ත්වයක තිබෙනවා. එසේ තිබෙද්දී

මොකටද ගියේ? අද නිකුත් කළ “ඩේලි නිවිස්” පත්‍රයේ තිබෙනවා, ලේලන්ඩ් සමාගමත් ලංකාවත් අතර කරන විධියට එහෙ පිලිප්ස් සමාගමයි අනික් පිලිප් සමාගමයි කරන්න යනවාය කියා. ඒ සමගම පිලිප්ස් සමාගමත්, ලංකාවේ මොරිස් රෝච් සමාගමත් අතර ඇති කර ගන්නා ලද ගිවිසුම අහෝසි කර ලංකාණ්ඩුවත් සමග ඇති කර ගන්නට යනවාය කියා “උදය” පත්‍රයෙහි සඳහන් වෙනවා. එහෙම නම් විදේශ විනිමය පිටරට ඇදී යන්නේ නැද්ද පිලිප්ස් සමාගම සමග කොත්තාත්තු ඇති කර ගැනීමෙන්? කුණ්ඩන්මාල්ස් සමාගම ගුවන් විදුලි යන්ත්‍ර නිපදවීම කලා. දැන් ඒවාත් අවලංගු කර දමා තිබෙනවා. මොකක්ද මෙයට හේතුව? ආයින් අර පිලිප්ස් අධියා මෙහාට ගෙනත් දමන්නට යනවාද? මේවායේ ඇතුළු යම් යම් දේවල් තිබෙන බව පෙනෙනවා. අර වැඩ වර්ජන කාලයේදී තමුන්නාන්සේලා ගුවන් විදුලි යෙන් ඇහැව්වා වාගේ අපත් අද අහනවා, මොකද හොරේ, කියා.

ගරු නියෝජ්‍ය කථානායකතුමනි, අපේ අධ්‍යාපන ප්‍රතිපත්තිය ගැනත් සලකා බලමු. ඊයේ පළ වූ “උදය” පත්‍රයේ තිබෙනවා “සාගරිකාට පමණක් හරි නැහැ” කියා. මේක තමුන්නාන්සේලාගේ පත්‍රයක්. මා දන්න හැටියට එන්. එම්. අප්පුහාමි මහතාටත් මෙහි අයිතියක් තිබෙනවා. (බාබාකිරීමක්) රතුපාටින් මුද්‍රණය කර තිබුණත් බැටළුමක් පොරවාගෙන වාගෙයි. කොහොම වුණත් මා දැනගන්න කැමතියි, කර්මාන්ත ඇමතිතුමාගේ පුතාට ඔලන්දයට යන්න ගරු අගමැතිතුමා යටතේ ඇති විදේශ කටයුතු භාර අමාත්‍යාංශයෙන් අවසර දුන්නාද කියා. අද ඇති වි තිබෙන තත්ත්වය ඔය විධියයි.

ඒ සමගම සඳහන් කළ යුතු කරුණක් තිබෙනවා. ඊයේ පෙරේද පොදු අධ්‍යාපන සහතික පත් විභාගයේ ප්‍රතිඵල නිකුත් කලා. එක් ස්වාමීන්වහන්සේ නමක් උන් වහන්සේ පෙනී නොසිටී විෂයයකින්—මැහුම් විෂයයෙන්—සම්මාන සාමාර්ථය ඇතුව සමත් වී ඇති බවට ප්‍රවෘත්තියක් පත්‍රයක පළ වී තිබුණා. ඒ වාගේම කෘෂි කර්මය විෂයයක් වශයෙන් නොගත් එක් ශිෂ්‍යයකු කෘෂිකර්මයෙන් සම්මාන සහිතව

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

[නවරත්න මයා.]

සමත් වී ඇති බව දැක්වෙන ප්‍රවෘත්තියක් ඊයේ පළ වූ “උදය” පත්‍රයේ තිබුණා. මේ විධියට අධ්‍යයන පොදු සහතික පත්‍ර විභාගය සම්පූර්ණ අවිචාරවත් කර තිබෙන නිසා ගරු අධ්‍යාපන ඇමතිතුමා ඉල්ලා අස් විය යුතු බව මා ප්‍රකාශ කරනවා. හරියට කරන්නට බැරි නම් බදාගෙන ඉන්නෙ නැතිව යන්නට ඕනෑ. පත්‍රවල පළ වී තිබෙන දේ වල් බැලුවාම, අධ්‍යයන පොදු සහතික පත්‍ර විභාගයට පෙනී සිටි ළමයින් තුළ අද කුතුහලයක් ඇති වෙනවා, දෙසියනේ අප පාස් වෙලා නියෙනවා, නමුත් අධ්‍යාපන දෙපාර්තමේන්තුවේ වරදින් අපව පේල් කර තිබෙනවාය කියා.

ගරු නියෝජ්‍ය කථානායකතුමනි, අපේ මොරටුවේ ගරු මන්ත්‍රීතුමා (එම්. රස්කින් ප්‍රනාන්දු මයා.) අක්කර 3,000 ක් ලැබී විගොවිතැන් කරන මහත්මයකු බව අප දන්නවා. එතුමා ට්‍රැක්ටර්ස්, බ්ලේඩෝසර්ස් සහ මෝටර් ග්‍රේඩර් එකක් ගෙන්වා තිබෙනවා. ඒ මෝටර් ග්‍රේඩර් එක ලංකාවේ පාවිච්චි කරන්නට බැරිව විකුණා ගන්නට උත්සහ කළා. එහෙත් එය විකුණා ගන්නට බැරිවුණා. එසේ බැරි වුණාට පසුව සීනි සංයුක්ත මණ්ඩලයේ අධ්‍යක්ෂ වරයෙක් කිසිම ටෙන්ඩර් කැඳවීමක් නොකර, පත්‍රවල දැන්වීම් පළ කිරීමක් නොකර මේ මෝටර් ග්‍රේඩර් එක අරගෙන තිබෙන බව මා මේ අවස්ථාවේදී ප්‍රකාශ කරනවා. ගරු මුදල් ඇමතිතුමනි, මේ ගැන සෝදිසි කර බලන්න. ඒක ගන්න වෙලාවේදී ඒ අධ්‍යක්ෂ වරයා අනික් අධ්‍යක්ෂවරුන්ට කිව්වලු, මේ මන්ත්‍රීතුමා ආණ්ඩු පක්ෂයේ කෙනකු නිසා අප මෙය ගත යුතුය කියා. කෙසේ හෝ එය අරගෙන තියෙනවා.

මට මතක හැටියට පසුගිය ඔක්තෝබර් මාසයේදී ට්‍රැක්ටර් වුවමනාය කියා සීනි සංයුක්ත මණ්ඩලය ටෙන්ඩර් කැඳවුවා. කීප දෙනකුම ටෙන්ඩර් ඉදිරිපත් කළා. මාස දෙක තුනකට පසු ඒක අවලංගු කර නැවතත් ටෙන්ඩර් කැඳවුවා. ඒ ටෙන්ඩර් ලබන 17 වැනිදා ක්ලෝස් කරනවලු. මෙසේ කිරීමට හේතුව මොකක්ද? ගිය සැරේ ටෙන්ඩර් කැඳවන විට රස්කින් ප්‍රනාන්දු මහත්මයාට ට්‍රැක්ටර්ස් තිබුනේ නැහැ. දැන් ඒ මහත්මයා ලග ට්‍රැක්ටර්ස් තියෙනවා. මට මේ ආරංචිය කිව්වෙන් සීනි

සංයුක්ත මණ්ඩලයේ වැඩ කරන පුද්ගලයන්. සීනි සංයුක්ත මණ්ඩලයට රස්කින් ප්‍රනාන්දු මහතාගේ ට්‍රැක්ටර්ස් ගන්නට උත්සාහ කරන බවයි, ඒ අය කියන්නේ.

ගරු නියෝජ්‍ය කථානායකතුමනි, පසුගිය 10 වැනිදා රාත්‍රියේ අය වැය විවාදය පැවැත්වෙන අවස්ථාවේදී යාපනයේ ගරු මන්ත්‍රීතුමාත් (ජී. ජී. පොන්නම්බලම් මයා.) වඩිඩුක්කොඩෙයි ගරු මන්ත්‍රීතුමා (ඒ. අමර්තලිංගම් මයා.) සහ උඩුවිල්හි ගරු මන්ත්‍රීතුමාත් (වී. ධර්මලිංගම් මයා.) අතර බොක්සිං තරඟයක් ඇති වුණා, දෙමළ විශේෂ විධිවිධාන පනතේ රෙගුලාසි සම්බන්ධයෙන්. යාපනේ ගරු මන්ත්‍රීතුමා පෙබරල් පක්ෂයේ මන්ත්‍රීවරුන්ට වෝදනා කළා, දෙමළ ජනතාව පාවා දුන්නාය කියා. එවිට උඩුවිල් මන්ත්‍රීතුමා කීවා, අප පාවා දුන්නේ නැත කියා. අපට එසේ කියනවා නම් එදා යාපනේ මන්ත්‍රීතුමා පක්ෂ ව ඡන්දය දුන්නේ ඇයි කියාත් උඩුවිල් මන්ත්‍රීතුමා ප්‍රශ්න කළා. ගරු නියෝජ්‍ය කථානායකතුමනි, මට මේවා ඇහෙන විට එකක් මතක් වෙනවා. මේ දෙදෙනාම සටන් කරන්නේ දෙමළ භාෂාව වෙනුවෙන්. මේ ගරු සභාවේදී මේ දෙදෙනා අතර ඇති වන සටන ගැන අපට විකක් අවිශ්වාසයක් ඇති වෙනවා.

හොරු දෙදෙනෙක් දවල් කාලයේදී පොලීසිය ඉදිරිපිටට ගිහින් මහ පාරේ ගහ ගන්නවා. පොලීසියෙන් මේ දෙදෙනාව අල්ලාගෙන උසාවියට ගෙනෙනවා. පාරේ ගහගන්නාය කියා උසාවියෙන් දෙදෙනාට ම දඩ ගහනවා. ඊට දෙන්නම එකතු වෙලා ගෙවල් බිඳිනවා. මේ වගේ තවත් කථා වක් තියෙනවා. එක ආරච්චි මහත්මයෙක් ගමේ සිටින සියළු දෙනාටම අකටයුතු කර මින්, අඩන්නේවිටම කරමින් අනික් අයගේ ඉඩම් අල්ලා ගත්තා. ඔහු මැරෙන්නට කිට්ටු වන විට ගමේ මිනිසුන්ට කීවා, මා නුඹලාට අපරාධ කළා, මේ මේ විධියේ දුෂණ වැඩ කළා, මා මේ කළ අපරාධවලට මා අපායට යනවා, එහෙත් මා මැරුණට පස්සේ නුඹලාගේ පිහිට ඉල්ලනවා. මා කළ වරද නිසා මා මැරුණට පස්සේ අර පෙනෙන කොස් ගහේ මාව එල්ලා තියාපල්ලා, කියා. ආරච්චි මහත්තයා මැරුණට පස්සේ ගමේ මිනිස්සු එක් වෙලා මොනවා වුණත් අනේ මේ ආරච්චි මහත්මයා මැරෙන වෙලා

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

වෙ ගහේ එල්ලන්තෙයි කිව්වනේ කියා ආරච්චි මහත්තයාගේ මලකද ගහේ එල්ලුවා. පසුවදා පොලීසියෙන් ඇවිත් ගමේ මිනිස්සු ටික අල්ලාගෙන උඹලා ආරච්චි මහත්තයා මරලා ගහේ එල්ලුවානේද කියා මිනිස්සු ටික පොලීසියට අරගෙන ගියා. අන්න ඒ විධියට අපේ දුටුව සංගමයන් පෙඩරල් පක්ෂයත් එක් වී සිංහල ජනතාව අමාරුවේ දමන්නට යනවාද කියා මට සැකයක් ඇති වී තිබෙනවා. [බාධාකිරීම් මක්] දෙමළ ජනතාව අමාරුවේ දමා ඉවරයි.

ගරු නියෝජ්‍ය කථානායකතුමනි, ඒ සමගම අද තවත් අලුත් සෙල්ලමක් පටන් ගෙන තිබෙනවා.

නියෝජ්‍ය කථානායකතුමා
(உப சபாநாயகர் அவர்கள்)
(Mr. Deputy Speaker)

ගරු මන්ත්‍රීතුමාට තව මිනිත්තු 3 යි තිබෙන්නේ.

නවරත්න මයා.
(திரு. நவரத்ன)
(Mr. Nawaratna)

මේ ආණ්ඩුවෙන් රක්ෂා ලබාදුන් අයට ආණ්ඩු පක්ෂයේ මන්ත්‍රීවරු තමන් හමු වන්න එන්නය කියා ලියුම් යවා ගෙන්වා ගෙන කියනවා ලගදී මහ මැතිවරණයක් තිබෙනවාය එයට අරමුදලක් ඇති කරන්නට මුදල් දෙන්නය කියා. එය ප්‍රසිද්ධියේ කරන දෙයක්. මට එය දැන්වූ අය ආණ්ඩු වේ සේවකයින් නිසා නම් කියන්නේ නැහැ. නම් ඉදිරිපත් කළොත් ඒ අය ගස්.

එක්සත් ජාතික පක්ෂයේ අර පව වට්ටෝරුව නැත්නම් ගජබින්නාලංකාරය ගැන වචනයක් කියන්නට ඕනෑ. බොරු කියා වේනිය රජ්ජුරුවෝ නම් පණපිටිත් අපායට අරගෙන ගියා. මේ ආණ්ඩුව වේනිය රජ්ජුරුවන්ගේ බාප්පාගේ ආණ්ඩුවක්. ඒ පව වට්ටෝරුවේ තිබෙන කරුණු 21 න් 10 වැනි කරුණ ගැන මතක් කරන්නට මා කැමතියි. එය අල්ලස් හා දූෂණ ගැනයි. විරුද්ධ පාර්ශ්වයේ මන්ත්‍රීවරයෙක් වශයෙන් මා නමුත්තාත්සේලාට අභියෝග

යක් කරනවා. අල්ලස් හා දූෂණ සම්බන්ධ ව මෙහි සඳහන් කර තිබෙන්නේ මෙන්ම මෙහෙමයි :

“ 10. අල්ලස් හා දූෂණ.

රජයේ හා පොදු අංශ හැමෙකකින්ම අල්ලස් හා දූෂණයන් අතුරා දැමීමට විශේෂ කොමිෂමක් පත් කිරීමට එක්සත් ජාතික පක්ෂය පොරොන්දු වෙයි. අපේ මහජන මන්ත්‍රීවරුන් සහ උත්තර මන්ත්‍රී වරුන් ඔවුන්ගේ වත්කම් සහ ආදායම් මාර්ග අවුරුදු පනා හෙළිකරනු ඇත. උසස් පෙළේ රජයේ සේවකයෙකු හෝ වේවා දේශපාලනඥයෙකු හෝ වේවා අල්ලස් දූෂණ චෝදනාවට වරදකාරයෙකු වුවහොත් ඔහුට කිසිම සමාවක් හෝ ආරක්ෂාවක් එක්සත් ජාතික පක්ෂයෙන් නොලැබෙනු ඇත.”

ගරු නියෝජ්‍ය කථානායකතුමනි, මා කථා කරන්නේ මිනිසේ මන්ත්‍රීවරයා වශයෙන් පමණයි. අවුරුදු පහක මගේ වත්කම් හෙළිකරන්නට මා කැමතියි. එයට මා ලැහැස්තියි. වත්කම් ගන්න. ඇයි ආණ්ඩුව දුන් ඒ පොරොන්දුව ඉටු නොකරන්නේ? හැම මන්ත්‍රීවරයෙකුගේම වත්කම් ගන්න. ඇමතිවරුන්ගෙන් ගන්න. මන්ත්‍රීවරුන් පමණක් අමාරුවේ දමන්න බැහැ; ඇමති වරුන්ගෙන් වත්කම් ගන්න.

ගරු එම්. ඩී. එච්. ජයවර්ධන (විද්‍යාත්මක පර්යේෂණ හා නිවාස ඇමති)

(கௌரவ எம். டி. எச். ஜயவர்தன)
(The Hon. M. D. H. Jayawardena)
අපිත් ලැහැස්තියි.

නවරත්න මයා.
(திரு. நவரத்ன)
(Mr. Nawaratna)

මා වැඩිදුර කථා කරන්න බලාපොරොත්තු වන්නේ නැහැ. මට අයිති වේලාව ඉවරයි කියා ගරු නියෝජ්‍ය කථානායකතුමා කිව්වා. කාගේත් වත්කම් එළි කරන්නය කියා මා අභියෝග කරනවා.

ගරු එම්. ඩී. එච්. ජයවර්ධන
(கௌரவ எம். டி. எச். ஜயவர்தன)
(The Hon. M. D. H. Jayawardena)
අපි ලැහැස්තියි.

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

නවරත්න මයා.

(*திரு. நவரத்ன*)
(Mr. Nawaratna)

එහෙතම අභියෝගය පිළිගන්න.

ගරු එම්. ඩී. එච්. ජයවර්ධන

(*செளரவ எம். டி. எச். ஜயவர்தனா*)
(The Hon. M. D. H. Jayawardena)

තමුත්තාත්සේලාත් ලැස්තිද? පහා කාරයාට විරුද්ධව ඡන්දය නම් දුන්නේ නැහැ.

නවරත්න මයා.

(*திரு. நவரத்ன*)
(Mr. Nawaratna)

ඒ කාලයේ මා සිටියේ නැහැ. ඕනෑ වෙලාවක කියන්න ඒවට මා ලැහැස්තියි.

ගරු නියෝජ්‍ය කථානායකතුමනි, මේ අයවැය ලේඛනයෙන් දුප්පත් ගොවි කම් කරු ජනතාවට කිසිම සෙනෙක් සිදු වී නැති නිසා අර මා මූලින් කීවාක් මෙන්, දැන් හෙමිබිරිස්සාව හැදී තිබෙන මේ රජයට අන්තිමට අපට “අනිච්චා වත සංඛාරා” කියා කියන්න සිදු වේවා කියා ප්‍රාර්ථනා කරමින් මගේ වචන ස්වල්පය මෙයින් අවසාන කරනවා.

අ. හා. 5.21

එස්. ද එස්. ජයසිංහ මයා. (කම්කරු, රැකියා සහ නිවාස ඇමතිගේ පාර්ලි මේන්තු ලේකම්)

(*திரு. எஸ். டி. எஸ். ஜயசிங்ஹ—தொழில், தொழில் வசதி, வீடமைப்பு அமைச்சரின் பாராளுமன்றக் காரியதரிசி*)

(Mr. S. de S. Jayasingha—Parliamentary Secretary to the Minister of Labour, Employment and Housing)

ගරු නියෝජ්‍ය කථානායකතුමනි, ගරු මිනිපේ මන්ත්‍රීතුමාගේ කථාව අවසානයේදී මේ රජයේ පස්වැනි අයවැය ලේඛනය සම්බන්ධව වචන ස්වල්පයක් කථා කිරීමට මන්තෙන් මිනිපේ ගරු මන්ත්‍රීතුමාගේ කථාව ගැන මට කියන්නට තිබෙන්නේ එය වේනිය රජ්ජරුවන්ගේ මහප්පාටත් වඩා ප්‍රලාප රාශියක් ප්‍රකාශ කළ කථාවක් හැටියටයි. කොතරම් දුරට කීව්වාද කියතොත් එක් අවස්ථාවක සිංහ වෙස් ගත්තා; තවත් අවස්ථාවක කොටි වෙස්

ගත්තා; තවත් අවස්ථාවක එළ වෙස් ගත්තා; අන්තිමට කථාව අවසාන කළේ නරි වෙස් අරගෙනයි. අන්තිම අවස්ථාවේ නරි වෙසක් අරගෙන ගොවීන් සම්බන්ධව විශේෂ කැක්කුමක් ඇතිව කථා කර මේ රජයට චෝදනා කළා ගොවීන්ට දෙන ණය ගන්නට බැරි වූ විට සියයට 12 ක පොළී යක් අය කරනවාය, එයත් ගන්නට බැරි වූණම හාල් පොත ගන්නවාය කියා. ගත් ණය මුදල් ගෙවන්නට බැරි වූණොත් හාල් පොතත් ආපසු ගන්නා බව එතුමා කීව්වා. මේ ආණ්ඩුවෙන් ගොවි ජනතාවට දෙන ලද ණය මුදල් ඉතා හොදින් ආපසු ගෙවා තිබෙන බවත් එසේ ආපසු ගෙවන ලද ණය මුදල සියයට 85 ටත් වැඩි බවත් මේ අවස්ථාවේදී මේ ගරු සභාවෙන් ඒ ගරු මන්ත්‍රීතුමාගේත් දැනුම සදහා මතක් කරන්නට කැමතියි. ගත් ණය මුදල සන්තෝෂයෙන් ආපසු ගෙවා ඇති බව ප්‍රීතියෙන් සදහන් කරන්නට කැමතියි.

මේ ආණ්ඩුව හාල් සලාකය කැපීම ගැන සදහන් කළ මිනිපේ ගරු මන්ත්‍රීතුමා බලපිටියේ ගරු මන්ත්‍රීතුමාට විශේෂයෙන් චෝදනාවක් එල්ල කළා. මොකක්ද එතුමා එල්ල කළ චෝදනාව? එදා පැවති ආණ්ඩුවේ මන්ත්‍රීවරයකු හැටියට සිටිද්දී එතුමා හාල් සලාකය කැපීමට විරුද්ධ වූණය, අද මේ ආණ්ඩුව හාල් සේරුවක් කපා ඇතත් තවමත් මේ ආණ්ඩුවේ මන්ත්‍රී වරයකු හැටියට රැදී සිටිනවාය, යනුවෙන් චෝදනාවක් කළා. මීට අවුරුදු දෙකකට පමණ ප්‍රථම හාල් සේරුවක් සලාකයෙන් කපන්නට සිද්ධ වූ ඒ අවස්ථාවේදී ගරු අගමැතිතුමා මේ ගරු සභාවේදී ඒ ගැන ප්‍රකාශයක් කළා. ලෝක වෙළඳපොළේ හාල් හිඟයක් තිබෙන බවත් හාල්වල මිල පෙර පැවති මිල මෙන් දෙගුණයක් වැඩි වී තිබෙන බවත් ඒ ප්‍රකාශයේ සදහන් වූණා. ඒ නිසා රට ස්වයංපෝෂිත කිරීමට හාල් සලාකය ඒ ආකාරයට කපන්නට සිද්ධ වූ බි. ගරු අගමැතිතුමා පැහැදිලි කළා. ලෝකයේ සහල් නිෂ්පාදනය කරන රටවල් ගණනාවක් තිබෙනවා. අපේ රටට වඩා විශාල වශයෙන් හාල් නිෂ්පාදනය කරන රටවලින් විශාල සංඛ්‍යාවක් ලෝකයේ තිබෙනවා. ඒ අතර හාල් නිපදවන රටවල් අතර තමන් සමාජවාදීයයි කියා ගන්නා රටවලින් තිබෙනවා. අපේ විරුද්ධ පාර්ශ්වයේ ගරු මන්ත්‍රීවරුන් බොහෝ

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

දෙනා ඉහලින් වර්ණනා කරන සමාජවාදී රටවලත් වි නිපදවනවා. අපේ රටේ තිබෙන තත්ත්වයට සමාන තත්ත්වයක් ඒ රටවලත් තිබෙනවාදැයි එතුමන්ලා ගෙන් අහන්නට කැමතියි. මොකක්ද මා සදහන් කළ ඒ තත්ත්වය? මුළු ලෝකයේම තිබෙන රටවල—සමාජවාදී හෝ වේවා, ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී හෝ වේවා, ඒකාධිපති හෝ වේවා—ජනප්‍රධානීන් හෝ අග්‍රාමාත්‍යවරුන් අතරින් කවර නම් පුද්ගලයෙක් තමන්ගේ රටවාසීන්ගේ අත්‍යවශ්‍ය ආහාරයෙන් එකම එක වේලක් වත් නොමිලයේ දීමට ඉදිරිපත් වුණාද යන්නයි මගේ ප්‍රශ්නය. ඒ ආකාරයට එක වේලක්වත් නොමිලයේ දෙනුන්ට ඉදිරිපත් වූ පුද්ගලයෙක් මේ මුළු ලෝකයේ කොහේ නමුත් ඉන්නවාදැයි ප්‍රකාශ කරන ලෙස මම විරුද්ධ පාර්ශ්වයේ ගරු මන්ත්‍රී තුමන්ලාගෙන් ඉල්ලනවා. එහෙම කළ එක් පුද්ගලයකු හෝ ඉන්නවා නම් ඉන්නේ මේ ලංකාවේ ජාතික ආණ්ඩුවේත් එක්සත් ජාතික පක්ෂයේත් නායක අපේ ගරු සිඛිලි සේනානායක අගමැති තුමා බව මට කියන්නට පුළුවනි. රටට අවශ්‍ය හාල්වලින් සියයට 80 ක් පමණ නිෂ්පාදනය කර තිබියදී ඒ ගැන එක වචනයක්වත් කථා නොකර විරුද්ධ පාර්ශ්වයේ නමුත්තාන්සේලා හාල් සලාකයෙන් එක සේරුවක් කැපීම ගැන පමණක් කථා කිරීම යුක්තිසහගතයයි මම නම් කියන්නේ නැහැ. මහා මැතිවරණයක් ලගදී එන්නට තිබෙන අවස්ථාවක් නිසා මේ රටේ ජනතාව මූලා කිරීම සදහා වෙනස් විධියේ පින්තූරයක් පෙන්වීමට මේ ආකාරයට කථා කිරීම පුද්ගලයට කාරණයක් නොවෙයි. ඒ බව මා මේ අවස්ථාවේ කියන්නට කැමතියි.

එලවලු සම්බන්ධයෙන් මතක් කරන්නට යෙදුණා. මේ රටේ එලවලු වගාව සාර්ථක ලෙස කරගෙන යනවා. ඒ නිසාම මේ රටේ එලවලු සුලභයි. එහෙත් ඇතැම් අවස්ථාවලදී එලවලු හිඟයක් ඇති වෙනවා. එවැනි හිඟයකට අවුරුද්දේ ඇතැම් කාලවල මුහුණ පාන්නට සිද්ධ වන බව මා පිළිගන්නවා. වර්ෂාව අධික වන විටත්, වැහි වතුර වැටීම නිසත්, ගංවතුර නිසත්, වතුර කාලයක් තිස්සේ අල්ලා හිටීම නිසත් එලවලු කුණු වෙනවා. තවත් කාලයකදී

තද නියඟය නිසා එලවලු වේලී යනවා. වර්ෂාව තදින් තිබෙනවිට එලවලු කුණු වන අතර නියඟය පවතින විට එලවලු වියලී යන බව අපි කවුරුත් පාහේ දන්නවා. බහුල ලෙස එලවලු තිබෙන කාලවල ඒවා සුරක්ෂිතව තබා ගැනීමට ප්‍රයත්නයක් දැරිය යුතුයි. එවැනි කාලවල එලවලු ශීත ගබඩාවල තැන්පත් කර ආරක්ෂා සහිතව තැබීම මේ ආණ්ඩුව පිළිගත් වැඩ පිළිවෙලක් බව මතක් කරන්නට කැමතියි. දැනටමත් ඒ අනුව ක්‍රියා කර තිබෙනවා. ශීත ගබඩා මහනුවර ඇති කලා. දැනටත් එහි ශීත ගබඩාවල් තිබෙනවා. යම් යම් එලවලු වර්ග ශීත ගබඩාවල තැන්පත් කළාම දවස් දෙක තුනකට වැඩි කාලයක් ආරක්ෂා සහිතව තබා ගන්නට පුළුවන්කමක් නැහැ. ඒ නිසා ඒ වැඩ පිළිවෙල ඇතැම් එලවලු සම්බන්ධයෙන් ක්‍රියාත්මක කරන්නට බැහැ. මුරුංගා ගැන සදහන් කළා. මුරුංගාත් ශීත කළ ගබඩාවල වැඩි කාලයක් සුරක්ෂිතව තබා ගන්නට බැහැ. ශීත ගබඩාවලදී මුරුංගා කරල් ඉක්මණින් මෝරනවා. මේරූ පසු මුරුංගා පාවිච්චි කරන්නට බැහැ. වැටකොලුත් එහෙමයි, බණ්ඩක්කාත් එහෙමයි. මෙවැනි එලවලු වර්ග ශීත ගබඩාවල තබා ගැනීමෙන් ප්‍රයෝජනයක් වන්නේ නැහැ. කොල වර්ගත් ශීත ගබඩාවල තැබීමෙන් ඉක්මණට කුණු වෙනවා. ඒ නිසා ඒ ක්‍රමය සම්පූර්ණයෙන්ම සාර්ථක ලෙස ඇතැම් එලවලු සම්බන්ධයෙන් ක්‍රියාත්මක කරන්නට බැහැ.

අලෙවි කිරීමේ දෙපාර්තමේන්තුව පසුගිය ආණ්ඩුව පැවති කාලයට වඩා ගොවීන් නිෂ්පාදනය කරන ද්‍රව්‍ය සාධාරණ මිලකට ගැනීමට ක්‍රම රාශියක් සකස් කර තිබෙන බව මතක් කරන්නට කැමතියි. ඒ වාගේම ගොවි ද්‍රව්‍ය නිෂ්පාදනය කරන තැන්වලදී එකතු කර ගැනීමට මධ්‍යස්ථාන පවා ඒවා වගා කරන ප්‍රදේශවල ඇති කර තිබෙන බව මතක් කරන්නට කැමතියි. එවැනි පහසුකම් පසුගිය ආණ්ඩුව පැවති කාලයේ ගොවීන්ට තිබුණාදැයි මම අහන්නට කැමතියි. ගොවීන්ට මෙවැනි පහසුකම් තිබුණේ අදද එදාදැයි මම අහන්නට කැමතියි. මේ ගැන කල්පනා කළොත් මා කියන දේවල සත්‍යතාව අවබෝධ වන්නට පුළුවනි. පසුගිය රජය පැවැති කාලයේ ඇඹිලිපිටිය ආදී ප්‍රදේශවල විකුණා ගත්

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

[එස්. ද එස්. ජයසිංහ මහා.]

නට බැරිව එලවලු ගොඩ ගැසී තිබුණු බව අප දන්නවා. එහෙත් අද තත්ත්වය එදාට වඩා හුඟාක් වෙනස්. බණ්ඩක්කා, පතෝල, වැටකොළ, පිපිඤ්ඤා, දියලබ්, වට්ටක්කා ආදී එලවලු සැහෙන මිලකට අලෙවි කර ගැනීමට රජය පහසුකම් සලසා තිබෙන නිසා, අද ඒවා එදා මෙන් කුණු වී අහක දමන්නේ නැහැ.

සිය පස් වැනි අයවැය ලේඛනයත් ඉදිරිපත් කරන්නට වන්නියේ මුදල් ඇමති තුමා භාග්‍යයක් ලත් මේ කාලය මුළු රටේම භාග්‍ය සම්පන්න කාලයක් ලෙස සලකන්නට පුළුවනි. මේ රටේ අධ්‍යාපන දෙපාර්තමේන්තුවක් පිහිටුවා සිය වසක් පිරෙන මේ යුගයේම අවුරුදු 2,500 ක් පැරණි ඉතිහාසයක් ඇති, සම්මා සම්බුදු රජාණන් වහන්සේ පිට දී වදාළ ශ්‍රී මහා බෝධිත් වහන්සේට රුපියල් ලක්ෂ 12 ක පමණ වියදමින් රන් වැටක් සවි කළ මේ යුගයේම, මුදල් ඇමතිතුමාට සිය පස් වැනි අයවැය ලේඛනය ඉදිරිපත් කරන්නට ඉඩ ප්‍රස්ථාව ලැබීම ඇත්ත වශයෙන්ම විශේෂ ප්‍රීතියට කරුණක්.

මේ රටේ සංවර්ධනය සඳහා සකස් වුණු මේ අයවැය ලේඛනයට විරුද්ධ පාර්ශ්වයේ ගරු මන්ත්‍රීවරුන් කොතෙකුත් චෝදනා කළා. එහෙත් තමන්ගේ සිත් වලට එකඟව, එතුමන්ලාගේ ආණ්ඩුව පැවැති අවුරුදු 9 ත්, ජාතික රජයේ පාලනය යටතේ ගෙවුණු පසුගිය අවුරුදු 4 ත් සංසන්දනය කළොත්, සංවර්ධනය අතින් එදාට වඩා අද දියුණුවක් තිබෙනවාද නැද්ද යන්න ගැන පිළිතුරු ලැබෙනවා ඇති. විරුද්ධ පාර්ශ්වයේ සිටි පලියට ම රජයේ සැම කර්තව්‍යයක්ම, සංවර්ධන සැලැස්මක්ම විවේචනයට භාජන කිරීම නොවෙයි, තමන්ගේ සිත්වලට එකඟව අදහස් ප්‍රකාශ කිරීමයි, එතුමන්ලාගේ යුතුකම.

මේ වගා දියුණුව කියන්නේ මොකක් දැයි විරුද්ධ පාර්ශ්වයේ ගරු මන්ත්‍රීවරුන් ප්‍රශ්න කළා. වගා ව්‍යාපාරය ඔය තරම් සාර්ථක නම් පිටරටින් ආහාර ද්‍රව්‍ය ගෙන්වීම සඳහා මේ තරම් විශාල මුදලක් වැය කර තිබෙන්නේ ඇයිදැයි අසමින් එතුමන්ලා වගා ව්‍යාපාරය උපහාසයට ලක් කළා. මා කලින් සඳහන් කළ පරිදි ඒ

සම්බන්ධයෙන් මට කියන්නට තිබෙන්නේ මෙයයි: එතුමන්ලාගේ ආණ්ඩු කාලයේදී පවුම් 35 කට පමණ හාල් වෙන් එකක් ගන්නට පුළුවන්කම ලැබුණත්, මේ රජයේ පාලන කාලය තුළ එක්තරා වකවා නුවකදී එහි මිල පවුම් 88 දක්වා ඉහළ නැග්ගා. දැන් ඒ ගණන පවුම් 68 දක්වා පහළ බැස තිබෙනවා. එම නිසා ආහාර වගා ව්‍යාපාරයේ දියුණුව මැනීමේදී පිටරටින් ආහාර ද්‍රව්‍ය ගෙන්වීම සඳහා වැය කරන මුදල නොව ගෙන්වන ආහාර ප්‍රමාණය සැලකිල්ලට භාජන කරන ලෙස මා ඉල්ලා සිටිනවා. පිටරටින් හාල් ගෙන්වීම සඳහා එදාට වඩා මුදලක් අද වැය කරන්නේ වැඩියෙන් හාල් ගෙන්වන නිසා නොව හාල් සඳහා වැඩි මිලක් ගෙවන්නට සිදු වී තිබෙන නිසා බව දැන් වත් ඒ ගරු මන්ත්‍රීවරුන්ට වැටහෙනවා ඇති. ඒ අනුව කල්පනා කර බලන්න, ආහාර වගාව අතින් එදාට වඩා සංවර්ධනයක් අද තිබෙනවාද නැද්ද කියා.

ආහාර වගා ව්‍යාපාරයේ සාර්ථකත්වය පිළිබඳ යථා තත්ත්වය අවබෝධ කර දීම සඳහා මම එක උදාහරණයක් පමණක් ගෙන හැර දක්වන්නම්. සලක ක්‍රමයට හාල් සේරු දෙකක් දෙමින් තිබියදී, ඉන් එක හාල් සේරුවක් කපා අනෙක නොමිලයේ දෙන්නට පටන් ගත් මුල් මාස දෙක තුන තුළ, අනෙක සේරුව මිල දී ගැනීම සඳහා සමුපකාර කඩවල හා පෞද්ගලික කඩවල මහජනයා කොයි තරම් පේළි ගැසී සිටියාද? එහෙත් අද ඒ අමතර හාල් සේරුව ගැනීම සඳහා කිසිම තැනක පේළි ගැසී සිටිනවාද? නැහැ. ඕනෑම කඩයකින් වැඩිපුර හාල් ගන්නට අද පුළුවන්කම තිබෙනවා. හාල් සේරුව කැපූ මුල් අවධියේ එවැනි දුෂ්කරතා ඇති වුනේ, රටේ සංවර්ධනය සඳහා එතෙක් පියවර ගෙන නොතිබුණු නිසායි. තමුත්තාන්සේලා ගොවි ජනතාවට කොතෙක් නිග්‍රහ කළත්, මේ රජය එදත්, අදත්, ඉදිරියටත් ඔවුන්ට ඉතාම උසස් අන්දමින් සලකන බව මා මතක් කරන්නට කැමතියි. ඊළඟට අපේ ගොවි ජනතාව කල්පනා කළා, අපේ නිකම් තිබෙන ඉඩකඩම් එසේ තිබෙන්න ඉඩ හැරිය යුතු තැන කියා. මේ රටේ ජනතාවට මින් ඉදිරියට සහල් වුවමනා වෙන නිසා එම ඉඩකඩම් සංවර්ධනය කළ විට අපට යම්කිසි මුදලක් ලබාගන්න හැකි වනවාට

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

කිසිම සැකයක් නැතැයි ඒ උදවිය කල්පනා කළා. එම අධිෂ්ඨානය ඇතුළු රට ස්වයංපෝෂිත කරන්නට ගොවි ජනතාවා ඉදිරිපත් වුණා. එවැනි තත්ත්වයකින් ඇරඹීමේ ව්‍යාපාරය නිෂ්ඵල, නිෂ්ප්‍රයෝජන, ප්‍රතිපත්තියක් නැති දෙයක් හැටියට සඳහන් කරනවා නම් එය වේනිය රජුගේ මහජ්ජාටත් ඉහලින් කියන ලද ප්‍රලාපයක් වෙනවාට කිසිම සැකයක් නැති බව මිනිසෝ ගරා මන්ත්‍රී තුමාට නැවතත් මතක් කරන්නට කැමතියි.

මේ රටේ සහල් ප්‍රශ්නය පිළිබඳව තවත් අංශයකින් විමසා බලන්නට ඕනෑ. මීට අවුරුදු දෙක හමාරකට තුනකට ප්‍රථම කපන ලද සහල් සේරුව ගැන කතා කරන අතරම අවුරුද්දෙන් අවුරුද්දට කී ලක්ෂයක් ජනගහනය වැඩි වෙමින් පවතිනවා දැයි විමසා බලන්නට ඕනෑ. අවුරුද්දක් තුළ තුන් ලක්ෂයක් පමණ ජනගහනය වැඩි වෙනවා. එම ජනතාවට වුවමනා කරන සහල්ද මෙයින් පිරිමැසෙන බව මෙහිදී අමතක නොකළ යුතුයි. මෙසේ වැඩිවන ජනගහනය සඳහා පිටරටින් සහල් ගෙන්වන්නේ නැහැ. මෙම ජනතාව අපේ රටේ සංවර්ධනයක් ලැබෙන ආහාර වර්ගවලින් පෝෂිත වන බව මතක් කරන්නට ඕනෑ. එක් අතකින් රට සංවර්ධනය වෙනවා වාගේම අනික් අතින් තමුන්තාන්සේලාගේ කාලයට වඩා ධනෝපායන මාර්ග මහත් රාශියක් අපේ රටේ ජනතාවට ඇති වී තිබෙන බව මතක් කරන්නට ඕනෑ. එල වලු වගාවෙන් ජනතාවට මුදල් උපයා ගන්නට පුළුවනි. වී වගාවෙන් සහ මල් වගාවෙන්ද මුදල් උපයා ගන්නට පුළුවනි. ඒවාගේම අහක දමන පොල් කුඩු විකෙන්, රබර් ඇටෙන්, පැපොල් කොළෙන් සහ පුවක් ලෙල්ලෙන්ද මුදල් උපයා ගන්නට පුළුවන් තත්ත්වයක් ඇති වී තිබෙනවා. මීට ඉහත අපේ රටේ පැපොල් කොළ වික්කේ නැහැ; පොල්කුඩු වික්කේ නැහැ; රබර් ඇට වික්කේ නැහැ; පුවක් ලෙලි වික්කේ නැහැ.

පී. බී. එම්. හේරත් මයා. (වලපනේ)
(කි. ෆු. ඊ. ඩී. ආම්. ඉෆොත්—චලප්පනේ)
(Mr. T. B. M. Herath—Walapane)
ඒ තත්ත්වයට වැටිලා.

එස්. දී එස්. ජයසිංහ මයා.
(කි. ෆු. ආම්. ඒ. ආම්. ඉයාසිංහ)
(Mr. S. de S. Jayasingha)

ඒ තත්ත්වයට වැටිලාලු. ඒ තර්කය ගැන නම් මා කතාගාටු වෙනවා. විශේෂයෙන්ම වලපනේ ගරා මන්ත්‍රීතුමා (පී. බී. එම්. හේරත් මයා.) වැනි කෙනෙක් එවැන්නක් කීම ගැන මා කතාගාටු වෙනවා.

එම නිසා පොල් කුඩු ටික, රබර් ඇටය, පුවක් ලෙල්ල, පැපොල් කොළය වැනි අහක දමන සෑම දෙයක්ම අද මුදල් බවට පරිවර්තනය වෙගෙන එන බව මතක් කරන්නට කැමතියි. මෙතෙක් කලක් මෙම ද්‍රව්‍ය වලට හොඳ වෙළඳ පොළක් තිබුණා නම් සැහෙන තරම් ලොකු විදේශ විනිමයක් අපට ඉතිරි කර ගන්නට තිබුණා. මේ ආකාරයට විදේශ විනිමය ආරක්ෂා කර ගැනීමේ මාර්ග කීපයක් අපේ රටේ පහල වී තිබෙනවා. මා මෙම අවස්ථාවේදී විග්‍රහ කළයුතු නැහැ, බනිජ් ද්‍රව්‍ය පිළිබඳව. ගම්බද ජනතාව අතින් එකතු වෙන සුළු සුළු දේවල් කීපයක් ගැන පමණයි මා දැන් සඳහන් කළේ.

සමුපකාරය පිළිබඳව එම මන්ත්‍රීතුමා සඳහන් කළා. ඒ සම්බන්ධයෙන් සංඛ්‍යා ලේඛන වගයක් පෙන්වුම් කළා. 6,000 ක සේවක සංඛ්‍යාව 5,000 ට බැහැලාය කිව්වා. සී. ඩබ්ලිව්. ඊ. එක ගැන මා එකක් මතක් කළයුතුයි. මෙම රජයේ ප්‍රතිපත්තිය වන්නේ සී. ඩබ්ලිව්. ඊ. එක නැතිනම් සමුපකාර නොග වෙළඳ සංස්ථාව දියුණු කරන එක නොවෙයි. මෙම රජයේ ප්‍රතිපත්තිය වන්නේ සමුපකාර ව්‍යාපාරය දියුණු කිරීමයි. අපේ ගම්වල ජනතාව විසින් ඇති කර ගනු ලබන ගමේ සමුපකාරයට සම්පූර්ණ සහයෝගය දී ගමේ අයටම එහි පාලනය ඇති කර ගැනීමට අවස්ථාව සලසා දී තිබී අන්දමට සමුපකාරයේ දියුණුව තකා ක්‍රියා කරනවා විනා ඊට ඇඟිලි ගසමින් එය රජයේ පාලනයක් බවට පත් කර ගන්නට මොනම

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

[එස්. ද එස්. ජයසිංහ මයා.]

අවස්ථාවකදීවත් මෙම රජය කල්පනා කරන්නේ නැහැ. තමතමන්ගේ ඡන්ද ව්‍යාපාරවලට ප්‍රයෝජනවත් වන නිසා තමුන්නාත්සේලාගේ කාලයේදී වුවමනා නැති තැන්වලට පවා යම් යම් අය ඇතුළත් කර ගත් බව අප දන්නවා. දෛනික වැටුප් ක්‍රම යටතේ එහෙම නුසුදුසු පුද්ගලයන් පවා එදා යම් යම් තැන්වලට පත් කර ගෙන සිටියා නම් අද ඒ අය එලියට ගොස් ඇති. ඒවාගේම දූෂණවලට සහ වෙනත් වැරදි ක්‍රියාවලට අපූ වූ උදවියන් එලියට තල්ලු වී යන්නට ඇති. වයස් සීමාව ඉක්ම යාම නිසා එලියට යන්නට සිදු වූ අයත් ඇති. ඒ අනුව සිතන විට එතරම් ලොකු ගණනක් අඩු වී ඇතැයි කියන්නට බැහැ. මේ රජය යටතේ ඇති සමුපකාර ව්‍යාපාරය සමග කටයුතු කරන්නට අකමැති අයත් යන්නට ඇති. පස්සා දොරෙන් ඇතුළු වූ අයත් කවදා හෝ අපට යන්නට සිදු වේවිය කියන සැකය උඩ ඉල්ලා අස් වී යන්නට ඇති. ඒ විධියට ගණන් බලන විට අඩු වී තිබෙන ප්‍රමාණය සැලකිය යුතු දෙයක් නොවන බව තමුන්නාත්සේලාට පැහැදිලි වනවා ඇති. සී. ඩබ්ලිව්. ඊ. එක දියුණු කිරීම වෙනුවට මේ රජය මේ රටේ සෑම සමුපකාර සංගමයකටම ආධාර දුන් බවත්, ඉදිරියටත් දෙන බවත්, මා මතක් කරන්න කැමැතියි.

ජීවන වියදම ඉහළ ගොස් තිබෙන බව අප කවුරුන්හුත් පිළිගන්නවා. යම් පුද්ගලයකු රු. 100 ක් පඩි ලබන අවස්ථාවේදී ජීවන වියදම 100 ක්ව තිබුණා නම්, ඔහුගේ පඩිය රු. 150 දක්වා වැඩි වුණු විට ජීවන අංකයත් 105 කට 106 කට නගිනවා. එහි තිබෙන පරස්පරය ගණන් බලන විට, එක් අතකින් ජීවන වියදම ඉහළ යන අතරම අනෙක් අතින් පඩිත් වැඩි වී තිබෙන බව තමුන්නාත්සේලාට පෙනියනවා ඇති. මේ රටේ ජනතාවගෙන් කොටසක් වන රජයේ සේවකයන්ට පඩි වැඩි කර දෙන බවට පසුගිය රජය අවුරුදු 9 ක් තිස්සේ පොරොන්දු වුණා. ගෝල් පේස් පිට්ටනියේ විශාල රැස්වීමක් පවත්වා රජයේ සේවකයන් වෙනුවෙන් ඉල්ලීම් 21 ක් ඉදිරිපත් කළා. එහෙත් අවසානයේදී මොකද වුණේ? යටියන්

තොට ගරු මන්ත්‍රීතුමා (ආචාර්ය එන්. එම්. පෙරේරා) මුදල් ඇමති වුණා. ඉල්ලීම් 21 ඉදිරිපත් කළ සමසමාජ, කොමියුනිස්ට් පක්ෂ රජයට එකතු වුණා. යටියන්තොට ගරු මන්ත්‍රීතුමා ඒ පැත්තේ සිට මේ පැත්තට පැමිණ මුදල් ඇමති වශයෙන් මේ පුටුවෙහි වාඩි වුණා. වාඩි වුණු භාවයම එතුමා, ඉල්ලීම් ඉදිරිපත් කළ අයට කීවේ කුමක්ද? “බොහොම කණගාටුයි සහෝදරවරුනි, ටිකක් ඉවසන්න; මේ අවස්ථාව අපට ටිකක් අමාරු අවස්ථාවක්.” ඒ කථාව එදා ගෝල්පේස් පිට්ටනියේදීම කිව්වා නම් ඉල්ලීම් පිළිබඳ ප්‍රශ්නය මතු වන්නේ නැහැ. ඒ පැත්තේ සිටින විට එක භාෂාවක්. මේ පැත්තට ආවිට වෙන භාෂාවක්.

ටී. බී. එම්. හේරත් මයා.

(කි. ෆ. ආ. පී. ආම්. ඉෂරාත්)

(Mr. T. B. M. Herath)

තමුන්නාත්සේලාත් එහෙම තමයි.

එස්. ද එස්. ජයසිංහ මයා.

(කි. ෆ. ආම්. පී. ආම්. ඉයාසිංහ)

(Mr. S. de S. Jayasingha)

අප ඒ පැත්තේ හිටියත් මේ පැත්තේ හිටියත් කියන්න නියෙන දේ කියනවා.

පේස කර්මාන්තය ගැනත් මතක් කරන්නට යෙදුණා. පේස කර්මාන්තය ඉතාම පහත් තත්ත්වයකට වැටී තිබෙන බව ගරු මන්ත්‍රීතුමා කිව්වා. එහෙත් ඒ තර්කය නම් මා පිළිගන්නේ නැහැ. අත් යන්න පේස කර්මාන්තය උසස් කිරීමට ස්වදේශ කටයුතු බාර ගරු ඇමතිතුමා සෑම ධෛර්යයක්ම දරනවා. බලවේග යන්න මධ්‍යස්ථාන කීපයකුත් දැන් ඇති වේගය යනවා. තව වර්ෂ දෙකක් යන විට අපේ රටට වුවමනා රෙදි පිළි ප්‍රමාණය සම්පූර්ණයෙන්ම මේ රටේ නිපදවන්නට පුළුවන් වේයයි මා විශ්වාස කරනවා. අත් යන්නවලින් විශ්වෙන රෙදි අලෙවි කිරීම සම්බන්ධවත් ගරු මන්ත්‍රීතුමා කරුණු සඳහන් කළා. පිටරටින් යම් ද්‍රව්‍ය ප්‍රමාණයක් ගෙන්වන විට මේ රටේ නිපදවෙන ද්‍රව්‍ය වලින් සැහෙන ප්‍රමාණයක් මිල දී ගන්නා ලෙස එදා වෙළෙන්දන්ට බල කරන්නට අපට සිදු වුණා. සරොම් 1,000ක් ගෙන්වන විට ඉන් සියයට 25 ක් මේ රටේ

නිපදවෙන සරෝම්වලින් ගත යුතුයයි එදා නියමයක් තිබුණා. එහෙත් අද සරෝම් ගෙන්වීම සම්පූර්ණයෙන්ම තහනම් කර තිබෙන නිසා ඒ විධියේ බලපෑම් කරන්නට වුවමනාවක් නැහැ. එම නිසා මේ රටේ නිපදවෙන රෙදිපිළිවල සැහෙන අලෙවියක් කෙරෙනවා. තව තවත් පේස කප් මාන්න මධ්‍යස්ථාන ඇති කිරීමට ස්වදේශ කටයුතු බාර අමාත්‍යාංශය බලා පොරොත්තු වන්නේත් ඒ නිසායි.

අපේ රටේ නිෂ්පාදනය කෙරෙන යම් යම් ද්‍රව්‍යවල, විශේෂයෙන් කම්සවල, මිල ඉහළ ගොස් තිබෙන බව අප පිළිගත යුතුයි. ඊට කරුණු මහත් රාශියක් තිබෙනවා. මේ ප්‍රශ්නය ගැන රජය නිහඬව සිටින්නේ නැහැ. මේ ප්‍රශ්නය පිළිබඳව රජය වෙනුවෙන් මමත් යෝජනා කිහිපයක්ම ඉදිරිපත් කර තිබෙනවා. දැනට කැබිනට් අනුකාරක සභාවක් පත් කර තිබෙනවා. මිල පාලනයක් පැන විය යුතුද, එසේ නැත්නම් වෙනත් කුමන ක්‍රමයක් අනුව මේ මිල ගණන් පහළ දැමිය යුතුද, නිෂ්පාදකයා කොපමණ ලාභයක් ගන්නවාද, ඒ ගන්නාවූ ලාභයෙන් කොටසක් කපා පැරිහෝගිකයාට කොයි තරම් සහනයක් සැලසිය හැකිද යන මේ ප්‍රශ්න ගැන ඒ අනුකාරක සභාව පරීක්ෂා කරගෙන යනවා. ඒ අනුව මේ සියළුම ප්‍රශ්න රජයේ සැලකිල්ලට භාජන වී තිබෙන බව මා මතක් කරන්නට සතුටුයි.

ගරු නියෝජ්‍ය කථානායකතුමනි, අපේ රටේ නිෂ්පාදනය කරන සමහර ද්‍රව්‍ය පාරිභෝගිකයාගේ සිත සතුටු වන ආකාරයට නිෂ්පාදනය නොවන බව අප පිළිගන්නවා. ඒවායේ තත්ත්වය දියුණු කරන අතරම සාධාරණ මිලකට ඒවා පාරිභෝගිකයාට ලබාදීම රජයේ යුතුකමක් බවත් අපි පිළිගන්නවා. ඒ ගැනත් රජයේ අවධානය යොමු වී තිබෙනවා. කැබිනට් අනුකාරක සභාව ඒ ගැනත් පරීක්ෂා කරගෙන යනවා. කැබිනට් අනුකාරක සභාවේ තීරණ ක්‍රියාත්මක කරන විට මේ රටේ නිෂ්පාදන මිට වඩා හොඳ තත්ත්වයකින් මිට වඩා අඩු මිලකට පාරිභෝගිකයාට ලබා ගන්නට පුළුවන් වෙනවාට කිසිම සැකයක් නැහැ.

ඊළඟට රැකිරක්ෂා සුලභ කිරීම ගැන මා වචනයක් කියන්නට සතුටුයි. අපේ රටේ රැකිරක්ෂා හිඟය ඉතාම දරුණුයි. හැදී වැඩී ගෙන එන තරුණ තරුණියන් දෙපක්ෂයම අද රක්ෂාවලට පොර කනවා. මිට අවුරුදු දහයකට පමණ ඉහත කාලයේ නම් ස්ත්‍රී පක්ෂය රක්ෂාවල නියුක්ත වන්නට එතරම් කැමැත්තක් දැක්වූයේ නැහැ. නමුත් අද අපේ රටේ ස්ත්‍රී පුරුෂ දෙපක්ෂයම එක හා සමාන අන්දමින් රැකිරක්ෂාවල නියුක්තවීමේ ආශාවකින් පසු වෙනවා. ආදායමක් තිබුණත් බොහෝ දෙනා වැටුපක් ලබන රක්ෂාවක යෙදෙන්නට බලවත් ආශාවක් දක්වනවා. රැකිරක්ෂා නැති අයට රැකිරක්ෂා සපයා දීම ගැන මේ රජය විශේෂ සැලකිල්ලක් දක්වනවා. විශේෂයෙන්ම උපාධිධාරීන්ගේ රැකිරක්ෂා ප්‍රශ්නය විසඳීම සම්බන්ධයෙන් අධ්‍යාපන ඇමතිතුමාගේත් රජයේත් සැලකිල්ල යොමු වී තිබෙනවා. ඒ සම්බන්ධයෙන් ඉතාම සිඝ්‍ර ක්‍රියා මාර්ගයක් ඉදිරිපත් කරන බව මා සතුටින් මතක් කරනවා.

තවත් කාරණයක් තිබෙනවා. රැකිරක්ෂා නැති උදවිය හැටියට රැකිරක්ෂා කාර්යාලවල ලියා පදිංචි වී සිටින්නන්ගේ සංඛ්‍යාව ගැන විරුද්ධ පක්ෂයේ ගරු මන්ත්‍රීවරුන් ඉදිරිපත් කළ අදහස් කම්කරු හා රැකිරක්ෂා උප ඇමති හැටියට මා පිළිගන්නේ නැහැ. මේ අමාත්‍යාංශයේ අවුරුදු ගණනාවක් වැඩ කිරීමෙන් ලත් අත්දැකීම් වල හැටියට මට එක් කාරණයක් කියන්නට පුළුවනි. මේ රැකිරක්ෂා විරහිත උදවිය හැටියට රැකිරක්ෂා කාර්යාලවල ලියා පදිංචි වී සිටින සමහර උදවිය—බොහෝ දෙනා කියා මා කියන්නේ නැහැ—යම් රක්ෂාවක නියුක්ත වී සිටිනවා. පෞද්ගලික ආයතනවල හෝ යම් යම් පුද්ගලයින් යටතේ හෝ රක්ෂාවල නියුක්ත වී සිටිනවා. ඒ රක්ෂාවල යෙදී සිටිමින්ම වඩා උසස් රක්ෂාවක් ලබා ගැනීමේ අහිප්‍රායෙන් රජයේ හෝ රජයේ සංස්ථාවල හෝ රක්ෂාවක් ලබා ගැනීමේ අහිප්‍රායෙන් රැකිරක්ෂා කාර්යාලයේ ලියා පදිංචිවී සිටිනවා. ඒ අනුව රැකිරක්ෂා විරහිත උදවිය හැටියට රැකිරක්ෂා කාර්යාලවල ලියා පදිංචිවී සිටින උදවියගෙන් සැහෙන පිරිසක් රැකිරක්ෂාවල නියුක්තව සිටිනවා. එමනිසා රැකිරක්ෂා නැති උදවිය හැටියට

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

රටට ගෙන්වන ට්‍රැක්ටර් ගස් යට දිරා යන්න ඉඩ හරින්නේ නැහැ. ඒවායින් හැකි තරම් ප්‍රයෝජන ගන්නවා. මේ ට්‍රැක්ටර්වලින් රටේ සංවර්ධනයට විශාල සේවයක් කරනවා. මේ ට්‍රැක්ටර් හැම එකක්ම රටේ සංවර්ධනය සඳහා උපයෝගී කර ගන්න බව විශේෂයෙන්ම මතක් කරන්න ඕනෑ. කොයි තරම් විශාල සංවර්ධනයක් රටේ ඇති වී තිබෙනවාද යන්න එයින් අවබෝධ කර ගන්න පුළුවනි. ඒ වගේම ට්‍රැක්ටර් වැඩි වීමෙන් සැහෙන පිරිසකට රැකිරක්ෂා ලැබෙනවා. ඒවා රෙපයාර් කිරීම් ආදියටත් සේවකයන් වුවමනා කරනවා. ඒ නිසා රැකිරක්ෂා නැති ප්‍රශ්නය විසඳීමටත් මෙයින් යම්කිසි රුකුලක් ඇති වුණාය යන්න අපි කවුරුත් පිළිගන්න ඕනෑ.

ගරු නියෝජ්‍ය කථානායකතුමනි, මේ රජයට විශාල වශයෙන්ම නිවාස ප්‍රශ්නයට මුහුණ දීමට සිදු වී තිබෙනවා. මුළු ලෝකයේම අද නිවාස ප්‍රශ්නය ඉතාමත් උග්‍රයි. අද උදේ ගරු රාජ්‍ය ඇමතිතුමා විසින් කියන්න යෙදුණා, විරුද්ධ පක්ෂය මහ විශාල වශයෙන් කතා කරන යුගෝස් ලේවියාව, රුසියාව, ආදී රටවලත් නිවාස ප්‍රශ්නය උග්‍ර වී තිබෙන බව. සමාජවාදී රටවලත් නිවාස ප්‍රශ්නය උග්‍ර වී තිබෙනවා. අපේ රටේ නිවාස දෙපාර්තමේන්තුව ඇති කළ දිනයේ සිට අද වන තෙක් කාලය ඇතුළත නිවාස තැනීම වෙනුවෙන් මේ රජය තරම් මුදල් ප්‍රමාණයක් වියදම් කළ රජයක් තවත් ඇත්තේ නැහැ. ඒ තරම්ම විශාල මුදල් ප්‍රමාණයක් මේ රජය විසින් නිවාස තැනීම සඳහා වැය කර තිබෙනවා. පසුගිය රාජ්‍යසභා කථා විවාදයේදීත් ගරු ඇමතිතුමා විසින් මතක් කරන්න යෙදුන පරිදි, 1965 සිට 1969 දක්වා කාලය ඇතුළත 7,624 දෙනෙකුට ගෙවල් 7,624 ක් සාදා ගැනීම සඳහා රුපියල් ලක්ෂ 720 ක් ණය මුදල් වශයෙන් දී තිබෙනවා. ඒ වගේම මුදල් නිලධාරීන් ගෙවල් සාදා ගැනීමට ඉඩම් නැතිව සිටින අයට ඉඩම් ගැනීම සඳහා රුපියල් ලක්ෂ 911 ක් ණය මුදල් වශයෙන් දී තිබෙනවා. එයින් අවබෝධ කර ගන්න පුළුවනි, නිවාස සාදා ගැනීම සඳහා කොයි තරම් මුදල් ප්‍රමාණයක් මේ රටේ ජනතාව අතරේ බෙදා හැර තිබෙනවාද කියා. විශේෂයෙන් අනුරාධපුර මහි

යංගනය ආදී නගරවල ජනතාව සඳහා දැන් නිවාස යෝජනා ක්‍රම කීපයක් අපේ නිවාස දෙපාර්තමේන්තුව මගින් සකස් කරගෙන යනවා. අනුරාධපුර නව නගරයේ ගෙවල් 50 ක් සෑදීමට ලක්ෂ 9 ක් වෙන් කර තිබෙනවා. ඒ අනුව පරණ නගරයේ තිබෙන්නා වූ ගෙවල් අලුත් නගරයේ සකස් කිරීමට විශාල වියදමක් දරන්නට සිද්ධ වී තිබෙනවා. ඒ වගේම කොළඹ නගරයේ තව්වු ගෙවල් 1,800 ක් දැන් නිම වේගෙන යනවා. එපමණක් නොවෙයි, අපේ නිවාස ඇමතිතුමා වෙනත් වෙනත් සංඝා සමග සාකච්ඡා කරගෙන—පොදු අංශයත් සමග සාකච්ඡා කරගෙන—ඒ අය ලබන ලාභ මුදල් උපයෝගී කරගෙන ඒ සංඝාවල අයගේ පාවිච්චියට හෝ කුලියට දීමට හෝ කුලියට සිත්ත විමට දීම සඳහා හෝ ගෙවල් සෑදීමට දැන් කටයුතු කර ගෙන යනවා. ලංකා සඵසල, සනොස, කිරි මණ්ඩලය, බිවර සංස්ථාව ආදී සංස්ථා ඊට කැමැත්ත පළ කර ඒ සම්බන්ධ කටයුතු දැන් ඉතාමත් උනන්දුවෙන් කරගෙන යනවා.

නිවාස ඇමතිතුමා පසුව කථා කරන විට නිවාස ප්‍රශ්නය සම්බන්ධව සැහෙන විස්තරයක් තමුන්නාත්සේලා ඉදිරියේ තබනවා ඇති නිසා ඒ ගැන මීට වඩා අදහස් ප්‍රකාශ කිරීමට මා බලාපොරොත්තු වෙන්නේ නැහැ.

මගේ කථාව අවසන් කිරීමට මත්තෙන් කමිකරු දෙපාර්තමේන්තුව සම්බන්ධව වචන දෙක තුනක් ප්‍රකාශ කළ යුතුවම තිබෙනවා. මා පළමුවෙන්ම මතක් කරන්න කැමතියි, පසු ගිය රජයෙනුත්, ඊට කලින් රජයෙනුත් පාලනය වූ අවුරුදු 9 යේ කාලය මෙන් නොව මේ රජය කාලයේදී අපට වැඩ වර්ජන ඇති නොවූ බව. පළමුවෙනි අවුරුද්දේ වැඩ වර්ජන කීපයක් ඇති වුණා. ඊට පසුව ඇතිවුණ ඒවා දවසෙන් දෙකෙන් සමථයකට පත් කර ගන්නට පුළුවන් විම ගැන ස්වාමි සේවක දෙපක්ෂයත්, මේ රටේ ජනතාවත් සන්තෝෂයට පත් වෙනවාට කිසිම සැකයක් නැහැ. කාර්මික ආරාමුල් ඉතාම ඉක්මණින්—දවසින් දෙකින්—විසඳා ලීමෙන් මේ රජය වැඩ වර්ජන රහිත රජයක් හැටියට හඳුන්වන්නට පුළුවන් විම විශේෂ සිද්ධියක් හැටියට අපට පෙන්වා දෙන්න පුළුව

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

[එස්. ද එස්. ජයසිංහ මයා.]

වත්. කම්කරුවන්ගේ ආරාමුල් සමථයකට පත් කිරීම සඳහා කම්කරු විනිශ්චය මණ්ඩල මහත් රාශියක් අපි ඇති කර තිබෙනවා. ඒ වාගේම සේවකයන්ගේ පඩි සම්බන්ධවත් පඩි පාලක සභා 29 ක් දැන් ඇති කර තිබෙනවා. එයින් විශාල ප්‍රයෝජනයක් සේවකයන් ලබන බව මා මෙහිදී විශේෂයෙන් මතක් කළ යුතුව තිබෙනවා.

දැනට පඩිපාලක සභාවලට කර්මාන්ත ශාලා 1094 ක් යටත් වී තිබෙනවා. එයින් 482 ක් වතුකරයේ. අනික් 612 වෙනත් වෙනත් කර්මාන්තශාලායි. කර්මාන්ත දෙපාර්තමේන්තුව මගින් කරන ලද පරීක්ෂණ අනුව ඒ ඒ කර්මාන්තශාලාවලින් කම්කරුවන්ට අය විය යුතුව තිබුණ රුපියල් 1,78,000 ක මුදලක් සේවක පක්ෂයට ලබා දිය හැකි වූ බව මෙහිදී මා ඉතාමත් සන්තෝෂයෙන් මතක් කරන්න කැමතියි.

ඒ වාගේම අපි අලුත් කර්මාන්තශාලා කීපයකට කම්කරු පඩි පාලක සභා ඇති කිරීමට බලාපොරොත්තු වෙනවා. ටයර් ටියුබ් කර්මාන්තය, ටයර් පුරවන කම්මාන්තය, ප්ලාස්ටික් කර්මාන්තය ආදී කර්මාන්ත රාශියක්ම සඳහා පඩි පාලක සභා පත් කිරීමට අපි බලාපොරොත්තු වෙනවා. පසු ගිය අවුරුද්ද ඇතුළත දෙපාර්තමේන්තුව මගින් ස්ථාන 2,549ක් පරීක්ෂා කර තිබෙනවා. එහි ප්‍රතිඵලයක් වශයෙන්, ස්වෘමි පක්ෂය විසින් ගෙවිය යුතු නිවාඩු පඩි යනාදී දේවල් සම්බන්ධයෙන් අඩු වශයෙන් රුපියල් 1,87,294.77 ක් කම්කරුවන්ට ලබා ගැනීමට අවස්ථාව සැලසී තිබෙනවා. සාප්පු හා කාර්යාල සේවකයන් සඳහාත්, නීතිඥ මහත්වරුන්ගේ ලිපිකරුවන් හා හෝටල් සේවකයන් සඳහාත් ඉදිරියේදී පඩි පාලක සභා පිහිටුවන්න අපි බලාපොරොත්තු වෙනවා. විශේෂයෙන් කොළඹ නගරයේ රෙදි වෙළඳාම් නියුක්ත අයටත්, බෙහෙත් ද්‍රව්‍ය වෙළඳාමේ නියුක්ත අයටත් පඩි පාලක සභා පිහිටුවන්න අපේ අමාත්‍යාංශය බලාපොරොත්තුවන බව මෙහිදී මතක් කරන්නට කැමතියි. සමුපකාර බෙදා හැරීමේ ස්ථානවල සේවය කරන සේවක මහත්වරුන් ඒ පඩි පාලක සභාවට ඇතුළත් වන අන්දමට නීතිරීති සකස් කරන බව විශේෂයෙන් මතක් කරන්නට ඕනෑ.

වෙළඳ ව්‍යාපාරවල සේවය කරන ස්ත්‍රී පක්ෂයේ 20,964 දෙනෙකුට ප්‍රසූතිකාධාර වශයෙන් රු. 12,43,017 ක් ලබා දී තිබෙනවා.

රුපියලේ අගය අඩු කිරීම ගැන ඇතැම් ගරු මන්ත්‍රීවරුන් රජයට දොස් කියනවා. රුපියලේ අගය අඩු කරන ගමන්ම රජය සේවකයින්ගේ පඩි වැඩි කළ අතර පෞද්ගලික අංශයේ සේවකයින්ටත් වැඩි පඩි ගෙවන ලෙස හදිසි නීති යටතේ ව්‍යාපාරිකයන්ට බල කර පසුව එය නීතිගත කළේත් මේ රජය බව මෙහිදී ඉතා සන්තෝෂයෙන් මතක් කරන්නට කැමතියි. එයින් ලක්ෂ සංඛ්‍යාත ජනතාවකට වැඩිපුර පඩියක් ලැබුණු බව හිතන වෙමින් ඔවුන් වන කම්කරුවන් ගැන කැ ගසන කෝට්ටේ ගරු මන්ත්‍රීතුමාගේ (ස්ටැන්ලි නිල කරන්න මයා.) දැනගැනීම සඳහා මතක් කරන්නට කැමතියි.

මේ කාලය තුළ වැඩ වර්ජන අඩු වීමට විශේෂයෙන්ම හේතු වූයේ අමාත්‍යාංශයේ හා දෙපාර්තමේන්තුවේ සෑම නිලධාරියකුම වගේ ඉතා උනන්දුවෙන් කටයුතු කර සේව්‍ය-සේවක දෙපක්ෂය අතර සාකච්ඡා පවත්වා බැස ගන්නා ලද සාමූහික තීරණ බව මේ ගරු සභාවේ දැනගැනීම සඳහා මතක් කරන්නට කැමතියි. කම්කරු විනිශ්චය සභා පිහිටුවීමෙන් පසු නඩු 40,000 ක් පමණ විසඳා අවසාන කර තිබෙන අතර විනිශ්චය සභාවල තීරණ මාර්ගයෙන් කම්කරුවන්ට රු. 46,72,577ක මුදලක් අය වී තිබෙනවා. මේ සෑම වාසියක්ම කම්කරු ජනතාවට ලැබුණේ කම්කරු දෙපාර්තමේන්තුවේ නිලධාරීන් විසින් පවත්වන ලද අවංක පරීක්ෂණ යටතේ බව මෙහිදී ස්තූති පූර්වකව මතක් කරන්නට කැමතියි. 1958 තරම ආරම්භ කරන්නට යෙදුණු කම්කරු අර්ථසාධක අරමුදල—

ගරු මන්ත්‍රීවරයෙක්
(கௌரவ அங்கத்தவர் ஒருவர்)
(An hon. Member)
ඒ අපේ ආණ්ඩු කාලයේදී.

එස්. දී එස්. ජයසිංහ මයා.

(திரு. எஸ். டி. எஸ் ஜயசிங்ஹ)

(Mr. S. de S. Jayasingha)

අපේ ආණ්ඩු කාලයේදී පනත හදා තිබුණා. තමුත්තාත්සේලාගේ ආණ්ඩු කාලයේදී ඒක කපල කොටල සකස් කරල ඉදිරිපත් කර ක්‍රියාත්මක කලා. අපිත් ඒක ගෙන යනවා. මම හිතන්නේ නැහැ, ඒක තමුත්තාත්සේලා ඉදිරිපත් කළ පනතක් ය කියා ඒ ගෞරවය ලබා ගැනීමට කිසිම මන්ත්‍රීවරයෙක් ඉදිරිපත් වෙයි කියා. 1956 ට පෙර තිබුණු අපේ රජයෙන් හදා තිබුණු පනතක් ඒක. ඒ නිසා ඒ ගෞරවය භාර ගන්නට තමුත්තාත්සේලා ඉදිරිපත් වෙයි කියා මා හිතන්නේ නැහැ. 1958 දී ක්‍රියාත්මක කරන්නට යෙදුණු අම් සාධක අරමුදලට අද ලක්ෂ 15 ක් පමණ වූ සාමාජිකයන් පිරිසක් බැදී සිටිනවා. කර්මාන්ත ශාලා 25,918 ක සිටින සාමාජිකයන් 15,00,000 ක් පමණ කම්කරු අම් සාධක අරමුදල යටතේ ලියාපදිංචි වී සිටිනවා. පසුගිය කාලයේ සිට මෙම දෙපාර්තමේන්තුවට වැඩ අධිකව තිබෙනවා. ඊට හේතුව ඉන්දු-ලංකා ගිවිසුමේ එන කොන්දේසි ක්‍රියාත්මක කිරීම සම්බන්ධයෙන් වැඩ කිරීමට සිදු වීමයි. දැන් “ඉන්දු-ලංකා ශාඛාව” නමින් වෙනම කාර්යාලයක් පිහිටුවා වැඩ ඉක්මන් කිරීමට කටයුතු කර ගෙන ගොස් තිබෙනවා. කම්කරු අර්ථ සාධක අරමුදලින් රුපියල් 3,12,25,531 ක් කම්කරුවන්ට ගෙවා තිබෙනවා. මෙම අරමුදලේ රුපියල් 6,18,60,794 ක් තිබෙනවා. පසුගිය අවුරුද්ද ඇතුළත 25,460 දෙනකුට මුදල් ගෙවා තිබෙනවා. ඒ ඒ අයගේ ඉල්ලුම් පත්‍ර අනුව ඒ තරම් සංඛ්‍යාවකට මුදල් ගෙවා තිබෙනවා. ඒ සඳහා වියදම් වූ මුදල රුපියල් 1,07,34,258 යි. මා මේ කියන ලද සංඛ්‍යා ලේඛන අනුව කම්කරු අමාත්‍යාංශයන්, කම්කරු දෙපාර්තමේන්තුවත් සැහෙන වැඩ කොටසක් කර තිබෙන බව පෙනී යන්නට ඇති. සේව්‍ය සේවක දෙපක්ෂය අතර කිට්ටු සම්බන්ධතාවක් ඇති කරගෙන වැඩ කටයුතු කිරීමේ ප්‍රතිඵලය මා ලුහුඬින් පෙන්වුම් කර දුන්නා.

ගරු නියෝජ්‍ය කථානායකතුමනි, හැදී ගෙන එන තරුණයන් අද කර්මාන්තවලට දක්ෂයි. ඒ ඒ කර්මාන්ත පිළිබඳව ඉක්මනින් අවබෝධයක් ලබා ගන්නට දක්ෂ

තරුණයන් සිටිනවා. ඒ තරුණයන්ගේ ප්‍රයෝජනය සඳහා අප කාර්මික විද්‍යාල ඇති කර තිබෙනවා. මෙම කාර්මික විද්‍යාලයන්හි ඉංජිනේරු කර්මාන්තය, ලියවන පට්ටල් වැඩ, තහඩු වැඩ, වෙල්සින් වැඩ, මෝටර් රථ අලුත්වැඩියා කිරීමේ වැඩ, විදුලි කාර්මික වැඩ, ගුවන් විදුලි යන්ත්‍ර අලුත්වැඩියා කිරීමේ වැඩ ආදිය උගන්වනවා. ඒ කාර්මික අංශයන්හි පුහුණුව ලබන්නට තරුණයන් තුළ කොතරම් නම් ආශාවක් තිබෙනවාදැයි කියතොත් ඒ කාර්මික විද්‍යාලවල දෙවරු පංක්ති පවත්වන්නට අපට සිදු වී තිබෙනවා. මෙවැනි විද්‍යාල දිවයිනේ ප්‍රධාන නගරවල තවත් කීපයක් විවෘත කිරීමට අමාත්‍යාංශය අදහස් කර සිටින බව මතක් කරන්නට කැමතියි. වඩු කර්මාන්තය සහ පෙදරේරු කර්මාන්තය ඉගැන්වීම සඳහා දැනට ස්ථාන 58 ක් ඇති කර තිබෙනවා. පුහුණුව ලැබීම සඳහා ඒ ස්ථානවලට තරුණයන් එන්නේ ඉතාමත් ම උනන්දුවෙන් බව මතක් කරන්නට කැමතියි.

වරැක්ටරිවල කටයුතු සම්බන්ධයෙන් පුහුණු කිරීමේ මධ්‍යස්ථානයක් ඇති කර තිබෙනවා. වරැක්ටරි පැදවීමට, අලුත් වැඩියා කිරීමට පිහිටුවා තිබෙන කම්න්ත ශාලාවේ ඉගෙන ගැනීමට තරුණයන් ලොකු උනන්දුවක් දක්වනවා. ඒ මධ්‍යස්ථානයට ඇතුළු වන්නට තරුණයන් පොර කනවා. වරැක්ටරි පැදවීම, මඩ හැම, ගොඩ හැම, ගොයම් පැහීම ආදිය ගැන එහි විශාල සංඛ්‍යාවකට පුහුණුවක් දෙනවා. ඒවාගේම යන්ත්‍රයක් කැඩුනාම එය අලුත්වැඩියා කර ගැනීමට වරැක්ටරි මධ්‍යස්ථානයෙන් පුහුණුවක් දෙනවා. එපමණක් නොවෙයි, එහි ඉගෙන ගන්නා ළමයින්ගේ ප්‍රයෝජනය පිණිස නවීන අංගෝපාංග, නවීන කාර්මික උපකරණ ජර්මන් සමූහාණ්ඩුවෙන් ගෙන්වා ගැනීමට දැනටමත් කටයුතු යොදා ගෙන යනවා. ඒවාගේම ආඥා පනත යටතේ එම කර්මාන්තයේ නියැලී සිටින්නන්ට ආරක්ෂාව සලසා දීමට අපේ අමාත්‍යාංශය යෙන් කටයුතු කර ගෙන යනවා; එමෙන් ම සේවයේ යෙදී සිටින්නන්ට ආරක්ෂාව සලසා දීමට හැකි සෑම ක්‍රියාමාර්ගයක් යෙදීමට දැනට කටයුතු යොදා ගෙන යනවා. විශේෂයෙන්ම මෙහිදී සඳහන්

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

[එස්. ද එස්. ජයසිංහ මයා.]

කළයුතු කරුණක් තිබෙනවා. විවිධ සේවා වන්හි යොදවා ඇති බාල වයස්කාරයන් ආරක්ෂා කර දීමේ පනතක් දැනට ඉදිරිපත් කර තිබෙනවා. රෙදි විවීම වැනි සේවාවන්හි යොදවා ගෙන ඇති ස්ත්‍රී පක්ෂයේ ආරක්ෂාව උදෙසා සේවා කාල වේලාවන් නියම කර තිබෙනවා. දැනට ඒ අනුව කටයුතු කර ගෙන යනවා.

ගරු නියෝජ්‍ය කථානායකතුමනි, මේ රජය මගින් ඉදිරිපත් කර ඇති පස්වන නැතිනම් අවසාන අයවැය ලේඛනය සම්බන්ධයෙන් මේ රටේ ජනතාව මොන විධියෙන් කල්පනා කරනවාද කියන කාරණය මා ඉතා කෙටියෙන් පැහැදිලි කර දෙන්න කැමතියි. මෙම ගරු සභාවට මා තුන් වරක් පත් වී ආ මන්ත්‍රීවරයෙක්. මන්ත්‍රීවරයකු වශයෙන් පත් වී ආවත් නාවත් මට පෙනී ගිය එක් වැදගත් කාරණයක් නම් අයවැය ලේඛනයක් මේ ගරු සභාවට ඉදිරිපත් කරන්නට ඔන්න මෙන්න කියා තිබෙද්දී මේ රටේ විශාල ගාලගෝට්ටියක් ඇති වන බවයි. කොයි බඩුද ගණන් යන්නේ, කොයි බඩුද ලාභ වෙන්නේ, මොනවාද අරගෙන තබා ගන්න ඕනෑ කියන ගාලගෝට්ටියක් රට පුරා ඇති වෙනවා. වැඩි දෙයක් නොවෙයි, අඩු වශයෙන් පෙට්‍රල් ගණන් යයි කියා කල්පනා කර ගෙදර තිබෙන පෙට්‍රල් ටින් එකවත් පුරවා ගන්න වෙහෙසෙනවා. අයවැය ලේඛන ඉදිරිපත් කරන විට ඔය විධියේ තත්ත්වයක් තිබුණත් මෙම අය වැය ලේඛනය ඉදිරිපත් කරන විට එබඳු කිසිම කලබලයක් තිබුණේ නැහැ. ගරු ඩඩ්ලි සේනානායක අගමැතිතුමා ප්‍රධාන මෙම රජයෙන් කවදාවත් මහජනතාවට අසාධාරණයක් වෙන්නේ නැතැයි කියන හැඟීම මුළු රටේ මහජනතාව තුළ ඇති වී තිබුණු නිසයි එබඳු තත්ත්වයක් රටේ තිබුණේ. එසේ නැතිනම් නා නා ප්‍රකාර තත්ත්වයන් ඇති වන්න තිබුණා. සහල් සඟවා ගන්නා උදවිය ගැන, රෙදිපිළි සඟවා ගන්නා උදවිය ගැන, වෙනත් ද්‍රව්‍ය සඟවා ගන්නා උදවිය ගැන අපට අසන්නට ලැබෙනවා. නමුත් එවැනි කිසි දෙයක් සිදු වුණේ නැහැ. මන්ද? සාධාරණ අය වැය ලේඛනයක් ඉදිරිපත් කරන බවට මහජනතාව තුළ ලොකු විශ්වාසයක්

තිබුණු නිසයි. ඒ හැඟීම තහවුරු වන අත් දමින් ගරු මුදල් ඇමතිතුමා ක්‍රියා කිරීම ගැන මුළු මහත් ජනතාවගේ ප්‍රශංසාව එතුමාට හිමිවනවාට කිසිම සැකයක් නැහැ. ගරු නියෝජ්‍ය කථානායකතුමනි, ජාතික රජය මගින් අවසාන වශයෙන් ඉදිරිපත් කරන ලද මෙම අයවැය ලේඛනය සම්බන්ධයෙන්—

ගරු මන්ත්‍රීවරයෙක්
(கௌரவ அங்கத்தவர் ஒருவர்)
(An hon. Member)
අවසාන අයවැය ලේඛනය.

එස්. ද එස්. ජයසිංහ මයා.
(திரு. எஸ். டி. எஸ். ஜயசிங்ஹ)
(Mr. S. de S. Jayasingha)

අප ආපසු ඇවිත් ලබන අවුරුද්දේත් අයවැය ලේඛනය ඉදිරිපත් කිරීම ගැන සැකයක් හිතන්න එපා. අද තමුන්නාත් සේට නොමීමර ගහලා කියන්නම්, අපි දිනන ආසන මොනවාද කියා. මා කීවොත් තමුන්නාත්සේලාව ලජ්ජා හිතේවි. ඒක නිසා මා කියන්නේ නැහැ. ගරු නියෝජ්‍ය කථානායකතුමනි, ලබන සැරේත් අයවැය ලේඛනය ඉදිරිපත් කරන්නේ මේ රජයමයි. ඒ ගැන කිසිම සැකයක් නැහැ. ඊට පළමු ඉදිරිපත්කර ඇති අයවැය ලේඛනයේ වැඩ කටයුතු අප කරන්න ඕනෑ. එමෙන්ම මෙම අය වැය ලේඛනයට ජනතාව දැක්වූ සහයෝග තාවය අනුව ලබන අවුරුද්දේ අයවැය ලේඛනය මේ රජයටම ඉදිරිපත් කරන්න ලැබෙනවාට කිසිම අනුමානයක් නැති බව අපට කියන්න පුළුවනි. මේ අතර විරුඬ පාර්ශ්වයේ ගරු මන්ත්‍රීවරුන්ට වචනයක් කියන්න තිබෙනවා. එනම්, මෙම අයවැය ලේඛනය නුවුවමනා ලෙස විවේචනය කරන්න කාලය ගත කරන්නේ නැතුව අපට සහයෝගය දෙන ලෙස මා ඉල්ලා සිටිනවා. මන්ද? තමුන්නාත්සේලාත් අපත් ඉදිරිපත් වී සිටින්නේ රට වෙනුවෙන්; රටේ ජනතාව වෙනුවෙන්. එසේ නම් අප දෙපක්ෂයම එකතු වී, මෙම අය

වැය ලේඛනයෙන් ඉදිරිපත් කර ඇති සංවර්ධන වැඩ කටයුතු ක්‍රියාත්මක කිරීමට සහයෝගයෙන් කටයුතු කිරීම ඉතාමත්ම සුදුසු ක්‍රියා මාර්ගය බව මතක් කරමින්, ඒ අන්දමට සහයෝගය දෙනවා ඇතැයි අපේක්ෂා කරමින් මගේ වචන ස්වල්පය මෙයින් අවසන් කරනවා.

අ. හා 6.12

ස්ටැන්ලි තිලෙකරත්න මහා.

(திரு. ஸ்டான்லி திலகரத்ன)

(Mr. Stanley Tillekeratne)

ගරු නියෝජ්‍ය කථානායකතුමනි, ජාතික රජයේ 5 වැනි අයවැය ලේඛනය පිළිබඳ විවාදයේදී මට පෙර කථා කළ ගරු පාර්ලිමේන්තු ලේකම්තුමාගේ කථාව ගැන කල්පනා කරන විට එය අනාවැකි රාශියක් පළ කෙරුණු කථාවක් හැටියට හඳුන්වන්නට පුළුවන්. මනුෂ්‍යයකුගේ සිත තුළ බලාපොරොත්තු ඇති කර ගැනීම හොඳයි. බලාපොරොත්තු ඇති කර ගන්නෙ තැන්නම් ජීවත් වීමට ආශා වක් ඇති වන්නෙ නැහැ. ඒ නිසා ගරු පාර්ලිමේන්තු ලේකම්තුමාගේ සිත තුළත් බලාපොරොත්තු ඇති කර ගැනීම හොඳයි. එසේ බලාපොරොත්තු ඇති කර නොගන්නොත් එතුමාට දේශපාලන වශයෙන් දිවි නසා ගන්නටයි, සිදු වන්නෙ.

ගරු නියෝජ්‍ය කථානායකතුමනි, ගරු මුදල් ඇමතිතුමාගේ අයවැය කථාව ඉදිරිපත් කර අවසාන වූ විට ඒ පිළිබඳව රටේ ඇති වූ මතය මොකක්ද? පණ යන ලෙඩෙකුගේ අවසාන කථාව වගෙයි, එය මහජනයාට ඇහුණේ. කිසිම ප්‍රාණයක් නැති, රටට ප්‍රයෝජනවත් කිසිම සේවයක් ගැබ් කර නොමැති, ණය බර අයවැය ලේඛනයක් ඉදිරිපත් කර තමයි, මේ රජය නැවතත් බලයට එන්නට අදහස් කරන්නේ. මේක අයවැය ලේඛන විවාදයේදී මා කියන්නට ඕනෑ.

—දෙවන වර කියවීම

ලේඛනයක් නොවෙයි, මේක ණයවැය ලේඛනයක්. ණය අරගෙන ණය වැය කර, විසි වැනි ශතවර්ෂයේ අවුරුදු 20 ක් යන තුරුත්—අද සිට අවුරුදු 50 ක් යන තුරුත්—ඒ ණය ගෙවන්නට සිදු වන පරිදි රට ණය කරලයි, 1970 වන විට ඩබ්ලි සේනානායක අගමැතිතුමාගේ ආණ්ඩුව මේ රටේ බලයෙන් පහ වන්නේ. දෙහිවල-ගල්කිස්සේ ගරු මන්ත්‍රී තුමාගේ—ගරු පාර්ලිමේන්තු ලේකම්තුමාගේ—දරු මුණුපුරන්ටත් මේ ණය ගෙවන්නට සිදු වෙනවා. ඒ කාලය වන විට ඒ මන්ත්‍රීතුමාගේ මුණුපුරන් කියයි, අපේ සීයලා, අපට තබා ගිය ණයය අප අද මේ ගෙවන්නේ, කියා. 21 වැනි ශත වර්ෂයේ අවුරුදු 20 ක් ගත වන තුරුත් මේ ණය ගෙවන්නට සිදු වෙනවා. විදේශීය අධිරාජ්‍යවාදීන්ටත් රට ණය කර, දේශීය වශයෙන් ණය අරගෙන, අයවැය, ණය වැය කර ඉවර වෙලා තමයි, මේ වර්ෂය අගදී හෝ ලබන වර්ෂය මැද භාගය වන විට ගරු මුදල් ඇමතිතුමා මුදල් ඇමතිකමින් ඉවත් වී යන්නේ.

ගරු නියෝජ්‍ය කථානායකතුමනි, මේ රජය 1965 දී එවකට තිබුණු සිරිමාවෝ බණ්ඩාරනායක රජය පරාජයට පත් කර බලයට පත් වුණේ කොහොමද? අපට බලය දුන්නොත් මේ රට ස්වයම්පෝෂිත කරනවය, මේ රට කිරියෙන් පැණියෙන් උතුරවනවය, මේ රටේ පෝලිම් නැති කරනවය, ජීවන වියදම බස්සනවය කිව්වා. මැතිණියගේ කාලයේදී ජීවන වියදම නැග්ගේ 111 ටයි. ඩබ්ලි සේනානායක මැතිතුමාගෙ නැගිල්ල ඊට වඩා ඉහලයි; 131 ට නැග්ගා. මේ පැත්තේ කාටද නගින්නේ නැහැ කියා ඩබ්ලි සේනානායක මැතිතුමා කිව්වා. ඇත්ත වශයෙන් ම මා කණගාටු වෙනවා, පසුගිය කාලයේදී එතුමා වරින් වර අගමැති තත්ත්වයට නොගැලපෙන නොයෙක් නොයෙක් ප්‍රකාශ කර තිබීම ගැන. ඒ ගැන වචන ස්වල්පයක් මේ අයවැය ලේඛන විවාදයේදී මා කියන්නට ඕනෑ.

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

[ස්ථාන ලි තිලකරත්න මයා.]

අකුරණදීන් ඔහොම කලාවක් කලා, ගරු බදිඋද්දීන් මහ්මුද් මහත්මයා සම්බන්ධයෙන්. මේ සභාවේදීන් වරින් වර මේ සභාවට නොගැලපෙන, අගමැතිවරයකු විසින් ප්‍රකාශ නොකළ යුතු වචන ප්‍රකාශ කර තිබෙනවා. මෑතකදී එතුමා වැලිමඩදී කළ කලාවක් ගැන කල්පනා කරන විට එතුමාට ලොකු ලෙඩක් හැදිගෙන එන බව, hypertension හෙවත් තදියම් රෝගය හැදිගෙන එන බව පෙනෙනවා. ගරු ඇමතිවරුන් ආණ්ඩු පාර්ශ්වයේ මන්ත්‍රීවරුන් එකතු වී වහාම ඒ රෝගය සුව කර නොගත්තොත් ගරු අගමැතිතුමා නිසා ආණ්ඩුවට හානි පාඩුවක් සිදු වන්නට පුළුවන්. එතුමා වැලිමඩදී කළ කලාව ගැන මා කියන්නේ නැහැ. කවිද පෙන්වන තෙක් අගමැතිතුමා බලාගෙන ඉන්නවලු. මේ පැත්තේ නම් කවිචරුවන් පෙන්වන්නේ නැහැ. එයාට බලා ගන්නට වුවමනා නම් ලාබෙට බලා ගන්නට පුළුවන් ස්ථාන තියෙනවා, මා කියන්නේ නැහැ. ආණ්ඩුවේ ගරු ඇමතිවරුන්ට මා සලකනවා. රාජ්‍ය ඇමතිතුමා හොද වැදගත් කලාවක් කලා. එතුමාගේ කලාව පිළිබඳව අපේ මතබේද තිබුණත් එය වැදගත් කලාවක්. ඇමති මණ්ඩලයේ සිටින වැදගත් ඇමතිවරුන් වැදගත් කලා කරනවා. උප ඇමතිතුමාත් කලාවක් කලා. කතාවේ සඳහන් කරුණු උඩ වෙනස්කම් අප අතර ඇතත් එය මේ සභාවට ගැලපෙන කලාවක්. එක්සත් ජාතික පක්ෂයේ සියලු දෙනාම දැන් කල්පනා කරනවා නැවත වරක් ගරු අගමැතිතුමාට අසනිපයක්වත් හැදිගෙන එනවාද කියා. ඉන්පේක්ෂින් එක වැඩි වෙලාද, පිල්එක වැඩි වෙලාද මම දන්නේ නැහැ.

අද සිදු වී තිබෙන්නේ කුමක්ද? පසුගිය රජය පැවැති කාලයේටත් වඩා ජීවන අංකය ඉහළ ගිහින්. පෝලිම් දිග් ගැහිලා. අපි බලයෙන් යන විට එක උපාධි ධාරියෙකුවත් රක්ෂාවක් නැතිව සිටියේ නැහැ. අද උපාධිධාරීන් 15,000 ක් රක්ෂා නැතිව සිටිනවා. දොස්තරලා සියයකට අධික ගණනක් සිටිනවා. එපමණක් නොවෙයි, ජීවන අංකය ඉහළ යනවාත් සමගම ආණ්ඩුවේ සේවකයින්ගේ පඩි වැඩි කරන්නට යන්නේ මන්තෝර්වල

සිටයි. ඒ වන විට ආණ්ඩුවේ සේවකයින්ගේ ජීවන අංකය කොතරම් ඉහළට නගිනවාද කියනවා නම් වැඩියෙන් ලබා ගන්නා පඩියෙන් කිසිම ප්‍රයෝජනයක් ගන්නට ඔවුන්ට බැරි වන තත්ත්වයකට පත් වෙනවා. එපමණක් නොවෙයි, මේ අයවැය ලේඛනයෙන් රටේ පොදු මහජනයාට යම්කිසි යහපතක් සිදු වී තිබෙනවාද කියා අපි අහන්නට ඕනෑ. ගරු උප ඇමතිතුමා එතුමාගේ කලාව අවසාන කරමින් කීව්වා “අපිත් කලා කරන්නේ රට වෙනුවෙන්; තමුන්නාන් සේලාත් කලා කරන්නේ රට වෙනුවෙන්” කියා. ඔව් අපි නම් කලා කරන්නේ රට වෙනුවෙන් තමයි. එහෙත් ඒ අය කලා කරන්නේ ධනපති පන්තිය වෙනුවෙන්. එයයි ඒ අයත් අපත් අතර ඇති ලොකුම වෙනස. ඒ අය අමෙරිකන් ඩොලරය වෙනුවෙන් කලා කරනවා; අපි ඒ වෙනුවෙන් කලා කරන්නේ නැහැ. එයයි ඒ අයත් අපත් අතර ඇති පරතරය. ඒ අය ධනෝශ්වර පන්තිය දැරක්ෂා කරන්න ඉපදී සිටින කොටසක්. ධනෝශ්වර පන්තියේම නගින කොටසක්. ඒ අයත් අපත් අතර ලොකු මතබේද තිබෙනවා. ඒකයි ඒ අය ඒ පැත්තේත් අපි මේ පැත්තේත් සිටින්නේ. එහෙම නැතිව එකට වාඩි වෙන්න බැරිකමක් නැහැ. කැතක් නැහැ. මේවායි න්‍යායිකව ඇති වෙනස්කම්.

ගරු නියෝජ්‍ය කලානායකතුමනි, සිරිමාවෝ බණ්ඩාරනායක මැතිනියගේ රජය පරාජය කර දැනට අවුරුදු හතරකුත් මාස ගණනක් ගත වී තිබෙනවා. මහජනයා නයා දැන් අහනවා ඇයි ඒ රජය පරාජය කළේ කියා. ඒ රජය පරාජය කිරීමේ මහජනයාට ලැබුණු පහසුකම් මොනවාද? බඩුමිල පහළ දමන්නට නම් බඩලි සේනා නායක මැතිතුමා බලයට පත් කරන්නය කීව්වා; පත් කලා. රැකිරක්ෂා ප්‍රශ්නය විසඳන්නට නම් පත් කරන්නය කීව්වා; පත් කලා. රට කිරියෙන් පැණියෙන් උතුරුවන්න නම් පත් කරන්නය කීව්වා; පත් කලා. අල්ලස් නැති කරන්න නම් පත් කරන්නය කීව්වා; පත් කලා. පෝලිම් නැති කරන්න නම් පත් කරන්නය කීව්වා; පත් කලා. ඉතිරි වී සිටින්නේ පෝලිත් කෘෂ් මණ්ඩලි. ගරු නියෝජ්‍ය කලානායකතුමනි,

මහජනයා ලඟට ගොස් අහන්නට ඕනෑ 1960 ජූලි මාසයේ බලයට පැමිණි සිරිමාවෝ බණ්ඩාරනායක මැතිනියගේ ආණ්ඩුවත් 1965 මාර්තු මාසයේ බලයට පැමිණි ඩබ්ලි ජේනානායක මැතිතුමාගේ ජාතික ආණ්ඩුවත් අතර ඇති වෙනස කුමක්ද කියා. අද ජාතිකකමක් නම් නැහැ. පෙඩරල් පක්ෂයේ අපේ අයිසලා වික දැන් මෙහාට වෙලයි ඉන්නේ. ඒ හොර මඟුල අවසානයයි ; රහස් ගිවිසුමක් වැඩි කල් යන්නට මත්තෙන් ප්‍රසිද්ධ කරන්නයි ඉන්නේ. ඒ අය අපේ පැත්තට ආවා. අපේ පැත්තට කිව්වාට—ඒ අය විරුද්ධ පාර්ශ්වයේ වාඩි වී සිටියාට—ඒ අයගෙයි අපෙයි ඇති හොර මඟුලක් නැහැ. අපි හොරෙන් ගිවිසුමක් අත්සන් කළේ නැහැ. ඉස්සරහටත් අපේ මඟුලක් ඇති වන්නෙන් නැහැ. අපි ඒ අයත් එක්ක මඟුල් කන්න ලැහැස්ති නැහැ, ඒ අය පෙඩරල් වාදය අනුමත කරන තුරු. ඒ අයට මේ රටේ වැඩි සිංහල ජනතාව සමග ජීවත් වන්නට නම් පෙඩරල් වාදය අත්හැර දමා ජාතික දේශපාලන ප්‍රතිපත්ති උඩ සංවිධානය වී ආවෙන් සිංහල මහජනයාත් සමග සහයෝගයෙන් වැඩ කරන්නට පුළුවන්. එයට කිසිම අඩුවක් ඇති නොවන බව මා මතක් කරන්න කැමතියි.

Mr. Deputy Speaker, this is the fifth Budget presented by the Hon. Minister of Finance. In point of fact, the country has not been taken up with this Budget. Everyone expected this to be a Santa Claus Budget. Why? Because the National Government is in its last year of office,—[Interruption]. I do not know, Sir, About the personal honesty of some of them, I have no doubt. Mr. Kotelawela has been personally honest, but politically I do not know.

Now, this is the last year of the United National Party Government or the National Government, and everyone expected the Hon. Minister of Finance to present a Santa Clause Budget. The country also expected very much from him. Of course, after hearing his speech, after listening to it very carefully, one has come to the conclusion that this will be the last on.

Budget of the United National Party, the last chance of the United National Party, because its chances of coming back to power, although a hope is being entertained by my good Friend the Hon. Parliamentary Secretary to the Minister of Labour, Employment and Housing are very remote. They see the writing on the wall. They realize what sort of financial structure they have built in this country. When they came to power, they turned round and told the people, "We have not enough money to finance imports for the next two to three weeks. The Sirimavo Bandaranaike Government has mortgaged the interests of the people, ransacked the coffers of the Treasury, and brought this country to the verge of bankruptcy."

But today, if I start with the subject of nett public debt, at the end of March 1969, the nett public debt stood at Rs. 6,906.2 millions—the total debt. These are statistics from the Central Bank Report.—[Interruption]. In point of fact, the nett foreign debt in March 1969 stood at Rs. 1,079.5 million. And, then, of course, the nett domestic debt stood at Rs. 5,823.1 million.

ගරු එම්. ඩී. එච්. ජයවර්ධන
(கௌரவ எம். டி. எச். ஜயவர்தன)
(The Hon. M. D. H. Jayawardena)
Is that so?

ස්ටැන්ලි තිලෙකරත්න මයා.
(திரு. ஸ்டான்லி திலக்கரத்ன)
(Mr. Stanley Tillekeratne)
Yes.

නියෝජ්‍ය කථානායකතුමා
(உப சபாநாயகர் அவர்கள்)
(Mr. Deputy Speaker)

Will the Hon. Member please carry

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

ස්ටැන්ලි තිලකරත්න මයා.

(*திரு. ஸ்டான்லி திலக்கரத்ன*)

(Mr. Stanley Tillekeratne)

In point of fact, the total debt stood at Rs. 6,902.6 million. In 1965, the Government of Mrs. Sirimavo Bandaranaike was defeated in the elections. The nett foreign debt came up to Rs. 446.6 millions. The nett domestic debt came up to Rs. 3,771.9 million. From that point onwards, in 1966, the nett foreign debt increased from Rs. 446.6 millions to Rs. 521.1 millions; in 1967 to Rs. 876.2 millions; in 1968, to Rs. 1,037.1 million; and in March 1969 to Rs. 1,079.5 million.

Mr. Deputy Speaker, looking at the domestic debt, in the year 1964, the Year in which the last Government was defeated here in the House, the total domestic debt was Rs. 3,436.0 millions. In 1965, the year we lost the elections, it was Rs. 3,771.9 millions. In 1967, it was Rs. 462.7 millions. In 1967 it rose to Rs. 4,996.2 million; in 1968 it rose to Rs. 5,746 million; and in 1969 it sky-rocketed to Rs. 5,823.1 million.

You see the signs of the times, Sir! A Finance Minister crawling to his seat. If this is the age of development I do not see it in him. Anyhow, whatever is said and done, the total debt, including the foreign as well as the local debt in 1964—the year in which we were defeated on the Floor of the House—was Rs. 3,809.5 million. In 1965, the year when we were defeated in the country, it was Rs. 4,218.5 million; in 1966 it went up to Rs. 4,788.7 million; in 1967 it was 5,870.4 million; in 1968 it was Rs. 6,783.2 million; and in 1969 it went up to Rs. 6,902.6 million.

ශ්‍රී එම්. ඩී. එච්. ජයවර්ධන

(*கௌரவ எம். டி. எச். ஜயவர்தன*)

(The Hon. M. D. H. Jayawardena)

From what book are you reading?

ස්ටැන්ලි තිලකරත්න මයා.

(*திரு. ஸ்டான்லி திலக்கரத்ன*)

(Mr. Stanley Tillekeratne)

These are from your own reports.

—දෙවන වර කියවීම

ශ්‍රී වන්නියනායක

(*கௌரவ வன்னிநாயக்க*)

(The Hon. Wanninayake)

What is the page?

ශ්‍රී එම්. ඩී. එච්. ජයවර්ධන

(*கௌரவ எம். டி. எச். ஜயவர்தன*)

The Hon. M. D. H. Jayawardena)

Are you reading from page 189 of the 1968 Central Bank Report?

ස්ටැන්ලි තිලකරත්න මයා.

(*திரு. ஸ்டான்லி திலக்கரத்ன*)

(Mr. Stanley Tillekeratne)

I shall give you the reference presently. All the figures are from your own reports. I shall give you the page, index and everything. Unfortunately, the Central Bank officials have not indexed the Finance Minister's speech.

During this period, the nett domestic debt has risen from Rs. 3,436 million to Rs. 5,823.1 million—a rise of 170 per cent. The total nett public debt has risen from Rs. 3,809.5 million to Rs. 6,902.6 million—a rise of 181 per cent within a short period of four years of this Government.

You will also see that the most unsatisfactory feature regarding the foreign debt is that in March 1969 commodity loans amounted to Rs. 679.4 million which is about 63 per cent of the total net foreign debt outstanding on that date.

ශ්‍රී ජේ. ආර්. ජයවර්ධන

(*கௌரவ ஜே. ஆர். ஜயவர்தன*)

The Hon. J. R. Jayewardene)

Why are you concentrating on debts?

ස්ටැන්ලි තිලකරත්න මයා.

(*திரு. ஸ்டான்லி திலக்கரத்ன*)

(Mr. Stanley Tillekeratne)

Because you are an indebted Government and future generations will have to pay the debts incurred by you. I hope the Hon. Minister of State will live more than a century. His grandchildren will blame the

grandfather for having left the country in this state of indebtedness; they will have to go on repaying the debts in the next century. That is why I concentrate on your debts. This is not a අයවැය ලේඛනය but a ණයවැය ලේඛනය.

Commodity loans accumulated over a short period of three years commencing from September 1966—which are chiefly used for consumption purposes—were an innovation of this Government. Now, this is from their own reports. The following are the commodities and their volume obtained between March 1965 and February 1969; wheat, flour and maize Rs. 230 million—

ශ්‍රී මන්නියනායක

(கௌரவ வன்னிநாயக்க)

(The Hon. Wanninayake)

What is the page from which you are reading?

ස්ටැන්ලි තිලෙකරත්න මයා.

(திரு. ஸ்டான்லி திலக்கரத்தன)

(Mr. Stanley Tillekeratne)

Wait, I shall give you the page. Even your Budget Speech is not indexed. I am quoting from your own reports. I have all the reports here. Sir, I have only been given one hour and fifteen minutes and I do not want to go on quoting from these reports and spoil a good speech. In point of fact, the Hon Minister of Finance does not know the page from which these figures are taken. You know how he came to this House. His speech was locked up in a bag. Someone had locked it up for him. He came here and opened it out and he read his speech and most of it had actually been drafted by his officials. He came and spoke of "up-take economy", "down-take economy", "push-up economy"—those are phrases his officials had imposed on him and he came and repeated them in the House.

Mr. Deputy Speaker, consider fertilizer. Fertilizer has been imported to the value of Rs. 152 million, industrial raw material, Rs. 78.7 million, and the

list goes on in that fashion. It has gone on to such an extent that it will be seen that out of the total of commodity aid this country has obtained, 75 per cent has been spent on consumption goods and only 25 per cent has been utilized in the import of investment goods. How are you going to pay back this money? I shall come to that aspect of the matter subsequently.

There is no doubt that there is justification for obtaining loans for development purposes. In the context of an economy like Ceylon's we need more investment and, in point of fact, more investment goods are needed. But if we are getting commodity aid, a higher percentage of that aid must be utilized for investment purposes. According to statistics, however, 75 per cent of the aid obtained is utilized on the import of consumption goods and only 25 per cent on goods needed for the development of the country's economy.

It is very often urged that foreign borrowings are necessary for economic development because the need for investment goods from abroad rose at a faster pace than the capacity of the local economy to import, which depends on the terms of foreign trade.

The last few years have been very unfavourable to us from the point of view of trade. I am coming now, Sir, to the trade deficit. Consider tea. The prices of tea have come down, and tea is one of our chief foreign exchange earners. Even the price of coconut went down for a time. And in regard to rubber—

ශ්‍රී මන්ත්‍රීවරයෙක්

(கௌரவ அங்கத்தவர் ஒருவர்)

(An hon. Member)

The price of coconut has gone up now.

ස්ටැන්ලි තිලෙකරත්න මයා.

(திரு. ஸ்டான்லி திலக்கரத்தன)

(Mr. Stanley Tillekeratne)

That is just now. For a period it went down. Now prices have gone up and there is a gradual revival.

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

[ස්ථාන්ද්‍රී නිලකරණ මය.]

But prices will go down again. We have got an expert on fibre and coconut on our side.

Foreign borrowings would be needed to obtain certain types of equipment, but the economy had not the capacity to re-direct the effects from one sector to another or not the time to effect such a transformation.

No one is objecting to the obtaining of commodity aid, but obtaining commodity aid merely for the purpose of importing consumption goods, 25 per cent only of which is utilized for economic development, is not a very healthy sign from the point of view of the country's economy.

It will also be seen again from the nature of goods we have imported that whatever the anticipations of the Hon. Minister of Finance are, those anticipations will not be realized.

You have made this country run into debt and we have to repay for years the debts you have incurred. If these debts are going to develop this country's economy, well and good. But what is happening? For years the bulk of commodity aid is going down the drain in the form of consumption goods and finally ends somewhere else. That is what has happened to your commodity aid.

During the year ending September 1968, interest on the loans obtained amounted to Rs. 30.9 million, and the repayment of the principal amounted to Rs. 86.1 million, making a total of Rs. 86.1 million, which amount has been paid on foreign loans obtained.

At the rate that this Government is getting indebted the time is not far when the cost of servicing foreign loans every year will equal or exceed the total foreign loans available in that year.

The cost of servicing the public debt shows a big leap forward from Rs. 348.7 million in 1968-69 to Rs. 419.1 million in 1969-70.

—දෙවන වර කියවීම

රජ මන්ත්‍රීනායක

(කෙළරව වන්නිනායක)

(The Hon. Wanninayake)

He is reading somebody else's speech.

ස්ථාන්ද්‍රී නිලකරණ මය.

(තිரு. ස්ටාන්ලි තිලකරත්න)

(Mr. Stanley Tillekeratne)

Yes; just as your Budget Speech is not yours.

In point of fact, you will realize that this has led to a number of problems.

Apart from commodity aid and project aid, this Government has also obtained short-term assistance from the IMF. I shall give you the figures. Since March 1965, the year we were defeated, drawings aggregating Rs. 607 million have been obtained from the IMF. Up to 23rd April 1965 Ceylon's quota at the IMF. was fixed at 45.0 million dollars. On 23rd April 1965 this was increased to 62.0 million dollars. Immediately you came into power the IMF was going to accommodate you, increase your quota, and you could borrow more. In March 1966 this was again increased to 78.0 million dollars, which is approximately Rs. 468 million. The total drawings cannot exceed 125 per cent of the quota, which is approximately Rs. 585 million. It would appear that this Government has exceeded the maximum drawing limit by about Rs. 22 million. The excess drawings have been allowed as "compensatory". You have exceeded the amount that you were entitled to draw from the IMF. You have exceeded it by Rs. 22 million. In point of fact, you exceeded the limit of compensatory accommodation, and this is also another aspect of your financing.

රජ ජේ. ආර්. ජයවර්ධන

(කෙළරව ජේ. ආර්. ජයවර්ධන)

(The Hon. J. R. Jayewardene)

We have paid it back.

ස්ථාන්ද්‍රී නිලකරණ මය.

(තිரு. ස්ටාන්ලි තිලකරත්න)

(Mr. Stanley Tillekeratne)

You have not paid the whole

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

ශ්‍රී ජේ. ආර්. ජයවර්ධන

(කෙළරව ශ්‍රී. ආර්. ඉයවර්ධන)

(The Hon. J. R. Jayewardene)

Why not? They gave us £8 million recently.

ස්ටැන්ලි තිලකරත්න මයා.

(තිරු. ස්ටැන්ලි තිලකරත්න)

(Mr. Stanley Tillekeratne)

They gave you £8 million recently but you are yet drawing from it.

ශ්‍රී ජේ. ආර්. ජයවර්ධන

(කෙළරව ශ්‍රී. ආර්. ඉයවර්ධන)

(The Hon. J. R. Jayewardene)

We did not pay. They gave us.

ස්ටැන්ලි තිලකරත්න මයා.

(තිරු. ස්ටැන්ලි තිලකරත්න)

(Mr. Stanley Tillekeratne)

They gave you and now you have drawn the maximum loan that the IMF was going to give you.

ශ්‍රී ජේ. ආර්. ජයවර්ධන

(කෙළරව ශ්‍රී. ආර්. ඉයවර්ධන)

(The Hon. J. R. Jayewardene)

IMF?

ස්ටැන්ලි තිලකරත්න මයා.

(තිරු. ස්ටැන්ලි තිලකරත්න)

(Mr. Stanley Tillekeratne)

Yes.

ශ්‍රී ජේ. ආර්. ජයවර්ධන

(කෙළරව ශ්‍රී. ආර්. ඉයවර්ධන)

(The Hon. J. R. Jayewardene)

That is called supplementary financing.

ස්ටැන්ලි තිලකරත්න මයා.

(තිරු. ස්ටැන්ලි තිලකරත්න)

(Mr. Stanley Tillekeratne)

Yes, supplementary financing. That is why I said "අය වැය ලේඛනය."

ශ්‍රී ජේ. ආර්. ජයවර්ධන

(කෙළරව ශ්‍රී. ආර්. ඉයවර්ධන)

(The Hon. J. R. Jayewardene)

You do not understand it. Ask the hon. Member for Dompe (Mr. F. R. Dias Bandaranaike).

ස්ටැන්ලි තිලකරත්න මයා.

(තිරු. ස්ටැන්ලි තිලකරත්න)

(Mr. Stanley Tillekeratne)

I do not understand it? This is how the Government has been financing their activities in this country.

In point of fact, why is it necessary to draw from the IMF? The Government is burdened with trade deficits. They have to buy certain things and they have to pay for them, but they do not have the exchange reserves. The foreign exchange reserves have gone down to a very low figure. I shall come presently, to those figures. They are being forced by these circumstances to get loans from the IMF.

ශ්‍රී ජේ. ආර්. ජයවර්ධන

(කෙළරව ශ්‍රී. ආර්. ඉයවර්ධන)

(The Hon. J. R. Jayewardene)

That is right. Otherwise we cannot buy our food.

ස්ටැන්ලි තිලකරත්න මයා.

(තිරු. ස්ටැන්ලි තිලකරත්න)

(Mr. Stanley Tillekeratne)

When Mrs. Bandaranaike's Government went out of office, the Hon. Minister of Finance turned round and said, "Look at our foreign exchange. It has been depleted. Look at this figure." But I shall show where the figures stand today. That is why they have been compelled to take these steps. They have to pay for it, and because they have to pay for it they have been drawing the maximum from the IMF.

In this matter the Government has actually resorted to the easy way of borrowing from abroad in order to meet budget deficits and supplement inadequate reserves. Such borrowings do not constitute a solution. Sooner or later the borrower will have to repay the amount borrowed. Repayment can only be made out of the balance of payments surpluses. In this country there have not been balance of payments surpluses, and during the last two or three years we have had very large deficits.

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

[ස්ථානී තිලකරත්න මහ.]

The balance of payments and external assets position of this country is important. Trade has gone through a number of difficulties. In 1960, the year Mrs. Bandaranaike came to power, the deficit was Rs. 220 million; in 1961 the deficit came down to Rs. 95 million; in 1962 it went up to Rs. 140 million; in 1963 to Rs. 168 million; and in 1964 to Rs. 160 million. From 1960 to 1964 the deficit in the balance of payments came down from Rs. 220 million to Rs. 160 million. And in the year 1965 when we were defeated we had a surplus.— [Interruption]. I shall come to your increase of Treasury Bills. We had Rs. 59 million to our credit in the balance of payments in 1965. In 1966 the deficit was Rs. 290 million; in 1967 it was Rs. 289 million; in 1968 we reached the peak figure of Rs. 386 million. It was not the Sirimavo Bandaranaike Government that led this country to a crisis. The whole country has now been mortgaged: we are indebted to the IMF, we are indebted to local banks, we are indebted to every one.

As I said, in the year 1965 when we went out of office we had a favourable balance of payments position. Even in 1960, the year Mrs. Bandaranaike came into office, the deficit was only Rs. 220 million. But today it has gone up to Rs. 386 million. What is the development that has taken place? Seventy-five per cent. of this money has been spent on consumer goods.— [Interruption]. What did you give us to eat? You have been talking of a rice shortage. The hon. Parliamentary Secretary spoke of a rice shortage. I ask: is there a *parippu* shortage? Is there a *umbalakada* shortage? Is there a *rathu lunu* shortage? Is there a *suduru* shortage? Is there a *maduru* shortage? Is there a textile shortage? Is there a shortage of these things in the world market?

It was only during the war period that the people of Ceylon went through the difficulties that they have to go through now. We had to go with our rice ration books and obtain our requirements of subsidiary foodstuffs

on a rationed basis. Today, this Government has placed the entire country on a war footing. At the time that the last Government gave each person six yards of textiles, the present Minister of Home Affairs came in a *amude*, because six yards were not enough to cover his “cost of living”! His “cost of living” index was so high that it could not be covered with six yards of cloth! Today, how many yards of cloth per person does this Government give? The whole country has been put on a war footing. The people are not going to believe that there is a rice shortage. What about the position in Ceylon now? Where has your *වගා ව්‍යාපාරය* gone? Have you achieved your targets?—[Interruption]. Show us results. Today what are you doing? You are importing more flour. If your production of rice has increased, there is no need to import so much flour.

The balance of payments deficit on current account in 1969 is estimated at Rs. 590 million. This is the largest deficit we have had since 1960, as against the actual deficit of Rs. 346 in 1968.—[Interruption]. Whoever it is, I am telling you the history of these deficits.

What is the position of external assets today? I remember the Hon. Minister of Finance telling us, I think, in his Budget Speech of 1965-66:

“We formed the Government in the throes of an economic crisis. The balance of payments current account has shown a persistent deficit since 1957. The total external assets had dwindled from Rs. 1,182 million in April, 1955 to Rs. 341 million in March, 1965.”

—[Interruption]. You are going to have a big fall very soon.

“The total external assets had dwindled from Rs. 1,182 million in April 1955, to Rs. 341 million in March 1965, while the local foreign exchange reserves were hardly adequate to finance the imports of four or five days.”

That was, according to the Hon. Minister of Finance, where Mrs. Sirimavo Bandaranaike left this country when she relinquished office as Prime

Minister.—[*Interruption*]. No, Sir, we never promised that, but we are sure that we shall be back next year.

This is the famous speech of the Hon. Minister of Finance and I hope to read it again so that he can listen to it again.

“We formed the Government in the throes of an economic crisis. The balance of payments current account had shown a persistent deficit since 1957. The total external assets had dwindled from Rs. 1,182 million in April 1955 to Rs. 341 million in March 1965, while the local foreign exchange reserves were hardly adequate to finance the imports of four or five days.”

You see the fall now !

“Humpty Dumpty sat on a wall
Humpty Dumpty had a great fall.
All the king's horses
and all the king's men
Could not put Humpty Dumpty
together again.”

Now, Sir, these are the figures. In the year 1960—that was the year in which Mrs. Sirimavo Bandaranaike came into office—the total external assets stood at Rs. 541.3 million. In 1961 it was Rs. 531.7 million ; in 1962 Rs. 503.9 million ; in 1963 Rs. 462.3 million ; in 1964 Rs. 351 million ; and in 1965, the year you assumed office as Finance Minister, the figures was Rs. 439.9 million. It was then that you turned round and told the country—that was your boast and the boast of your Prime Minister—that we had only left enough reserves to finance three to four days' imports. What is the position today ?

In 1966 the figure came down to Rs. 317.6 million ; in 1967 it was Rs. 448.9 million in 1968 it was Rs. 460 million and in March 1969 it was Rs. 382.4 million. With the figure at Rs. 439.9 million the Hon. Minister of Finance and the Hon. Prime Minister feared that it would not have been sufficient to import even four to five days' foodstuffs. I ask, how many days' requirements of foodstuffs can you import with the money you have now ? In addition, you have got commodity aid.—[*Interruption*]. I will

come to the mortgages presently. As it is, you will mortgage the whole country.

I tell you this with all humility : you cannot go on in this manner. I must be humble because your days are numbered. I wish you long life physically, but politically your days are numbered. How long can you go on cheating the people ? Can you import the requirements of foodstuffs for a month with the reserves that you have got ? Not unless you get commodity aid, or unless the I.M.F. is willing to accommodate you. If you go on increasing the debt of this country it will be the generations to come who will have to repay it. For what you consume, for what the grandfather consumes, your children and your grandchildren will have to pay. That is the basis on which you are running this country. That is why this *aya weya lekanaya* is called *naya weya lekanaya*. The I.M.F. and the World Bank are running the Government. This time it was the World Bank experts who came to streamline the Budget. It is the World Bank experts who have been insisting on the reduction of expenditure on social services. It is the World Bank which is asking for the reduction of expenditure on the health services. Why ? The Hon. Minister of Health has called for a report on whether the expenditure per head in hospitals can be reduced. Mr. Deputy Speaker, you know that your hospitals in Jaffna are as good or as bad as the hospitals in Colombo. A patient gets one-third of a loaf of bread with a mixture of curry for morning breakfast, the same thing for lunch and also for dinner. In point of fact a very good doctor told me that the only way to reduce per head costs would be to cut the four legs of each bed ! You see the position in which the hospitals are. Why do you want to have a per head reduction in costs ?

This Government is even thinking of reducing expenditure on educational services. Of course, on the eve of the elections it will not curtail free education in this country. But this Budget has been prepared by the

[ස්ථාන්ති නිලධාරීන් මය.]

World Bank not for this year only, and if this Government comes back to power next year it will curtail expenditure on health, education and other social services—that is only if they come back to power. It will curtail expenditure on a number of items and the Government will be run then not by the Prime Minister or the Minister of Finance but by the World Bank, and in that situation we may have a new Prime Minister, probably a person who is a very good friend of the World Bank and the I.M.F. Perhaps the Minister of State will head the Government at the correct stage. [Interruption].

ශ්‍රී ජේ. ආර්. ජයවර්ධන

(කෙළරාව ශ්‍රී. ආර්. ජයවර්ධන)

(The Hon. J. R. Jayewardene)

What will you do then ?

ස්ථාන්ති නිලධාරීන් මය.

(ශ්‍රී. ස්ටැන්ලි තිලකරත්න)

(Mr. Stanley Tillekeratne)

What can we do ? If there is still a democracy we will survive. If you have a dictatorship I do not know what you will do to us. I hope you will not have that.

Then, Sir, I want to draw attention to what the Central Bank Report says on devaluation. It is very important. We have had two important changes—on the one hand we have had devaluation and on the other we have had a FEEC system brought into operation. These two in combination have resulted in the cost of living index going up and up.

What is the use of increasing the salaries of public servants ? The public servants expected the Government to pay arrears of salary from the day that the Salaries Commission was appointed. The press in point of fact announced that the Report of the Salaries Commission would be implemented with effect from 1st May as a May Day gift from the Prime Minister to the workers of this country. Now the Government has decided to implement the report with

effect from 1st October only. By the time the new salaries are paid the cost of living would have gone up higher, and the effect of the salary increase would be completely nullified.

This battle will not stop here. Already there is agitation in the private sector for increase of salaries. The mercantile sector, including the banking sector, is asking for higher salaries. Workers in corporations are asking for higher salaries. It is your duty, in fact it is only fair, to increase the salaries of workers in corporations also. I tell you the salaries of the workers in the mercantile sector and also the salaries of bank employees have to be revised because the cost of living index is having an effect on them too, and inflationary forces will affect their own prices and also the goods that they purchase.

ශ්‍රී ජේ. ආර්. ජයවර්ධන

(කෙළරාව ශ්‍රී. ආර්. ජයවර්ධන)

(The Hon. J. R. Jayewardene)

M.Ps ?

ස්ථාන්ති නිලධාරීන් මය.

(ශ්‍රී. ස්ටැන්ලි තිලකරත්න)

(Mr. Stanley Tillekeratne)

M.P.'s salaries ? M.P.'s salaries are not enough. I do not think the Hon. Minister of State needs any more allowances. If I were in his position I would have given my entire salary to a public cause.

Yes, M.Ps also. As for me I do not require an increase, but some M.Ps may require an increase. In point of fact that is something that will not come up in this Parliament because they do not want to undertake it at present.

The Central Bank Report—page 209—is very interesting. It refers to devaluation and states as follows :

“The devaluation of the Ceylon rupee in 1967 and the Foreign Exchange Entitlement Certificates Scheme introduced in May 1968 therefore constituted

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

policy measures by which the economy of Ceylon was partially orientated to the true scarcity price of foreign exchange.

ශ්‍රී ලන්කායක

(கௌரவ வன்னிநாயக்க)

(The Hon. Wanninayake)

Chain reform.

ස්ටැන්ලි තිලෙරත්න මයා.

(திரு. ஸ்டான்லி திலக்கரத்ன)

(Mr. Stanley Tillekeratne)

You said, chain reform? Exchange reform which has a chain reform! You will see the chain of it.

To continue :

—“However, in recognition of the fact that there is still considerable inequality in the distribution of incomes in Ceylon, and with a view to sheltering certain critical consumer and producer sectors in the economy, most essential imports and certain categories of invisibles and capital payments were exempted from the coverage of the Foreign Exchange Entitlement Certificate Scheme.

“So long as the country's external payments continue to be regimented by severe controls, and in so far as a considerable segment of its payments continue to be insulated from the effects of the exchange reforms initiated in 1968, a satisfactory evaluation of the significance and impact of the corrective exchange measures is not possible. However, preliminary indicators of the performance of the Ceylon economy in 1968 and the corresponding impact on the country's balance of payments are indicative of the fact that there has been a rationalization of the use of foreign exchange reserves as a sequel to the exchange reforms.”

That has not happened. In this year's figures it has not happened because in addition to this the FEEC scheme is operating. The cumulative effect of that has brought about this net result. That is the position in which we have placed our external assets.

Then :

“The ultimate success of the effects of a devaluation of a country's currency in terms of foreign exchange is measured by the criterion that the payments deficit should improve as a consequence.”—

Has your payments deficit improved as a consequence? It has not.

—“Given the limitation that a major proportion of Ceylon's external payments and receipts are still subjected to import and exchange controls, this criterion was fulfilled in 1968.”

You have not been able to fulfil this. In point of fact devaluation is not a method of defending exchange. Devaluation is a method of abandoning all your defences.

You cannot point to the effects of devaluation in the context in which you devalued in Ceylon, but you had no other way to revive the economy, no other way to meet your foreign exchange crisis, no other way to gap your foreign exchange deficit. That was why you took this step. The real effect of devaluation could not be measured—[Interruption]. Yes, England is thinking of it. France is thinking of it. But we are not doing it as they want to do. Very soon you will be compelled to devalue again and that you will not do till the elections are over.

ශ්‍රී ලන්කායක

(கௌரவ வன்னிநாயக்க)

(The Hon. Wanninayake)

How?

ස්ටැන්ලි තිලෙරත්න මයා.

(திரு. ஸ்டான்லி திலக்கரத்ன)

(Mr. Stanley Tillekeratne)

You will not do it probably till the elections are over.

ශ්‍රී එම්. ඩී. එම්. ජයවර්ධන

(கௌரவ எம். டி. எச். ஜயவர்தன)

(The Hon. M. D. H. Jayawardena)

You must be thinking of doing it?

ස්ටැන්ලි තිලෙරත්න මයා.

(திரு. ஸ்டான்லி திலக்கரத்ன)

(Mr. Stanley Tillekeratne)

In point of fact you were not in a position to assess the real effects of devaluation because over that came the FEEC scheme. By about the middle of 1968, the Government introduced the FEEC scheme. The Government has failed in a number

[ஸ்டான்லி திலகரந்ந மல.]

of respects, and today they are not able to assess the real effects of devaluation on the economy.

Other countries have been able to evaluate the effects of devaluation because they only devalued. With their other factors like external trade, volume of exports and exports and the question as to whether they have commodity aid or not, they were able to assess the true effects of devaluation on their economy. But here they have not been able to do it. Why? Because, they started with the FEECs, and the FEEC scheme brought about all the difficulties for the Government. The FEEC scheme was introduced as an additional statutory devaluation.

The monthly trade figures were declining progressively, and this downward trend was being supplemented in other ways. Consumer goods had to be purchased on the FEEC scheme. What were the things that were brought to Ceylon under the FEEC scheme? If you go down to the Pettah you will see "bale" woollens—enough of "bales". Then, you will see toilet paper. The country needs potatoes, onions and textiles, but the *bourgeoisie* that sit on the other side need soft velvetine paper in order to soothe a different part of their anatomy.—[Interruption]. I prefer to use for that purpose some daily newspaper that talks rubbish. But they have been importing toilet paper, fancy goods such as padlocks, key-chains, ball-point refills, plastic, enamel and aluminium ware, and "bale cloth", and wasted foreign exchange.

லு வந்நியலக

(கெளரவ வன்னிநாயக்க)

(The Hon. Wanninayake)

How much?

ஸ்டான்லி திலகரந்ந மல.

(திரு. ஸ்டான்லி திலக்கரந்ந)

(Mr. Stanley Tillekeratne)

I do not know the amount. I am not having the figures here. But I say that exchange has been used for that purpose.

லு மன்றிவரலேக

(கெளரவ அங்கத்தவர் ஓருவர்)

(An hon. Member)

Are you also wearing "bale" cloth?

ஸ்டான்லி திலகரந்ந மல.

(திரு. ஸ்டான்லி திலக்கரந்ந)

(Mr. Stanley Tillekeratne)

Even if I were to wear, it does not matter. I am not in that luxurious setting in which the hon. Member is. These are days when hon. Members of the Government are in affluence. I am not referring to that hon. Member.

I am glad the hon. Member for Minipe (Mr. Nawaratna) raised this question about corruption. If one goes into the history of the last year and one month, one will learn about how taxis were given to people, how lorry permits, Benz chassis, beedi permits and various other permits were given. If you want to know the degree of affluence on your side, go into the history of some of your Members of Parliament.

நியோஜன கலாயலகலும

(உப சபாநாயகர் அவர்கள்)

(Mr. Deputy Speaker)

Order, please! I do not think it is fair for you to make such allegations against hon. Members of the Government.

ஸ்டான்லி திலகரந்ந மல.

(திரு. ஸ்டான்லி திலக்கரந்ந)

(Mr. Stanley Tillekeratne)

I am not making an allegation against them. I will merely put it this way: affluence is seen more on your side than on our side. These are matters to be investigated.

லு சே. லு. யலவரலக

(கெளரவ ஜே. ஆர். ஜயவர்தன)

(The Hon. J. R. Jayewardene)

It is seen more on you.

விசேஷப் பணம் கெட்டுப்பணம், 1969-70

—தேவன வர கியவீம

ஸ்டான்லி திலக்கரத்ன மஹா.

(திரு. ஸ்டான்லி திலக்கரத்ன)

(Mr. Stanley Tillekeratne)

That is because I have another source from which I can earn my income—my profession.

You will see that the FEEC scheme has been used in order to import cooking materials, for instance, electric cookers—

சென்னை நிதியமைச்சர்

(கௌரவ வன்னிநாயக்க)

(The Hon. Wanninayake)

Duties have gone up.

ஸ்டான்லி திலக்கரத்ன மஹா.

(திரு. ஸ்டான்லி திலக்கரத்ன)

(Mr. Stanley Tillekeratne)

—cutlery, woollen clothing and a number of other articles. The Government then realized that there were other difficulties in the way. What were the difficulties they visualized? A transfer of resources into export-import substitution. And investment had not been rising as expected as imports remained high, and evidence of a revival in consumer demand was noted. When you began to notice that there was a revival in consumer demand, what did you do?—You immediately instructed the commercial banks to stop credit lending and brought about a credit squeeze. On the one hand you made it available. In point of fact, when the people were able to buy—

ஜே.கே. கோதலாவல மஹா.

(திரு. ஜே.கே. கோதலாவல)

(Mr. George Kotelawala)

If you want money you go to the bank.

ஸ்டான்லி திலக்கரத்ன மஹா.

(திரு. ஸ்டான்லி திலக்கரத்ன)

(Mr. Stanley Tillekeratne)

That does not matter. There are people who do not want to go to a bank because their money is hidden under their tables or mattresses. But all the people do not have to go to a

bank and borrow money. In point of fact, what you did was you immediately took severe steps in order to introduce other reforms. The Government tightened the squeeze on bank lending to the private sector in the hope that this would induce a shake-out in stock building of imported goods, contrary to Government's earlier policy of liberalizing imports under the FEEC scheme. The devaluation and FEECs strategies were originally expected to operate on the basis of a relatively liberal regime of imports.

The talk is that just before the elections this Government is going to make available everything—consumer goods, foodstuffs, currystuffs, textiles and other things; everyone expected an announcement from the Hon. Finance Minister to liberalize imports, who became the greatest liberal in his first Budget Speech by reducing the price of alavangoes.—[*Interruption.*] It is the Alavango Finance Minister who proposed to the whole country, “I have brought down the price of alavangoe and here you can use this alavangoe for years” because—it is Mr. Wanninayake's alavangoe! This is the gentleman who liberalized—[*Interruption.*] There is much more to be mentioned and the Hon. Minister of State is an expert on that matter also. Of course, he should be a little careful because he should not be giving instructions to banks to stop the credit squeeze. The credit squeeze has been going on—

சென்னை நிதியமைச்சர்

(கௌரவ அங்கத்தவர் ஒருவர்)

(An hon. Member)

—at Sravasti—

ஸ்டான்லி திலக்கரத்ன மஹா.

(திரு. ஸ்டான்லி திலக்கரத்ன)

(Mr. Stanley Tillekeratne)

—in that island where he was seen with a number of persons in their bikinis not only doing a credit squeeze but doing a Dutch-Burgher squeeze which he wanted for his old age.

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

නියෝජ්‍ය කමානායකතුමා

(உப சபாநாயகர் அவர்கள்)

(Mr. Deputy Speaker)

Will the hon. Member please come back to the Budget Speech ?

ස්ටැන්ලි තිලකරත්න මයා.

(திரு. ஸ்டான்லி திலக்கரத்ன)

(Mr. Stanley Tillekeratne)

In point of fact, Sir, people in their old age need different types of squeezes, and I think people with grandchildren require much more, and I think on that matter the Hon. Minister of State is one of those champions who believe that a Dutch-Burgher squeeze is the best form of squeeze in place of a credit squeeze. Anyhow—[*Interruption*—one cannot cushion that because the age is bad and so the cushion is ineffective.

While this was going on the International Monetary Fund again recommended to this Government that there should be an increase in the FEEC rate, that it should be increased to Rs. 60. The existing rate was Rs. 44. The Government eventually on 18th June, fixed the rate at Rs. 55 per Rs. 100—a rate of increase of 11 per cent. This is undoubtedly a desperate measure resorted to by the unprecedented decline in the country's foreign reserves, although the Government was aware of the adverse effects that this would have on the prices of both imported and locally manufactured goods. At the end of March the cash reserve at the Central Bank was only about Rs. 30 million which was inadequate even for a week's imports.

In point of fact, the FEEC scheme was also a speculative measure designed to bring the Government additional revenue. The estimated revenue from this source in 1968-69 was Rs. 360 million. It is now anticipated that there would be a shortfall of Rs. 94 million.

Mr. Deputy Speaker, the local banks also wanted some concessions. It was the suggestion of the Organization for Economic Co-operation and

Development (OECD) that the Government should allow foreign banks to operate in Ceylon and accept deposits from Ceylonese.—[*Interruption*]. I am just coming to the hon. Member for Dompe (Mr. F. R. Dias Bandaranaike). When he was the Finance Minister in the year 1961 he introduced the Finance Act of 1961 and in that it was laid down that unless a Ceylonese had an account with a foreign bank on July 27, 1961 he was prohibited from having any transactions with these banks. The size of the existing accounts in these banks was also restricted to the levels of deposits held on July 27, 1961. These restrictions had to be imposed because the foreign banks which were in existence had not been giving any assistance to the local entrepreneur. But today on the recommendation of this body they have been again given this concession. It was the dictation of the Organization for Economic Co-operation and Development that they should be given this concession in order to streamline the Budget. The budget-makers are the International Monetary Fund, the World Bank and the Organization for Economic Co-operation and Development, and not the Hon. Minister of Finance, Mr. U. B. Wanninayake. This is not a Wanninayake Budget, but a World Bank Budget, an I.M.F. Budget. [*Interruption*.] I hear the Supreme Court nominee talking to us. I am glad that the Supreme Court has sent a Member to Parliament.

I shall now come to the question of the impact of all these activities on the cost of living. In 1956 when the late Prime Minister Bandaranaike came to office the cost-of-living index was 100.2; in 1960 when Mrs. Sirimavo R. D. Bandaranaike came to power it was 100.8—an increase of 0.6 per cent; in 1964 when we were defeated it was 106.4—an increase of 5.56 per cent; in 1969 March—now it is August—it was 127.8—an increase of 20.11 per cent. Today the cost-of-living index is 131 per cent. What is the use of increasing salaries and wages?

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

This unprecedented increase in the cost of living has been brought about by several factors. One is the cut in the rice ration which compels people to go to the open market and buy rice. In certain places during certain periods, particularly at Amparai, the price of rice in the open market rose to Rs. 1.40 or Rs. 1.50. We supplied two measures of rice to the consumer at 25 cents each. In point of fact though one measure is given free the open market price of rice is between Rs. 1.20 and Rs. 1.40. When you divide this by two one has to pay about 70 cents per measure of rice.

The second factor which contributed to the increase of the cost of living is the devaluation of the rupee by 20 per cent in November 1967. The third factor is the introduction of the Foreign Exchange Entitlement Certificates Scheme.

These are the factors that have brought about the difference and these are also the factors that have to be considered in the context of any salary increase that the public servants are getting. I must state that the public servants are not getting anything additional by way of real income. The public servants are not happy with your increase. You are not going to pay arrears to the public servants. You have not taken adequate measures in this Budget to bring down the cost of living. Look at the Police Service or any one of the other services. By the time you give this paltry increase to the public servants the cost of living would have risen so much that the increase would not make a difference to them by way of real income or real wages.

I shall now come to the question of unemployment. They turned round and told us that we had increased the army of unemployed. According to statistics published by the Central Bank the unemployment figure for 1960 was 151,092; in 1964 it was 165,456; in 1969 February it was 284,001. This is only those who have registered themselves at the various employment exchanges, but a general survey revealed that there are nearly

seven lakhs of people unemployed in this country. Mr. Deputy Speaker, it seems they have solutions to the problem of unemployed graduates! That is what the hon. Parliamentary Secretary told us. What is the solution? Your solution will take 15 years. That is what the Hon. Minister of Education told the people. "Wait for 15 years. I will solve this problem." This figure stands at 15,000 today. By the time you solve it, in fifteen years, the country would have produced forty to fifty thousand graduates whom you will not be able to absorb into employment. Today your position is that. I am glad you are not the Minister of Health today. You have got a better post. Public resentment against you is at a minimum now.

Take housing. How many houses have you built? The only house you have built is for yourself. How many houses have you built in the Dehiwela-Galkissa suburban area? How many houses have you built in the Kotte area? How many houses have you built in the Ja-ela-Wattala area? These are the areas which need houses and housing schemes.

රු. එම්. ඩී. එච්. ජයවර්ධන

(கௌரவ எம். டி. எச். ஜயவர்தன)

(The Hon. M. D. H. Jayawardena)

Twice the number.

ස්ටැන්ලි තිලෙකරත්න මයා.

(திரு. ஸ்டான்லி திலக்கரத்ன)

(Mr. Stanley Tillekeratne)

Twice the number, and you built them, some of them, with the aid that we got during our time. We laid the foundation stone for a big housing project at Ratmalana and you transferred it. You have only put up one or two buildings.

Today nearly one hundred doctors are unemployed. How are you going to absorb them?

There is only one place where patients are given a midday meal of rice. I am glad the Hon. Minister's Parliamentary Secretary intervened

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

[ස්ථානීය නිලධාරීන් මඟ.]

in the matter on a personal basis and got a voluntary contribution of rice in order that patients at the Kalubowila Hospital may have one meal of rice.

In the other places, what is the result of this *wagawa*? There is no rice. People are not being fed. And you will also see that the *wagawa* figures have been bloated. I know, Sir, that the *wagawa* is now just being foisted on paper. The papers that support the *wagawa* have also realized that the *wagawa* campaign must bear results. The people are going to measure the achievements of this Government on the basis of results.

The question was asked here, Sir, why purchases of flour have increased. If there is a *wagawa* increase, if there is an increase in paddy production, then, in point of fact, there is no need to import that quantity of flour for Ceylon's needs. These are the people who ate at public expense. That is why their relations were thrown out lock, stock and barrel in 1956. But I am glad that the last survivor is here. He will see the sinking of the last ship, and that is this Government. If there is any possibility of throwing him a life-belt to save him, for the sake of friendship we shall do that.

Mr. Deputy Speaker, the Hon. Minister of Finance has read a speech and he has used big words. I have explained the position much more intelligibly than he has done. What has he been doing as the Finance Minister? He has been doing the same thing year after year. He never brought about any innovations. He was like a man keeping time. It has been said of him that most of the time he slept in the Ministry rather than worked.

The Hon. Minister has told us that we are in the take-off stage. What is the take-off stage? Today the whole economy has been put into a parlous position by the administration of this

Government. They blamed the Sirimavo Bandaranaike Government for having left the coffers empty.

When is this Parliament to be dissolved? Even that date has not been decided upon—you do not know when to dissolve. You are in a difficulty. Your astrologers are confusing you. Your political advisers are confusing you. Whether it is this year or next year, you will be leaving behind external assets of the lowest possible order in the history of this country. I think the deficit has widened to the maximum width. As far as the maximum width is concerned, the Hon. Minister is the best exponent. He will leave the gap at the maximum width.

Not only that. The unemployment figure will be seven lakhs. You will also leave 20,000 graduates unemployed. You will leave 150 doctors unemployed. You will send the cost of living up, sky-rocket it up to 140 points. You will actually sink this country into debt, so that it will be in the 20th year of the next century that the loans taken will be cleared. You will die without regret, but the generations to come are going to pay. Your generations are not going to protest. Our generations are going to pay because we are paying for the folly of the U. N. P. Government.

This is one of those Budgets which has enlivened neither the Government nor the country. This is actually the last breath of a Government that is gasping for a further breath to live. I always wish the Hon. Minister of Finance good luck in his personal life. I wish him long life in his personal career. In point of fact, I must say, in spite of the hostile and adverse criticism that we level against him, that he is always a gentleman, that we could see him at any time, which is one advantage we have, and he is one who listens to us with kindness and humility. Nevertheless I must say this. His Speech dooms the Government for ever, and the writing is on the wall. You cannot see it. A dying man cannot see

විපර්යන්ත පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

he is dying. We can see the writing on the wall. The writing was on the wall for a long time. Three Judges of the Supreme Court put you back to life. But I do not think you can ever be really put back to life. This Government's end will be the end, and that will come in due course.

අ. හා. 7.22

ඒ. ලතිෆ් සින්නලෙබ්බේ මයා. (මඩ කලුපුව දෙවන මන්ත්‍රී)

(ඉතාප් ඉ. ලතිප් සින්නලෙබ්බේ—මදදක්
කුඹපු ඉරන්දරාම් අභිකුත්තවර්)

(Mr. A. Latiff Sinnalebbe—Second Batticaloa)

Mr. Deputy-Speaker, I have been very carefully and patiently listening to the speech made by the hon. Member for Kotte (Mr. Stanley Til-lekeratne) and I was rather compelled to think that he was trying to qualify himself to be the Finance Minister in the forthcoming regime—that is, of course, if they happen to come into power. I say it for this reason: the previous regime had five Finance Ministers because they were unable to manage the finances of this country and every one of them failed miserably. Today, we listened to the speech made by the hon. Member for Kotte and he gave us the impression that he was trying to qualify himself to be the Finance Minister if and when the Opposition forms the next Government.

Having followed the trend of the speeches made by the Opposition speakers I found that they were confidently stressing the point of view that they will come back to power and that we do not even know the date of the next elections, and so on. I felt that that was the cry of a person who was really dying, a person in despair, for it is at such a moment that a person tries to rally all forces together to get as much support as possible.

We represent rural areas and we know to what extent the food production programme of this Government has been appreciated by the rural people of this country. I must mention this fact: the investment

—දෙවන වර කියවීම

ඒෆ්. ආර්. ඩයස් බන්දාරනායක මයා.
(දෙමිපෙ)

(තිරු. ආ. ජු. ජයස් පන්දාරනායක—
තොම්පෙ)

(Mr. F. R. Dias Bandaranaike—Dompe)
For Batticaloa?

ලතිෆ් සින්නලෙබ්බේ මයා.

(ඉතාප් ලතිප් සින්නලෙබ්බේ)

(Mr. Latiff Sinnalebbe)

—in land, that is for purposes of food production, has paid dividends. Even hon. Members of the Opposition have been interested in obtaining land under the Special Leases. Having failed to get land under the Special Leases they are owning lands under various other guises. I am aware of what has happened in Polonnaruwa. The Hon. Minister of Land will bear witness and testimony as to how many acres of land have been taken by Members of Parliament under various guises. Why is there a clamour for these lands? Because of the policies envisaged and followed by this Government.

As far as food production goes, everyone is interested in growing more food to make this country self-sufficient.

There has been the talk that the expenditure incurred by this Government on the import of wheat flour has exceeded the expenditure incurred on the same item during the previous regime. Of course it has happened. I must tell the hon. Members of the Opposition—I find empty benches before me—that the people of our country have been in the habit of eating *buth* for their morning meal, lunch and dinner. It has been a question of eating *buth* and nothing else. But medical opinion is that people will be better physically if they restrain from eating *buth* three times a day.

When we withdrew one measure of rice from the ration and gave the other measure free, we found the people getting accustomed to eating flour products and the consumption of flour did really rise. As our country does not produce wheat we had

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

[ලන්ද්‍රිස් සිත්තලෙබ්බෙ මය.]

to import the flour. But what do we find? We find the people healthier and not falling sick so frequently.

Then, there was the question of the import of fertilizer. The hon. Member for Kotte complained that we had imported a large amount of fertilizer and that this was on the aid programme. What the previous Government did was to give fertilizer for cash at a 50 per cent subsidy and on credit on 33 1/3 per cent subsidy. On a substantive Motion by me in the Government Parliamentary Group—I say this with sense of pride—the Cabinet reconsidered the situation and subsidized the distribution of fertilizer at 50 per cent whether it was sold for cash or given on credit. Earlier, while giving our fertilizer on credit at a 33 1/3 per cent subsidy, they also charged 6 per cent interest on the loans given for the subsidy. Now the position is that we distribute fertilizer to farmers at a subsidized rate of 50 per cent whether for cash or on credit, with the normal rate of interest charged when the transaction is on credit.

Mechanization of farming has come to stay in this country. Whatever nook and corner of this lovely Island of ours we visit we cannot fail to find our farmers utilizing mechanical equipment like tractors in their work with the result that they are in a position to increase their output.

Mention was also made about the export market for our tea and the losses we have suffered in the world market. Many hon. Members on the Government side have in their speeches given the reasons for these losses. Of course, when hon. Members of the Opposition speak, they do not for a moment touch upon what has been done by this Government. They do not speak of the measures taken by the Government and the measures envisaged for the well-

being of the people of our country. Their whole purpose appears to be to get on their feet here and speak of matters that bring only discredit on the Government. I felt it was really a question of mud-slinging.

With regard to coconuts, coir fibre and subsidiary coconut products, you know very well that our country's products have fetched better prices in the world market.

There was also a mention about social services and the health programme. In this connection I must say that our Government's policy has been to boost investment.

In regard to what the hon. Members of the Opposition said—that we have not done anything by way of giving the salary increases and we have not in any way brought down the cost of living—I might turn round and ask them whether they granted the 21 demands. They were Members of the Lanka Sama Samaja Party or the Communist Party or the Sri Lanka Freedom Party who were boosting themselves up to say that they were the leaders of the labour classes, but what had they done? In what way did they help the government servants? In what way did they help the labour classes? Comparing and contrasting what we have done and what they have done, it is evident that we have definitely done more to improve the working conditions of employees in every sphere of life. There are various things that have been listed in the Budget Speech that have been done by this Government. I do not want to go into details for it will be a question of repetition.

I should like to make special mention of the health services. In regard to health services, the hon. Member for Kotte said that nothing has been done, that we have not improved the health services of this country. In this connection I wish to quote the following passage from the Budget Speech:

“Rs. 23 million has been provided for the expansion and improvement of health services, as against the original provision

of Rs. 21 million for 1968-69. This sum will include allocations for seven new hospitals which are being constructed, additions to existing hospitals and central dispensaries located in various parts of the country and new and expanded water supply and sewerage schemes for existing medical institutions. The programme envisaged for the next financial year is expected to expand the indoor medical facilities by the addition of 875 beds."—[OFFICIAL REPORT, 2nd August 1969; Vol. 86, cc. 62-3.]

In regard to this particular item, I should mention that the Eastern Province has not been neglected. I know the Hon. Minister of Health too well. He is very energetic and enthusiastic about what he is trying to do and he has been very impartial in whatever he has been trying to do. We were in a position to get additional wards for the Batticaloa General Hospital. So, we have not been neglected.

Coming back to the question of education, you, Mr. Deputy Speaker, as a Member representing an electorate in the Jaffna Peninsula, are aware that there is a far greater number of educational institutions in the Northern Province than in the Eastern Province. I understand that the hon. Member for Jaffna (Mr. Ponnambalam) was trying to stress the need for a university to be sited in Jaffna. The Federal Party spokesman who followed him, I understand, had urged the need for it to be sited in Trincomalee. I am not trying to get into any controversy over this issue, but as a Member representing the capital of the Eastern Province, I think that everyone is aware that in Jaffna there are institutions which produce graduates; in Trincomalee too there are institutions which produce graduates. In Batticaloa, thanks to the Catholic Jesuit priests who had foreseen the need for such an institution we have St. Michael's College in Batticaloa. Other than that, we have been deprived for the last so many years of the benefit of similar institutions. My plea is that if at all a university is to be set up for the Tamil people, let it be sited in Batticaloa—not in Trincomalee or in Jaffna, but in Batticaloa. I am sure

the hon. Members of the Federal Party will accede to this if they are thinking in terms of the Tamil-speaking people. Of course, at one moment they talk in terms of the Tamil-speaking people; the next moment they talk in terms of the Tamil people and forget about the Muslims. I say, why not have it in Batticaloa? The hon. Member for Jaffna wants it sited in Jaffna, members of the Federal Party want it in Trincomalee, and I—this is a solution to their problem—say that it should be sited in Batticaloa. They need not fight on this issue because the solution I have suggested would be to the betterment and progress of the Tamil-speaking people.

Mr. Deputy Speaker, a word of praise must go to the Hon. Minister of Finance. He is the only Minister who has held the portfolio of Finance in this country and presented five Budgets. I read an editorial in one of the English dailies which discussed the increase in the price of cigarettes by one cent. That was, the editorial said, a thing they expected. Any person who smokes cigarettes, I think, should be able to afford an increase in the price not of one cent but even two. Smoking is a bad habit—so they say. I am very thankful to the Minister of Finance for not levying any additional duty on beedi leaves and tobacco leaves, because beedis and cigars are what the common man in the rural areas smokes. It is only when he comes to the town that he likes to smoke a cigarette. We know that through experience. An ordinary rural man, if he comes to the town, comes because he has a little money to spare. And when he comes to town he likes to buy a cigarette and smoke it. But normally what does he do? He smokes a beedi or a cigar. I must thank the Hon. Minister for not having increased the duty on those two items because those are what the poor man smokes.

Now I come to the question of the turnover tax on certain manufacturing industries where it is proposed to increase the present rate of 10 per

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

[ලේඛ සිත්තලෙඩ්මෙ මය.]

cent to 20 per cent. One of the articles on which this increased rate will be levied is the kerosene cooker. With regard to this increased levy they said, "Oh, a cooker is an item that is found in almost every home. It is used by the rural people." I am sure that it is not so. If you go round a village, you will find that cookers are only used by the educated class of people, but generally in the villages the people use firewood because it is readily available. On the other hand, most of the village people use pots and other utensils made out of clay for cooking purposes. My earnest plea to the Hon. Minister is to see that this turnover tax levied on certain industries is not passed on to the consumer and I hope that he will take necessary steps to ensure that. However, it does not matter if this tax on motor cars and air-conditioners is passed on to the consumer for it is not every person who purchases a motor car or an air-conditioner.

On the question of this tax on textiles other than pure cotton, I know that this same editorial said that every other person in this country wears nylon material and that they do not prefer cotton material. Now it has become a fashion to wear material made out of nylon and synthetic material. Sir, in the villages the clamour among the women folk is not for nylon sarees. They want material made out of cotton and fabric. They also prefer batik material and I feel that the Salu Sala must be asked to import more of these items. It is a person who is trying to woo a village damsel that wears material made out of nylon and go about the village. He wants to show that he is well dressed. This is only a false notion. Village people do not want material made out of nylon. What they want is material made out of cotton. The clamour is for that and the Government should import more of these items.

I am happy that in calculating the taxable turnover of Rs. 75,000 per annum, the following articles will continue to be exempt :

Agricultural and industrial machinery,
Animal foods,
Books,
Bread,
Coconut oil (excluding hardened or refined coconut oil),
Dried fish,
Eggs,
Fresh fish and other fresh sea food,
Magazines and periodicals,
Maldivian fish,
Newspapers,
Paddy,
Sugar,
Wheat flour,
Fresh coconuts,
Fresh fruits.

These are items required by the common man.

I now come to the question of local government. In the booklet, "Economic and Social Progress 1965-1969", this matter has been referred to in detail and here and now I wish to add a word of praise to the Hon. Minister of Local Government, Mr. R. Premadasa. I must say that the present Minister of Local Government, within the last year, has done more service to this country than any other Minister of Local Government, whether it be Mr. Tiruchelvam, the late Mr. S. W. R. D. Bandaranaike, or any other Minister of Local Government. This has been possible because he himself has been in local politics and understands the needs and problems of all local bodies. He has brought, and proposes to bring, various legislative measures. Foremost among them is the proposal to enable tenants of Government and local authorities to purchase their flats and houses. That is a step forward, which even the previous regime did not think of. There has been some criticism in regard to this proposal, but it is a good one and I hope that this proposal which is mentioned in the Throne Speech will soon be introduced and implemented.

Then there is the proposal to establish regional engineering offices. I consider this to be a step which will bring about progress in the rural areas.

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත, 1969-70

—දෙවන වර කියවීම

There is also the inauguration of a Roads, Bridges and Deep Wells Unit under the Department of Drainage and Water Supply. This is also a step forward in local government work. As a member of the Municipal Council, Batticaloa, I know the difficulties that local bodies experience. Local bodies are finding it difficult to carry out works for want of road rollers. Even giving the work out on contract after calling for tenders does not help. The contractors themselves cannot get road rollers. Now the Hon. Minister has sanctioned the purchase of road rollers by local bodies. Now it will be possible for local bodies to carry out their works with expedition.

The proposal in the Throne Speech to provide precast rural bridges in village council areas is also very welcome. The previous Minister of Local Government never saw the necessity for this.

The previous Minister was only concerned with increasing the number of town councils. I know that in the Batticaloa District he was trying to increase the number of village councils. He never thought of doing any concrete job for the local bodies. He was only concerned with increasing the number of village councils because he thought he would get district councils.

The Araipattu Village Council was to have been divided and the Akkaraipattu Village Council also was to have been divided. These were the proposals of the previous Minister.

One word about the Federal Party. Hon. Members on the other side now talk about unemployment. I am not here to cast aspersions on the Jaffna man or the Batticaloa man. But I may say this on the Floor of the House. Whatever job that is available in the Batticaloa District is being swallowed up. We do not know how that happens. We do not know how they come in. This we suspect is all the work of the Federal Party.

They talk in terms of Federal Party Tamil-speaking people, but when it comes to questions concerning the

Muslims, we are neglected. It is only when they want our vote that they talk in terms of Tamil-speaking people, unlike the hon. Member for Jaffna who does not in any way say the Tamils and the Muslims are separate. The Federal Party wants us within their fold only when they want our vote.

Of course the Muslims have learnt a lesson the bitter way and the Muslims will never at any moment support the Federal Party. They learnt a lesson even at the time of the Kalmunai by-election. The Federal Party fought with all the forces at their command against the Muslims. We tried to persuade them to give U. N. P. nomination for the Kalmunai seat when the present Member for Kalmunai was wooing U. N. P. nomination, but they refused to consider it. They said, "No, we have got that seat. By way of right, we should contest it." And of course our Prime Minister acceded to them.

I am sure the Muslims, having studied the trend of thought of the Federal Party, have now decided not to support the Federal Party under any circumstances.

The Muslims are grateful to the Hon. Minister of Education for the various steps taken by him to improve education in this country. He has not neglected the educational aspirations of the Muslims, especially in the Eastern Province.

Sir, the Hon. Prime Minister has brought about unity in this country. It is only through unity that we can achieve economic growth and stability and we could call ourselves Ceylonese.

අ. ආ. 7.54

කේ. තුරේරත්නම් මහ. (පේද්දැතුඩුව)
(திரு. கே. துரைரத்னம்—பருத்தித்துறை)
(Mr. K. Thurairatnam—Point Pedro)

கௌரவ உப சபாநாயகரவர்களே, எனக்குப் பேசுவதற்கு இந்தத் தருணத்தைத் தந்

விசேஷ உணவு உணவு, 1969-70

—உணவு உணவு உணவு

[தேர்ச்சி உணவு உணவு.]

ததற்காக தங்களுக்கு எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொண்டு, ஒரு சில கருத்துக் களைக் கூற விரும்புகிறேன்.

இந்த வரவு செலவுத் திட்ட விவாதத்தின் போது பேசுகிறவர்களெல்லோரும் தாங்கள் பாராளுமன்றத்தில் பேசுகிறோம் என்ற நினைப்பில்லாமல் மட்டக்களப்பு முற்றவெளியிலோ அல்லது வேறொரு முற்றவெளியிலோ பேசுவதாக நினைத்துப் பேசுகிறார்கள். இங்கு தேர்தல் கண்ணோட்டத்துடன் பேச்சுக்கள் நடாத்தப்படுவதைக் காண்கிறோம்.

வரவு செலவுத் திட்ட விவாதம் ஆங்கிலேயர்களுடைய காலத்தில் இந்த மாதத்தில் இங்கே நடத்தப்பட்டு வந்தது. நிதி வருடம் ஐப்பசி மாதம் தொடக்கம் புரட்டாதி மாதம் ஈறாக அமைக்கப்பட்டிருந்தது. இப்பொழுது நாடு இருக்கும் நிலையில் இந்த நிதி வருடம் தை மாதம் தொடக்கம் மார்கழி மாதம்வரை வைக்கப்பட்டால் உசிதமாக இருக்கும் என நம்புகிறேன். ஆங்கிலேயர் நிதி வருடத்தை ஐப்பசி மாதம் தொடக்கம் புரட்டாதி மாதம் ஈறாக வைத்ததற்குக் காரணம் அவர்கள் தங்கள் ஓய்வு காலங்களில் நுவரெலியா போன்ற இடங்களுக்குச் செல்வதற்கு, அல்லது கிறிஸ் மஸ் தினத்தைக் கொண்டாடுவதற்கு வசதியாக இருக்கும் என்பதேயாகும். இந்த நிதி வருடத்தினால் கணக்கீட்டு முறையில் சில பல சிக்கல்கள் உண்டாவதை நாம் பார்க்கக் கூடியதாக இருக்கிறது. ஆதலால், அடுத்த வருடம் நிதி வருடம் தை மாதம் தொடக்கம் மார்கழி மாதம் ஈறாக வைக்கப்பட்டால் நன்றாக இருக்கும்.

இன்று நமது நாட்டிலே வேலையில்லாத திண்டாட்டம் வெகுவாகப் பெருகிக்கொண்டு வருகிறது. பலர் கூறுவது போல உத்தியோக ரீதியாக பதிவு செய்யப்பட்ட வேலையில்லாதவர்களின் தொகை ஒரு குறிப்பிட்ட அளவு ஆகும். இந்த வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைத் தீர்ப்பதற்கு சரியான முறையில் நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்படவில்லை. இன்று சுமார் மூன்று இலட்சத்துக்கு மேற்பட்டவர்கள் வேலையில்லாமலிருக்கிறார்கள் பதிவு ஏடுகளிலே. இப்பொழுதிருக்கும் வேலையில்லாதவர்களின் தொகை சுமார் ஏழு இலட்சம் இருக்கும். கடந்த எஸ். எஸ். லி. தேர்வில் ஒரு இலட்சத்து ஐம்பதினாயிரம் பேர் வரை சித்திபெற்றிருக்கிறார்கள். அவர்களிலே பலர்

வேலையில்லாமலிருக்கப் போகிறார்கள். இதற்குச் சரியான விடையை நாம் காணவில்லை; காண முயற்சிக்கவும் இல்லை.

சுமார் 15,000 பட்டதாரிகள் வரையிலே வேலையில்லாமல் இருக்கிறார்கள். அதற்குரிய காரணத்தைப்பற்றிச் சில அறிக்கைகள் குறிப்பிடுகின்றன. அதாவது இன்றைக்குக் கல்விக் கந்தோரை எடுத்துக் கொண்டால், பட்டதாரிகள், முறையற்ற முறையிலே 135 ரூபா சம்பளத்தில் மாணவ ஆசிரியர்களாக வேலைசெய்கின்ற நிலையில் இருக்கிறார்கள். வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைப் போக்க இந்த அமைப்பு முறை சரியானதல்லவென்று நான் கருதுகிறேன். வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைப் போக்குவதற்கான திட்டங்கள் பலவற்றை நாம் பத்திரிகைகளிலே பார்க்கின்றோம்; சமர்ப்பணங்களிலே பார்க்கின்றோம்; விசாரணைகள் நடக்கின்றன; உறுதிகள் அளிக்கப்படுகின்றன. இருந்தாலும், வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைப் போக்க உறுதியான நடவடிக்கைகள் எதுவும் மேற்கொள்ளப்படவில்லை. இப்பொழுது இருக்கின்ற கல்வி முறையே அதற்குக் காரணமாகும். இக்கல்வி முறையிலே இயந்திரத்தில் உற்பத்தியாக்குவதைப் போலக் கீழேயிருந்து மேலே ஒவ்வொரு வகுப்பாகத் தள்ளிக்கொண்டுவரப்பட்டு மாணவர்கள் வெளியேறுகிறார்கள். சாதாரணமாக மாணவர்கள் எஸ். எஸ். லி. வரையில் அல்லது கலைப்பட்டதாரிகளாக வெளியேறுகின்றார்கள்.

ரேடல் கல்லூரி, சென்ற. தோமஸ் கல்லூரி போன்ற பாடசாலைகளிலே மாணவர்கள் விஞ்ஞான பாடங்களைப் பயின்று வெளியேறுகின்ற நேரத்தில் ஏழை மாணவர்கள், வசதியில்லாத பகுதிகளிலேயுள்ள மாணவர்கள் கலைப்பட்டதாரிகளாகவே அதிக அளவில் வெளியேறுகின்றார்கள். நாங்கள் சிங்களத்தைக் காப்பாற்றுகிறோம் என்று இச்சபையிலே சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் சாதாரண குழந்தைகள் தங்கள் பகுதிகளிலேயுள்ள சிறிய பாடசாலைகளிலோ அரசினர் மத்திய பாடசாலைகளிலோ கல்வியைப் பயின்று, பௌத்தம், சிங்களம் ஆகிய பாடங்களைப் பயின்று, வித்தியோதய போன்ற பல்கலைக் கழகங்களிலிருந்து பட்டதாரிகளாக வெளியேறுகிறார்கள். இவ்வாறு வெளியேறுகின்ற ஏழைப் பிள்ளைகள், சாதாரண கிராமங்களிலேயிருக்கின்ற பிள்ளைகள், வெளியேறியதும்

வேலையில்லாமல் அலைகிறார்கள். ஆனால் பெரிய இடத்துப் பிள்ளைகள்—அவர்கள் டாராக இருந்தாலும் சரி—விஞ்ஞானத்தைப் பயில் கின்றார்கள்; பிரான்ஸிலே படிக்கின்றார்கள்; இங்கிலாந்திலே படிக்கிறார்கள்; இந்தியா விலே படிக்கிறார்கள். ஓரளவுக்கு அவர்களுக் கிருக்கின்ற சக்தியைப் பிரயோகித்து நல்ல இடத்திலே உத்தியோகம் பார்க்கின்றார்கள்.

உப சபாநாயகர்களே, உங்களுக்குத் தெரியும் பல இடங்களிலே சிறுபான்மையின ரென்ற காரணத்தால் பட்டதாரிகளாக வெளியேறுகின்ற எங்களுடைய பிள்ளைகள், போதிய படிப்பிருந்தும் சரியான வேலைவசதியில்லாம லிருக்கிறார்கள். இன்று சிங்களப் பொதுமக் கள் இதை உணர்ந்து வருகிறார்கள் என்ப தில் ஐயமில்லை. தமிழ் உத்தியோகத்தர்களைக் கலைப்பதால் வேலையில்லாத திண்டாட்டத் தைத் தீர்த்துக் கொள்ள முடியாதென்பதைச் சிங்கள மக்கள் உணர்கின்றார்கள். தமிழர்கள் உத்தியோகத்திலிருந்து போய் விட்டால் மாத் திரம் சிங்கள மக்களுக்கு உத்தியோகம் கிடைக்குமென்ற நிலைமை இன்றைக்கு மாறி வருகின்றது. மாறிக்கொண்டுபோவதை அவர் கள் நன்றாக உணர்ந்திருக்கிறார்கள்.

එකල්හි වෙලාව අ. හා. 8 වූයෙන් කටයුතු අත් සිටුවා විවෘදය කල් තබන ලදී.

එතැන් සිට විවෘදය 1969 අගෝස්තු 14 වන ඉහස්පතින් දා පවත්වනු ලැබේ.

அப்போது பி. ப. 8 மணியாகிவிடவே சபையின் நடவடிக்கைகள் இடை நிறுத்தப்பட்டு, விவாதம் ஒத்தி வைக்கப்பெற்றது. 1969 ஓகஸ்ட் 14, வியாழக்கிழமை விவாதம் மீள ஆரம்பமாகும்.

It being 8 P.M., Business was inter-rupted, and the Debate stood adjourned.

Debate to be resumed on Thursday, 14th August 1969.

කල් තැබීම

ஒத்திவைப்பு

ADJOURNMENT

යෝජනාව ඉදිරිපත් කරන ලදීන් ප්‍රශ්නය සහතිමබ කරන ලදී:

“මන්ත්‍රී මණ්ඩලය දැන් කල් තැබිය යුතුය”.— [ගරු ජේ. ආර්. ජයවර්ධන].

“சபை இப்பொழுது ஒத்திவைக்கப்பெறுமாக” [கௌரவ ஜே. ஆர். ஜயவர்தன எனும்] பிரேரணை பிரேரிக்கப்பட்டு, வினா எடுத்தியம்பப்பெற்றது.

Motion made, and Question proposed,
“That the House do now adjourn”.— [The Hon. J. R. Jayewardene].

එස්. ඩී. බණ්ඩාරනායක මයා. (ගම්පහ) (திரு. எஸ். டி. பண்டாரநாயக்க—கம்பஹ) (Mr. S. D. Bandaranayake—Gampaha) ගරු නියෝජ්‍ය කථානායකතුමනි, කල් දී තිබෙන ප්‍රශ්න දෙකක් ගරු අගමැති තුමාගෙන් අහන්නට තිබෙනවා. බොහෝ වන්නලාව ප්‍රදේශයේ වතුකම්කරු සහෝ දරවරුන් 1969 ජූලි මස 13 වැනි දින පොලීසියේ අවසරයද ඇතිව පැවැත්වූ පෙළපාලියක් භාරව ගිය බොහෝවන්නලාව පොලීස් ඉන්ස්පෙක්ටර් සහ අනෙකුත් පොලීස් පිරිස රාජකාරියේ යෙදී සිටියේ මත්පැන් පානය කිරීමෙන් පසු බව ගරු අගමැතිතුමා දන්නවාද?

කම්කරු සහෝදර පිරිස විසින් පෙළ පාලියේ යැමේදී විප්ලවවාදී සටන් පාඨ කියන ලද්දේ යන වෝදනාව අනුව පොලී සිය විසින් රැස්ව සිටි වතුකම්කරු සහෝ දරවරුන් අයුතු සහගත ලෙස සිර භාරයට ගෙන අඩන්තේට්ටම් කළ බව ගරු අග මැතිතුමා දන්නවාද? ගරු අගමැතිතුමා මේ මිලේච්ඡ ක්‍රියාව ගැන පරීක්ෂණයක් කරන්නවාද?

ජූලි මස 19 වැනි දින පටන් ගත් මා විච්චපුරම් කෝවිලේ වාර්ෂික උත්සවයට සහභාගි වීම සඳහා උතුරේ කුලභීන්යයි කියන සහෝදරවරුන්ට මෙවරද නැවත වරක් ඇතුළු වීමට අවහිර කළ බව ගරු අගමැතිතුමා දන්නවාද?

පොලීසිය විසින් මෙම කුලභීන්යයි කියන හරිජන්යාට ආරක්ෂාව සලසා නුදුන්නා පමණක් නොව, කෝවිලේ භාර කරුවන්ට හරිජන්වරුන් ඇතුළුවීම වැළැක්වීමට සම්පූර්ණ ආධාර දුන් අතර, හරිජන්යාව විසින් පොලීසියට කරන ලද පැමිණිලි භාර නොගත් බව දන්නවාද? හරිජන්යාගේ නායක එස්. ටී. නාගරත්නම් සහෝදරයා පොලීසිය විසින් අත් අඩංගු වට ගනු ලැබූ බව ගරු අගමැතිතුමා දන්නවාද?

පොලීසියේ මේ ක්‍රියාවන් ගැන ගරු අගමැතිතුමා පරීක්ෂණයක් කරන්නවාද? ගරු අගමැතිතුමා සමාජ අවහිරතා පණත ක්‍රියාත්මක කිරීම පිණිස මොන පියවරක් ගන්නවාද? මා ඉදිරිපත් කළ මේ ප්‍රශ්නවලට ගරු අගමැතිතුමාගෙන් පිළිතුරු ලබා ගන්නට කැමතියි.

கல் வலீம

ஸ்ரீ வலீலீ சேனாயக

(கௌரவ டட்ளி சேனாயக்க)

(The Hon. Dudley Senanayake)

Mr. Deputy Speaker, in his first question the hon. Member for Gampaha has three other questions. One is whether I am aware of the fact that a police inspector was drunk on a certain occasion. My answer to that question would be: No, I am not aware.

Secondly, whether I am aware that the police unjustly arrested and harassed plantation workers on the ground that they were shouting slogans. I wish to tell him, No, Suppiah son of Manickam was arrested for disorderly conduct and intimidation.

The third question is whether I would cause an inquiry to be held into this "deplorable" incident. This will be gone into.

Then, as regards temple entry in relation to the Maviddapuram Temple, the hon. Member for Gampaha stated that the Harijans were prevented from entering the temple. That is not exactly correct. The doors of the inner court of the Maviddapuram Temple were closed by the temple authorities to all

கல் வலீம

classes of worshippers. No worshippers were allowed, whatever the class of the worshippers. All worshippers worshipped from the outer courtyard.

Secondly, adequate police protection was given to all classes of worshippers. It is not correct to say that the police actively assisted the temple management by preventing the Harijans from entering the temple. All complaints made by the Harijans were entertained and suitable action taken by the police.

புல்தய விமசன லீதீ, ஸகாஸமீதன விச.

வினா விடுக்கப்பெற்று, எற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.

Question put, and agreed to.

மன்தி மனீவலய பீவ லுதுகலவ லு. ஸா. லு. 8.5 வ, 1969 லுனீசீது 2 வன லீதீ ஸகா ஸமீதனய லுதுவ, 1969 லுனீசீது 14 வன லுலஸீபதீநீ லு. ஸா. 10 வன லுனீ கல் லீசீய.

அதன்படி பி. ப. 8.5 க்கு சபை அத்னது 1969 லுகஸ்ட் 2 ஆம் தேதிய தீர்மானத்துக்கிணங்க, 1969 லுகஸ்ட் 14, வியாழக்கிழமை மு. ப. 10 மணிவரை லுத்திவைக்கப்பெற்றது.

Adjourned accordingly at 8.5 P.M. until 10 A.M. on Thursday, 14th August 1969, pursuant to the Resolution of the House of 2nd August 1969.

දයක මුදල් : මුදල් ගෙවන දිනෙන් පසුව ඇරඹෙන මාසයේ සිට මාස 12ක් සඳහා
 රු. 32.00යි. (අශෝධිත පිටපත් සඳහා නම් රු. 35 .00යි.) මාස 6කට ගාස් වෙන් අඩකි.
 පිටපතක් ශත 30යි. කැපුලෙන් ශත 45යි. මුදල්, කොළඹ ගාලු වුවරෝ, මහලේකම්
 කාර්යාලයේ රජයේ ප්‍රකාශන කාර්යාංශයේ අධිකාරී වෙත කලින් එවිය යුතුය.

සந்தා : පணம் கொடுத்த தேதியையடுத்துவரும் மாதம் தொடக்கம் 12 மாதத்துக்கு
 ரூபா 32.00 (திருத்தப்படாத பிரதிகள் ரூபா 35.00). 6 மாதத்துக்கு அரைக்கட்டணம்:
 தனிப்பிரதி சதம் 30, தபால்மூலம் 45 சதம், முற்பணமாக அரசாங்க வெளியீட்டு
 அலுவலக அத்தியட்சரிடம் (த. பெ. 500, காலிமுகக் கருமாலயம், கொழும்பு 1)
 செலுத்தலாம்.

Subscriptions : 12 months, commencing from month following date of payment Rs.32.00
 (uncorrected copies Rs. 35.00). Half rates for 6 months, each part 30 cents, by post 45 cents
 payable in advance to the SUPERINTENDENT, GOVERNMENT PUBLICATIONS BUREAU,
 P.O, Box 500, Colombo 1.